

Τύκ-Ταύκ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΤΗΤΗ ΕΝ ΛΥΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΕΙΟ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΙΔΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ΕΙΔΙΚΩΝ ΑΔΕΝΙΚΩΝ ΕΚΧΥΛΙΣΜΑΤΩΝ ΗΠΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΟΛΗΣ

Τὰ δίσκια «ΡΙΡΟ», προϊόν πολυετών επιστημονικών ερευνών, είνε τὸ τελειότερον ἰδιοσκεύασμα διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς προφυματιώσεως καὶ τὴν ἀπολύμανσιν τῶν πνευμόνων.

Ὡς αἰμοποιητικὸν καὶ τονωτικὸν, ἔδωκαν καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν θεραπείαν τῶν χρόνιων παθήσεων τῶν πνευμόνων, τῆς ἀδενίτιδος, τῆς χλωρώσεως, τῆς ἀναιμίας καὶ τῶν παθήσεων τοῦ ἥπατος. Ἐπαναφέρουσι τὴν ὀρεξίν, καταρρίπτουσι τὸν πυρετὸν, σταματοῦσι τὰς αἰμορροΐδας.

Τὰ «ΡΙΡΟ» δὲν ἔχουσιν ἀντένδειξιν καὶ ὁ ἄρρωστος δύναται νὰ τὰ λαμβάνῃ εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀσθενείας.

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου, πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Εὐπόλεως 14.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡῃ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ἀπαραίτητο σύντροφον τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Εἶνε τὸ καλλίτερον ἐμμηναγωγόν. Θεραπεύει ριζικῶς τὴν ἀτακτον περιόδον τῶν γυναικῶν καὶ κοινὰς. Καταπαύει τοὺς πόνους τῶν νεφρῶν, τῆς κοιλίας, τὴν ἡμικρανίαν, ἔξάνθησιν καὶ λοιπὰς κακουχίας τῆς ἀτάκτου περιόδου. Οἱ διασημότεροι ἰατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συνιστοῦν τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Ζητήσατε ὁδηγίαν δωρεάν Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ
Κάνιγγος ἀριθ. 12.

Πούδρα
ΜΑΤΙ Ν' ΕΞΕ
ὕπερ ἔχει
ὅλων εἰς
ποιότητα.
Προφυλάσσει
τὸ δέρμα

ἀπὸ καιρικᾶς μεταβολᾶς.
Πωλεῖται παντοῦ.
Γεν. ἀποθήκη : Α. Κωνσταντινίδης, Ρόμβης 26.

ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ
ΣΤΙΧΟΚΟΥΦΕΤΑ

ΦΕΝΑΜΙΝΤ

Καὶ οἱ πλέον κοίλει με ἓνα
δύο κάθε βράδυ
νεργεῖται. Μασ-
σατε ἐπὶ δέκα
πτά κάθε κορυφῇ
Εἶνε εὐχάρι-
στον καθαρτικόν.
Πωλεῖται εἰς
τὰ φαρμακεία.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λάμα «ΚΡΙΚΕΤ»
ἐντρίβει εὐχάριστα. Πωλεῖται
παντοῦ
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος :
ΙΩΑΝΝΗΣ Σ. ΦΛΩΡΟΣ
Κολοκοτρώνη 62—Ἀθήναι

Τιμᾶται δρχ. 2.50

SMALTON

ΔΑΝΤΟΚΡΕΜΑ
Πάντοτε πρῶτῃ εἰς
τὴν κατανάλωσιν
καὶ ποιότητα. Διὰ
τοῦτο ἐπιτρέπεται νὰ
ποληθῇ μόνον με
δραχμᾶς 12.
Παρακαταθήκη :
Σπύρου καὶ Παπα-
δημητρίου, Κολοκο-
τρώνη 77, Πειραι-
ᾶ.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνον σὰς τὰς
νινὰ σὰς φορέματα με
μανικᾶς βαφᾶς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνετον ἐντελὲς καὶ
νεύριον.
Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ φαρμακεία καὶ
ἐμπειρικὰ τῆς συνεισίας
εἰς 50 μεδέρνους χρωμα-
τισμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος :
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι
Δέκα 21α.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ Εἰς ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E. J. B.

ARTI

ARTI
E. J. B.

ΤΙΚ-ΤΑΚ

1

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ :
Ἑβδομασίου Δραχμαὶ 450
Ἑξαμηνιασίου Δραχ. Ἀγγλ. 1
Ἀμειψιῆς Δολλάρια 5
Ἐξάμηνιοι καὶ τριμήνιοι κατ' ἀναλογίαν.

ΚΥΡΙΑΚΗ
12 Ἀπριλίον 1931

ΤΙΚ-ΤΑΚ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 28
(Μέγαρο Ἐφεσίου)
ἀριθ. γρ. 35.36.45
ἀριθ. τηλ. 50.38
Ἀθῆναι

Διευθυντής Ἰδιοκτήτης :
ΑΠ. Ι. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΕΝΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΕΤΡΑΓΟΥΔΗΣΕΝ Ο Κ. ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ Η ΟΧΙ ;

Ἡ ὥρτια φωνὴ τοῦ κ. Βενιζέλου. — Τὸ αὐτοκίνητον ποὺ σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐταιρείαν «Πατέ». Ἐνῶπιον τοῦ μικροφώνου. — «Ἐξοχα, κύριε πρόεδρε !» — Τὰ νεύματα τοῦ μαέστρου. — Τὸ ἀνακοινῶθέν τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ συσχετίζει τὰ πράγματα. — Θὰ ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν τοῦ κ. Προέδρου ἢ ἔχι ;

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀναμφισβήτητα πολιτικὰ καὶ διπλωματικὰ του προσόντα, ὁ πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Βενιζέλος, δὲν στερεῖται καὶ καλλιτεχνικῶν τοιοῦτων. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι ἐνῶ τὰ πολιτικὰ του προσόντα τὰ γνωρίζει καὶ τὰ ἀναγνωρίζει ἓνα ὁλόκληρον πλήθος — ὅσοι δηλαδὴ εἶνε μετ' αὐτοῦ — τὰ καλλιτεχνικὰ του εἶνε γνωστὰ εἰς τὸν στενὸν κύκλον τῶν φίλων του.

Καὶ συγκεκριμένως ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἔχει πολὺ ὥραν καὶ δροσερὰν φωνὴν τέτοια. Αὐτὸ, κανεὶς δὲν τὸ ἐσκέφθη ποτέ, ὅταν ἀκούγῃ τὸν κ. Βενιζέλον νὰ ἐκφωνῇ τοὺς νευράδεις πολιτικούς του λόγους. Ὅσοι τὸν ἤκουον, ἐσθλεπτόντο τὴν πολιτικὴν σημασίαν τῶν λόγων του, εὐρίσκον τὴν φωνὴν του ἀρκετὰ ἰσχυρὰν γιὰ τὰς ἀγορεύσεις του, ἀλλὰ ἀπὸ κανενὸς τὸ μυαλὸ δὲν ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι ὁ κ. Πρωθυπουργὸς θὰ μπορούσε μὴ χαρὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ὥραν του φωνὴν καὶ διὰ σκοποῦς μὴ πολιτικούς, ἀλλὰ καθαρῶς καλλιτεχνικούς. Μήπως ἄρα γε ὁ κ. Βενιζέλος, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τραγουδήσῃ καὶ εἰς τὰ γραμμοφῶνα ; Κι' αὐτὸ ἐγίνε.

ὁ διευθυντὴς τῆς ἐταιρείας. Μήπως θέλετε νὰ κάνουμε πρῶτα μιὰ δοκιμὴ ;
— Ναι, ναί, ἐπεμβαίνει ἡ κυρία Δέλτα...
Μιὰ δοκιμὴ χρειάζεται.
Εἰς ἓνα νεῦμα τοῦ μαέστρου, ἡ ὀρχήστρα ἀρχίζει τὴν εἰσαγωγὴν.
Καὶ εἰς ἄλλο νεῦμα, ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἀρχίζει νὰ τραγουδῇ :

Ὁ κ. Βενιζέλος τραγουδεῖ ἔμπρὸς εἰς τὸ μικρόφωνον

«Μὲ τοῦ Μαγιοῦ τοῖ μινωδιᾶς
τὰ πόσινα χορτάρια,
γιὰ δέ τε πὼς χορεύουνε
τῆς Κρήτης τὰ λιντάρια»

Χειροκροτήματα καλύπτουν τὸ τέλος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

— Ἐξοχα κύριε Πρόεδρε... Τώρα μποροῦμε νὰ «πάμε».

Ἄλλο νεῦμα τοῦ μαέστρου καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἐπαναλαμβάνει τώρα τὸ τραγοῦδι ἔμπρὸς εἰς τὸ μικρόφωνον. Ὁ ἄλλος σιγοῦν ὁ κ. Πρόεδρος κυττάζει τὸν μαέστρον..... Πρῶτὴν φορὰν ὑπακούει εἰς ἔξανα...νεῦματα. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ ἱστορία τελειώνει.

Ἡ δροσερὰ φωνὴ τοῦ κ. Βενιζέλου, ἔχει ἀποθανατισθῇ.

Ὁ κ. Πρόεδρος δέχεται τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων, οἱ ὅποιοι τὸν χειροκροτοῦν καὶ ἐκφράζουν τὸν ἐνθουσιασμόν των γιὰ τὴν ὥρτια φωνὴν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.

— Ἐχετε φωνὴν σὰν εἴκοσι χρόνων παιδί, κύριε Πρόεδρε....

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μειδιᾷ εὐχαριστήμενος....

Μετ' ὀλίγον ὑπογράφει τὴν πλάκα — εἰς ἀνάμνησιν. Προσφέρονται ἀναψυκτικὰ καί... ἀπέχεται, ὑπὸ τὰ ἐρωτηματικὰ δέμματα τῶν ἔξωθεν τοῦ θεάτρου διαβατών, οἱ ὅποιοι διερωτῶνται τί νὰ ἦθελεν ἐκεῖ μέσα ὁ κ. Πρωθυπουργός.

Ἐδῶ ὅμως γεννᾶται ἓνα ἐρώτημα : Ἐλαβε χώραν πραγματικῶς ἡ ἀνωτέρω σκηνή, ἢ ὄχι; Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀναπολιτεύσεως, διαβεβαίουσι ὅτι ὄντως ὅλα δὲ ἐπεξεργάσθημεν πρὸς τὸ πᾶν ὡς ἐγένετο. Τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον ὅμως, τὰ διέψευσε κατηγορηματικῶς δι' ἐιδικῶν ἀνακοινωθέντων. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν πείθεται. Καὶ ὅλοι περιμένουν νὰ βγῶν οἱ δίσκοι γιὰ ν' ἀγοράσουν τὴν πλάκα μετ' αὐτὸν τραγοῦδι, καὶ διερωτῶνται, ὅπως ἄλλοτε ὁ Ἀπὸλ :
— Ἐτραγουδίσεν ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ἢ δὲν ἐτραγουδίσεν ;

Ὀλίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ τὸ ἴδωμεν, ἡ μάλλον θὰ τ' ἀκούσωμεν...
Ψι.—

Ἀπὸ τοῦ προσεχέως φύλλου τοῦ «ΤΙΚ-ΤΑΚ» ἀρχίζει τὸ νέον μας ἀνάγνωσμα, τὸ τελευταῖον ἀριστέργημα τοῦ μεγάλου Ἀγγλοσυγγραφέως **ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ**

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΝΑΡ

Σφοδρὸι ἔρωτες, τρόμοι, μυστήρια, ἐγκλήματα, περιπέτεια, ποὺ δὲ συγκινήσουν καὶ θὰ γοητεύουν τοὺς ἀναγνώστὰς μας. «Τὸ Μυστικὸ τῆς Μαίρης Γκρήν» θεωρεῖται ὡς τὸ καλλύτερον ἀστὺ νομικὸν μυθιστόρημα τὸ ὅποιον ἐδημοσιεύθη μέχρι σήμερον.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ἡ διάσημος στὴν ἐποχὴ τῆς Πολωνίης ὑψίφωνος Κατρίνα παρήγγειλε τὴν εἰκόνα τῆς εἰς ἓνα φοιτητορικὴν ζωγράφου. Ὅταν ὁμιῶς ἡ εἰκὼν ἐτελείωσεν, ἡ ὑψίφωνος ἠρώτη νὰ τὴν πάλιν, προσαιζομένη ὅτι δὲν τῆς μοιάζει.

—Μὰ εἰσθε ἡ ἴδια κ' ἀπαράλλακτη ! τῆς ἔλεγεν ὁ ζωγράφος.

—Οὔτε κατὰ φαντασιν ! ἀπαντοῦσεν ἡ ὑψίφωνος. Ἐγὼ ἔχω μάτια μεγαλύτερα, τὸ στόμα μου εἶνε μικρότερον καὶ τὰ μαλλιά μου πλουσιώτερα.

Ὁ ζωγράφος, ἀφοῦ ματαίως διεμαρτυρήθη, κατέρριψε τέλος εἰς τὸ ἔξῃς τέχνασμα.

Ἐπρότεινεν ὡς πραγματογνώμονα τὸ δοκταεὶς παιδί τῆς καλλιτέχνιδος. Ἐκεῖνη παρεδέχθη τὴν πρότασιν. Τὸ παιδί δέ, μόλις ἀπεκαλύφθη ἡ εἰκὼν, ἀνεγνώρισεν αἰετως τὴν μητέρα του. Ἀλλὰ ἐκεῖνη καὶ πάλιν ἠρώτη νὰ δεχθῇ τὴν εἰκόνα, ἀφοῦ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ τὴν πληρώσῃ.

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἴδωμεν ! εἶπεν ὁ ζωγράφος, ἐξοργισμένος.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ εἰκὼν εὐρίσκειτο ἐκτεθειμένη εἰς τὴν προθήκην ἐνὸς καταστήματος. Ὁ ζωγράφος ὁμιῶς εἶχεν ἐμφέρει μερικὴς μεταλλαγῆς. Ἐξωγράφισε σιδηρὰς ῥάβδους, παριστάσας καγκλιωτὸν παραθύρον φυλακῆς καὶ κάτωθεν ἔγραψε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

«Εἰς τὴν φυλακὴν διὰ χρέην».

Τὸ πλῆθος ποὺ περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα ἔβλεπε τὴν εἰκόνα, ἀνεγνώριζε τὴν περὶ ἑαυτὴν καλλιτέχνίδα καὶ ξεποῦσε εἰς τὰ γέλια. Τὴν ἐπομένῃν κατέφθανεν ἡ καλλιτέχνης ἔξω φρενὼν.

—Αὐτὸ ποὺ κάνατε, κόριε, τοῦ εἶπε, εἶναι ἀτιμία. Πόσο κάνει ἡ προσωπογραφία μου ;

Τὴν ἀντιβολήσας καὶ τὴν ἐπῆρε κ' ἔφυγε. Ἐτοί οὗτος τοῦ ζωγράφου δὲν ἐπῆγε χαμένος.

ΠΟΣΟ ΚΕΡΑΙΖΟΥΝ ΚΑΘΕ ΩΡΑ

Κάποιος ποὺ ἀρέσκειται ν' ἀσχολεῖται μὲ ὑπολογισμούς, κατόρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ πόσα κερδοῖεν τὴν ὥραν ὅκτω ἀπὸ τοὺς γνωστοτάτους Γάλλους. Πρῶτος εἰς τὴν σειράν ἔρχεται ὁ γνωστὸς ἠθοποιὸς Μωρίς Σεβαλιέ, καθεὶ ὥρα τοῦ ὁποῦν ἀξίζει 13.333 φράγκα. Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ θεωρητικὸς συγγραφεὺς Μαρσέλ Πανόλ, δημοφιλίστατος διὰ τὸ «Τοπὰς» καὶ τὸ «Μόριους», ὁ ὁποῖος εἰσπράττει δέκα χιλιάδες φράγκα τὴν ὥραν. Τὴν τρίτην θέσιν καταλαμβάνει ἕνας μεγάλος ἐργαστοσταρχὸς σὺγκινῆτον, εἰς τὸν ὁποῖον κάθε ὥρα ἀποδίδει 7.333 φράγκα. Τέταρτος εἰς τὴν σειράν τῶν τυχερῶν ἔρχεται ὁ τέως σύζυγος τῆς περιφημοῦς κυρίας Ἀνὸ κ. Λάξας Μπλόχ, ὁ ὁποῖος ὑπὸ τὴν ἰδιότητά του ὡς διευθυντοῦ ἀρτοποιίας μὴς μεγάλῃς ἐταιρείας ἐκαχόρῃσεν κερδοῖς 1.500 φράγκα τὴν ὥραν. Τὸν Μπλόχ ἀκολουθεῖ ὁ διάσημος δικηγόρος Καρνανέ, ὁ ὁποῖος ἐργαζόμενος 12 ὥρας τὴν ἡμέραν κερδοῖς ἑκατὸν ἑκατμμύρια τὸ ἔτος, δηλαδή 833 φράγκα τὴν ὥραν. Μόνον τὴν ἔκτην θέσιν καταλαμβάνει ὁ ποσέδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Γάστον Ντιμέργκ, ὁ ὁποῖος μόνος τοῦ ὁποῦν εἶνε μόνον 334.40. Ὁ γνωστὸς γεωγράφος Γκασέ, ἐργαζόμενος 15 ὥρας τὴν ἡμέραν, κερδοῖς μόνον 44 φράγκα τὴν ὥραν. Τελειώσας τῆς σειράς ἔρχεται ὁ ἐπιστήμων Ἐδουάρδος Μπράνλι, γνωστότατος διὰ τὰς ἐφευρέσεις του εἰς τὸ πείδιον τοῦ ἀσφύατου, διὰ τὸν ὁποῖον ὁμιῶς κάθε ὥρα δὲν ἀξίζει παρὰ μόνον δέκα φράγκα.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΕΘΙΜΑ

Εἶνε παραδοξότατα πραγματικῶς τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τῶν Γερμανῶν, μὲ τὰ ὁποῖα ἐορτάζουν τὸ Πάσχα. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαββάτου εἰς τὰς πόλεις, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὰ χωρία τῆς Γερμανίας, ἀνάπτονται φωτιεὶς διὰ νὰ ὑποδεχθῶν τὸν καταπονημένον ἐκ τῆς στερῆς Χριστόν. Ἐπίσης τὰ περισσότερα κορίτσια ἐξέρχονται μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου κρατοῦντα λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας καὶ διεκδύονται εἰς τὴν πλησίον ὑπάρχουσαν πηγὴν χωρὶς νὰ προσφέρουν λέξιν. Πρέπει νὰ πλοῦν ἀπὸ τὸ νερὸ ἐκεῖνο ὅπως ἐλκύσων τὸν νέον διὰ τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρονται. Ἀλλ' ἐπίσης οἱ Γερμανοὶ τῶν χωρίων προσηύχονται κατὰ τὸ Πάσχα καὶ τὸν χειμῶνα, διὸ τὰ ἐσπερας ὅλα οἱ κάτοικοι μὲ λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας συνοδεύουν τεραστίαν κοίτην, φερόμενην ἐπὶ φρετῶν καὶ ἀνταρτιστῶσαν τὸν ἀνελθόντα χειμῶνα. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὰ παιδιὰ ἐξέρχονται εἰς τὸ δάσος καὶ κοπτοὶν κλάδους δένδρων, ἐπιστρέφουν μετ' αὐτῶν θρησκευτικῶς εἰς τὰ χωρία, κατόπιν δὲ χωρίζονται εἰς ομάδας, εἰσέρχονται εἰς τὰς οἰκίας τοῦ χωρίου, ὅπου τῇ συνοδείᾳ καταλήγουν ὁρμήσαντες, πρὸς τὴν πόρταν ἀσπασατὰ διὰ νὰ φύγῃ ὁ δαίμον τοῦ παρελθόντος ἔτους. Ἡ συνήθεια τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν εἶναι ἐπίσης εἰσαχθῆ εἰς τὴν Γερμανίαν. Εἰς τὰ χωρία ὁ δὲ μαρκὸς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ εἰς ἑκάστην πταχὴν οἰκογένειαν ὀρισμένον ἀριθμὸν ἀνών.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀναγγέλλεται πάλιν ἕνας τρομερὸς ἀναθρασμὸς τῶν πνευμάτων. Γιὰ τὴν πρὸ τίνος πρόκειται ;

Εἰς τὴν ἀμερικανικωτέραν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς ἔγινε τὸ παραδόξον νὰ παρουσιασθῇ πρῶτον πρὸ τοῦ δικαστηρίου ὁ διάσημος ἀσχυρὸς μὴς στείρας λαθροπώρων τοῦ οἰνοπνεύματος διὰ νὰ δικασθῇ, ὅπως καὶ ἔδικασθη, διὰ δευτερεύοντα τινὰ παραπτώματα, π. χ. παραβίασις ἀντινομικῶν κανόνων, εἰς ἔξάμηνον φυλάκισιν ! Βεβαίως δὲν εἶχε κανεὶς τὴν ἀνάδειξιν νὰ φυλάκισιν τὸν μέγαν αὐτὸν ἄνθρωπον — πρὶν ἦσαν ἡδὺ ἐνὸς κινεῖν μεροκαματιᾶς τοῦ Γκρόσβερν — ὅτε τὸ πρῶτον καὶ καὶ καὶ. Μπορεῖ νὰ πηγαίῃ ὅπου θέλει καὶ νὰ ταξιδεύῃ ὅπου τοῦ ἀρέσκει, ἐνὸς θεῶν καὶ τὴν πολυτελεῖ βίλλαν του στὴ Φλόριδα, ὅπου ὁ κωδικὸς εἶνε τῶσαν ὥραιος καὶ ἔχει ὁ μέγας αὐτὸς ἄνθρωπος ὅλα τὰ κομμάτια γὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ. Παρεὰ δὲν θὰ τοῦ λείψῃ φουσκὰ. Αὐτὰ συνέβησαν εἰς τὴν ἀμερικανικωτέραν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν Σικάγου.

Ἀντιθέτως εἰς τὴν μὴ ἀμερικανικὴν πόλιν τῆς Ἀμερικῆς, τὴν Νέαν Ὑόρκην, ὁ κόσμος εὐρίσκειται ἐπὶ ποδὸς ἐξ αἰτίας μὴς δολοφονίας. Ἀνησυχία γὰρ ἕνα φόνον στὴν Ἀμερικὴ ! Μὴ τότε πρόκειται νὰ εἶναι κάτι ἐξαιρετικὸ ! Μὴ καὶ ἡ Γιάζον ἐξέρθῃ σκοτωμένη σ' ἕνα δρόμον. Πῶς καὶ διατῇ, εἶνε ἰσχυρὸν. Τὸ μόνον γνωστὸν εἶνε ὅτι αὐτὴ ἦτο ὁ κριώτερος μάρτυς εἰς μίαν δίκην κατὰ τῆς διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας Ἰθδὼν, κατηγορουμένης δι' ἐκβιασμούς, δωροδοκίας, ἀλλοτριῶν καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια. Πῶς εἶχε συμβῆναι νὰ τῆς κινήσῃ τὴν φωνὴν εἶνε φανερόν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἡ ἔξαρσις τῶν πνευμάτων.

—Ἀγάπη μου, δὲν θέλεις νὰ τραγουδήσῃς κάτι πρὸς τιμὴν τῶν προσκεκλημένων μας ;

—Ἀλλ', ἀγαπητέ μου, εἶνε πλέον τόσο ἀγὰ καὶ ἐπὶ τούτου οἱ προσκεκλημένοι ἐταμάζονται νὰ φύγουν.

—Ναί, ἀλλὰ δὲν βιάζονται πολὺ.

—Ἀκούσε, ἀντρούλη μου. Θέλεις νὰ σοὶ πᾶσω μιὰ γραβάτα γὰ τὴν γιορτὴ σου ;

—Ὁχι. Ἀγάπη μου, σ' εὐχαριστῶ, ἀς μείνῃ.

—Γιὰτί ;

—Δὲν μπορῶ πῶρα νὰ σοὶ ἀγοράσω ἕνα φόρεμα.

—Μαμάκα, δόμου τέλει καλομέλλεις.

—Νὰ πῆς «τρέις» καὶ ὄχι «τέις». Λοκὴν πόσες θέλεις ;

—Πέντε.

—Μιλᾶτε ποτὲ στὸν ἴπνο σας ;

—Ὁχι, γατρός μου. Μιλᾶω ὁμιῶς πολλὰς φορές ὅταν οἱ ἄλλοι κοινοῦνται.

—Πῶς αὐτὸ ;

—Εἶμαι καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

—Ἐξείρε, ἡ μαγειρίσα εἶνε ἄρρωστη σήμερα καὶ θὰ μαγειρένῃ ἐγὼ. Τί θέλεις νὰ ετοιμάσω ;

—Σαρδέλλες τοῦ κοντιοῦ, σαλάμι, τυρὶ καὶ φρούτα.

—Ἡ κόμησά σου δὲν σ' ἐχαίρει. Τὴν ἔχασες ;

—Τὴν προσωπογραφίαν τῆς.

—Πολλὰς φορές ἀπόρησα πῶς καταφέρνουν στὴ Γαλλίᾳ καὶ συνεννοοῦνται.

—Τί ἐρώτησις ! Γιὰτί ;

—Ἐγὼ δύο θυγατέρας ποὺ μιλοῦν Γαλλικὰ καὶ ὁμιῶς ἡ μία δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἄλλην.

—Γιὰ τίτταξε αὐτὴν τὴν κυρία, δὲν φορεῖ πειὰ ντεκολτέ !

—Εἶνε ἔξυπνη γυναῖκα. Καταλαβαίνει ὅτι ἦλθεν ἡ στιγμή ποὺ πρέπει νὰ καλῇ τὸν πατέρα.

—Μπέρτα, μ' ἔστειλες νὰ σοὶ ἀγοράσω μιὰ ῥοὰ ἀγὰ. Τί τὰ ἤθελες ;

—Γιὰ μιὰ οὐλεττά.

—Εἶνε ἔτοιμη.

—Εὐτυχῶς, γατρός, μοὺ ἀπαγορεύσατε νὰ τρώω κοτόπουλα.

—Γιὰτί εὐτυχῶς ;

—Ἀφοῦ δὲν ἔχω νὰ τὰ ἀγοράσω ;...

—Μιὰ χαρτορρίχτρα μοὺ εἶπε ὅτι θὰ πᾶω στὴ φυλακὴν ἐπειδὴ θὰ καταρροσθῇ κάτι χαρτὰ ποὺ θὰ μοὶ ἐμπιστευθῶν.

—Ἀδύνατον ! Φαντάζεσθε ὅτι ἵσχυται καὶ νεῖς στὸν κόσμον ποὺ μπορεῖ νὰ σοὶ ἐμπιστευθῇ χρήματα ;

—Ὁ πωλητὴς πρὸς τὴν πελάτισσαν.

—Αὐτὸ τὸ θροσμά, κυρία μου, εἶνε ἰσχυρὸν γὰ εἰς ποιότητα, ἀκαταγώνιστον καὶ πᾶν ῥηθιν.

—Πόσο ἔχει ;

—Μὴ σαιγὴ νὰ κιντᾶξω τὸ τιμολόγον.

Ἐνὼ ἡ νόρη ἂν σέμει κάθεται πρὸς γόνατον τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ, ὁ πατέρας τῆς περνοῦσε χωρὶς σκεπτικῶν.

—Δὲν ντρέτεται ὁ πατέρας σου νὰ γινῇ ἔτσι μὲ τῆς πρῶτης ;

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΨΑΡΑΣ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

—Πήγαινε, Παῦλο, στὴν παράγκα τοῦ μπαρμὰ Γιώργη, κάτω στὴ θάλασσα, καὶ λέγει ὁ σύζυγος πρὸς τὴν ἑορσμένην του.

—Ὁ Γιώργης ἦτο «Ἕλλη καὶ Ἕλλη» ἐπὶ τῆς ἡμέρας ποὺ καλοῦσε. Ἦσαν ἀπὸ τῶν «Ἑλλης» ποὺ ζούσαν στ' ἀρογυῖα τῆς Μαύρης Θάλασσης.

—Ὁ Γιώργης κ' ἡ γυναῖκα του ἐδέχθησαν μὲ πολλὰς περιποιήσεις τὸ παιδί καὶ τοῦ ὑπεσέφθησαν ὅτι θὰ ἐπῆγαν ὁ γέρον Γιώργης.

Ὅταν ὁ ξενόδοχος ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν, ἐκτίπρησε τὸ χεῖρ του πάνω στὸ τραπέζι κ' ἐφώνησε :

—Νὰ πᾶρῃ ἡ ὁρμή ! Ὅλο θὰ ἔλθῃ καὶ ποτὲ δὲν ἔρχεται νὰ πληρώσῃ. Νὰ μοὺ δώσῃ πᾶν ὅ,τι καὶ θὰ ἐπῆγαν ὁ γέρον Γιώργης.

Εἰς τ' ἀρογυῖα βρισκόνταν τὸ φτωχόκαλιν τοῦ Γιώργη. Ἀλλή πορὰ ἐκέρδιζε πολλὰ λεπτὰ. Καλὸς ψαράς καὶ δουλεὺτῆς ἀκούραςτος, κατόρθωνε νὰ ζῇ καλὰ μὲ τὴ δουλειά του. Ἀλλ' εἶνε τὴν ἡμέραν κακοποῦς κακοῦ ποὺ δὲν εἶχε πέρσιμα ψαριῶν ἀπὸ ἑκεί.

Καὶ ὁ Γιώργης βρισκετο χωρὶς δουλειά, ὑποχρεωμένος νὰ τρέφῃ τὴν οἰκογένειά του. Ἐἴτα ἀναγκάστηκε νὰ καταχερσώσῃ στὸν ξενόδοχο.

Ὁ γέρον Γιώργης εἶχε ταξιδεύῃ πολλὰ χρόνια καὶ εἶχε περᾶσι πολλὰς φουρτούνας. Τόσο στὴ θάλασσα, ὅσο καὶ στὴ στεριά. Γινώριζε λοιπὸν νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ὑπομένῃ. Κι' ἄλλη φορὰ τὰ ψάρια εἶχαν φύγῃ, ἀλλὰ ξαναγύρισαν, καὶ περισσότερα μάλιστα.

Ἐνα πρῶτ γύρισε στὸ σπίτι του καὶ εἶπε στὰ παιδιὰ του :

—Τὰ ψάρια εἶνε πονηρά. Ἐκατάλαβαν πῶς τὰ πάνουμε ἐδῶ καὶ τράβηξαν στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα. Πρέπει νὰ πάμε νὰ τὰ βροῦμε ἐκεῖ ποὺ εἶνε !

Κι' αἰετως ἡ παλιὰ βάρκα τῶν ἐτοιμίστηκε, σπρῶθηκαν τὰ πανιά. Ἐκεῖνος, ἡ γυναῖκα του ἡ Ἐλενα καὶ τὰ δύο παιδιὰ του ἔκαμαν τὸ σπᾶρὸ τους κ' ἐμπῆκαν μέσα.

Τὰ ψάρια ἦσαν πρῶτο κ' ἡ βάρκα ἀνοήθη καὶ ἀρκετὰ. Ἐορξάν τὰ δίχτυα καὶ ὅλα καὶ τίκατοι εἶδαν ὅτι ὁ γέρον εἶχε δίκην καὶ τὰ δίχτυα εἶχαν γεμίσει.

—Ἐμῶς ! παραῖξο ! εἶπε ὁ γέρον. Σήμερα ἦν ἡμέρα τοῦ Θεοῦ !

Πρῶτον, τὸ πρῶτον ἔδωκεν αἰσῶς τῆς βάρκας ἔλκεν ὁπλοὶ θησαυρὸν ψαριῶν.

—Δεσφάμεν τὸ ὄνομα σου. Θεέ μου ! εἰπέ ἡ Ἐλενα, κλόνοντας τὰ χεῖρα τῆς μέσα στὰ ψάρια ποὺ σπαστοῦσαν.

Ὁ γέρον Γιώργης ἐνάρριξε τὰ δίχτυα στὴ θάλασσα. Κι' ἐκατάλαβε πῶς πάλιν γεμίζον ἡ βάρκα τους, ποὺ τῆς εἶχε δώσῃ ἕνα ἔθνος ἑλλήνων ὄνομα, «Σαλαμίς», ἐδιδίχθητο μέσῃ στὸ νερὸ ὅλο καὶ περισσότερον ὅσο οἱ ψαράδες ἀδελφάν τὰ δίχτυα ποὺ τραβοῦσαν ὅλο γεμῖα ! Εὐτυχία Θεοῦ ! Κι' ὁ γέρον, περήφανος, τοῖς ἔλεγε.

—Βλέπετε πῶς εἶχα δίκην, παιδιὰ μου, νὰ σὰς λέω νὰ ἔχετε ἱσχυρή. Ὁ Θεὸς ἀγορεῖ, μὴ δὲν λησμονεῖ. Ἄς πάμε παραῖξο ἀκούη.

Καὶ ἡ «Σαλαμίς» ἐτράβηξε ἀκούη στ' ἀνοικτὰ. Τὰ παιδιὰ εἶχαν θαρρύνει.

Ἡ στεριά ἦταν τῶρα ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὴν βάρκα. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔδωκε προσοχή. Τὰ ψάρια ἦσαν ἀφθονὰ κ' ἡ ἀπληστία τῶν ψαράδων ὅλοα ἐμεγάλωνε. Εἶχαν περᾶσι τόσες στεριᾶς, ποὺ ἦλθαν μὲ τὸ ψάρεμα αὐτὸ νὰ σωθῶν. Κι' ὅλο τραβοῦσαν στ' ἀνοικτὰ, κ' ὅλο τὰ δίχτυα τους ἔδωκαν θησαυροὺς ψαριῶν.

Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ του, ὁ Ἀλέξανδρος, γὰρ μὴ σπινθὴ σήμασε τὰ μάτια ψηλὰ κ' εἶδε πῶς ὁ θείωνος ἐπαύριζε καὶ ὅτι σύννεφα βρορὰ φέρονταν στὸ διάστημα. Κεκοὶ σημάδι. Κι' ἡ βάρκα ἦταν παραφορτωμένη. Ἡ παραμυρὸς

τῆς κίνησε τὴν γέμει νερό. Τὰ ψάρια ἦσαν περισσότερα ἀπ' ὅσα μποροῦσε νὰ πᾶρῃ ἡ βάρκα τους.

—Ἀπλῶστε ὅλα τὰ πανιά, παιδιὰ, κ', ἀς γυρίσῃμε ὀλοταχὺς πίσω ! εἶπε ὁ γέρον.

Ἀλλὰ ὁ καρὸς τοὺς πρόλαβε. Ἐνα κύμα κτύπησε στὸ πλεῦρὸ τῆς βάρκας, τὴν ἔγυρε καὶ τοὺς περιέλουσε ὅλους. Γέφυρα ἡ βάρκα καὶ παραφορτωμένη δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ στὴ δύναμι τοῦ ἀέρος, ποὺ ὅλο κ' ἐδυνάμωνε.

Ἡ Ἐλενα ἔρρηξε μὲ τραυματικὴ φωνή.

—Περίεργο πρᾶμμα ! εἶπε ὁ γέρον. Ποτὲ μου δὲν εἶδα μὴ τόσο ἀνόητην μεταβολή ! Ἀλλὰ νὰ πῆς εἶνε καὶ Σεπτέμβριος ! Ἐλπί-

Ἦταν καλὸς ψαράς καὶ δουλεὺτῆς ἀκούραςτος.

ζο ὅτι θ' ἀράξουμε, πρὶν ξεσπάσῃ δυνατὰ ἡ μπουράκα. Γρήγορα, παιδιὰ !

Ὁ γέρον Γιώργης, στενοχωρημένος, δόξα καὶ τὰ χεῖρα του κ' ἐκτίπρησε τὸν ἀγριεμένον οὐρανόν. Τὰ σύννεφα ἔτρεχαν σάν δαυμονοσκίνα, ὁ ἀέρας ἐμουγροῦσε σάν τρελλό.

Βροντῆς ἀνταλῶσαν κ' ἡ φτωχὴ γέφυρα βάρκα ἐθαλασσοδέρνετο. Ὁ ἀέρας ὅλο δυνάμωνε κ' ἡ θάλασσα τῶρα πειὰ ἔβρουζε.

—Χριστὲ καὶ Παναγὰ ! ἔλεγε ἡ Ἐλενα κ' ἐσταυροκοπεῖτο. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶπε τοῦ πατέρα του νὰ πετάξουν μερικὰ ψάρια στὴ θάλασσα γὰ ν' ἀλαφρύνῃ τὴν βάρκα. Μὲ πόνον ἐδέχθησαν καὶ πέταξαν ἕνα μένος ἀπὸ τὸ πρῶτον φορτίο. Ἡ βάρκα σπρώχθηκε λίγο, ἐλάττωσε κ' ἔτρεχε περισσότερον. Τὸ πᾶν ἦταν πλέον κίνδυνος γὰ τὴν ψαρόβάρκα καὶ τὸ κατέβασαν.

—Πρέπει ν' ἀλαφρώσουμε ἀκούη ! εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος.

Καὶ ἀφοῦ ἐπέταξαν καὶ τὰ τελευταῖα ψάρια, ἀρξάντων νὰ πετοῦν καὶ τὰ διάφορα πρᾶγματά του. Ἀλλὰ τίποτε ! Τὰ κύματα καθελὶ κεναν τὴν βάρκα, ἡ ὁποία ἔτρεψε, ἐθογροῦσε, σάν νὰ ζήτοσε βοήθεια ἀπὸ κάποια μυστηριώδη δύναμι.

—Τί κοῦδ σοὺ κάναμε, Θεέ μου ; ἔλεγε μὲ κλάματα ἡ Ἐλένη. Λυπήσου μας !

Ὁ γέρον δὲν ἔλεγε λέξι. Ἐκτίπρησε τὴν μάτια τῆς θάλασσης κ' ἐσφίγγε τὴν γροθιά του.

Τοῦ ΓΙΩΡΓΗ ΜΙΡΕΣΚΟΥ

Ο ΨΑΡΑΣ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τέλος βαρέθηκε ν' ἀκούῃ τὴν Ἐλένη καὶ εἶπε.

—Να μᾶς σῶσῃ ; Καὶ γιατί ; Ἡ σάρκα μας εἶνε πειὰ χαμένη. Τί τὴ θέλομεν ἡ ζωὴ ; Γιατί νὰ περιμένουμε στὴ στεριά τὸ θάνατον ἀπὸ τὴν πείνα ; Καλύτερα τώρα !

ΟΙ ΠΟΛΥΓΙΜΟΤΕΡΟΙ ΛΙΘΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η μυθική τους αξία, η ζωή τους και η σταδιοδρομία τους.—Το διαμάντι, το σμυθέλιον της μεγαλειότητος.—Η κατεργασία του.—Η ιστορία του «Κεχινέρ» και οι περιπέτειαι του.—Πώς ξεχωρίζονται τα διαμάντια από τα μπριλλάντια.

Όπως και οι άνθρωποι έτσι και οι πολυτίμοι λίθοι έχουν μία σταδιοδρομίαν, η να το πούμε έτσι, τύχη.

Όσο πολυτιμότεροι είναι τόσο περισσότερα συνδέονται με τη ζωή των κατόχων των. Έτσι συνέβη μερικοί πολυτίμοι λίθοι, να δημιουργήσουν αδόκητον οντότητα να γίνουν ονομαστοί, όπως περίπου και οι μεγάλες προσωπικότητες. Έβαπτίσθησαν, πήραν το όνομά των και γυρίζουν ανά τον κόσμο, συνοδευόμενοι από θόρυβον γύρω τους όπως και αυτές.

Το διαμάντι ήτο μέχρι των μέσων του 19ου αιώνα το σύμβολον της μεγαλειότητος. Μόνον εν τύχης ευρέθη εις τας Ίνδιαν και την Βραζιλίαν ο αποκρυπταλλωμένος αυτός ανθραξ, που ονομάζουμε Διαμάντι και του οποίου οι αντινοβολίες και οι αποχρώσεις μεθούν και μαγεύουν τους ανθρώπους.

Ένα μικροσκοπικό τόσο δα πραγματικά που βγαίνει μπροστά στο δρόμο και σās γνέφει έλκυστικά, σαν όνειρενη οδάλισκη, κάποιοι έξωτικοι παραμυθιοί, σās μαγεύει, σās σταματάει, σās συνεπέρνει, σās λυγίζει τα γόνατα, τρεβάει το μάτι σας άπάνω του, επί τέλους υποκλίνεσθε, γονατίζετε, εκτείνετε τελετουργικά και προσεκτικά τα χέρια για να το σηκώσετε !

Και πορεύεται στη ζωή, μαζί με σās και μετά τον θάνατόν σας, δεν πεθαίνει μαζί σας, τρέχει στους κληρονόμους σας, απ' αυτούς σ' άλλους, στο μαγαζί, στο ενεχυροδανειστήριο. Μία ζωή ολόκληρη, πολλές ζωές διαδοχικές !

Μέχρι του δεκάτου ένατου αιώνα υπήρχαν πολύ όλγια διαμάντια. Μόλις 30 κιλά έρχόνταν στον κόσμο κάθε χρόνο και απ' αυτά λίγα, πολύ λίγα, ήσαν μεγάλα και όσα ήσαν μεγάλα ήτο σπάνιον να είναι χωρίς κάποια ελαττώματα.

Από που όμως πηγάζει η αξία τους, από που η δύναμις τους για τον άνθρωπο, από που ο πλούτος που του δίνουν; Έάν υπήρχαν στον κόσμο τόσα πολλά διαμάντια όσα και πέτρες στο ποτάμι, στην άκρογαλιά, στους δρόμους θα ήσαν αυτή την αξία; Ο βέλαια! Φαντασθήτε ν' ανοίξη μία μέρα ούρανος και να βρέξει διαμάντια. Την επομένη δεν θα έχουν καμμιάν αξίαν. Τό ποσόν εκπνέει το ποιδν—την αξίαν. Αποδεικνύει: Όταν κατά τα μέσα του 19ου αιώνα ανεκαλύφθησαν στην Νότιο Αφρική κοίται ποταμών και αιώδεις εκτάσεις που είχαν πολύ διαμάντι, το όποιον άνευρίσκειτο και άπαικτό δια μηχανικών μέσων, αί τιμαί των διαμαντιών έπεσαν σημαντικώτατα.

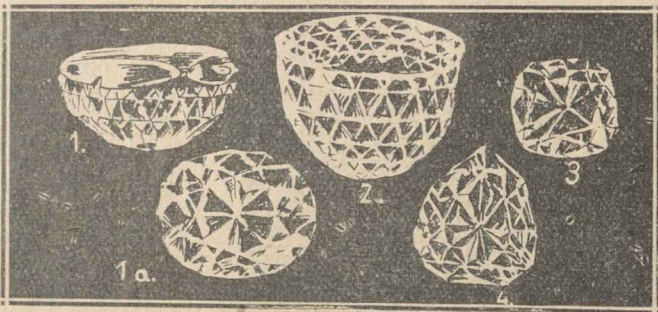
Δέν είναι λοιπόν μόνο η ποσότης, αλλά και η εργασία, που απαιτείται δια την άπόκτηση

της, που δίδει την αξίαν εις τους πολυτίμους λίθους.

Επειτα η κατεργασία τους είναι τόσο δύσκολο πράγμα και απαιτεί πολύ χρόνο και κόπο. Ίδιως το λεγόμενο τρόχιμα τους και η κατάστροφαις των έδρών τους.

Εις την εικόνα μας βλέπετε μερικά όνομαστά διαμάντια με μεγάλη τύχη και των οποίων την «ζωήν», πώς να το πούμε, θα περιγράψωμε σέ λίγες σύντομες γραμμές.

Είνε οι λεγόμενοι λίθοι με εξαιρετικήν τύχη.

1.—Ο Κεχινέρ έπως ήτο πριν.
1α.—Ο Κεχινέρ έπως είναι τώρα.
2.—Ο Μέγας Μογγόλος
3.—Ο Χέπε 4.—Ο Φλωρεντίνος

Ο σημειούμενος με το 1 εις την εικόνα είναι ο λεγόμενος «Κοχινέρ». Η λέξις είναι Ίνδικη και σημαίνει το «φωτόβολο δυνάμει». Με το 2 σημειούται ο ίδιος λίθος κατά νέον τρόχιμα που μ' αυτό έχασε 80 καράτια (το καράτι είναι το παραδεγμένο μέτρο δια διαμάντια και αντιστοιχεί: 1 καράτι προς 0,2 γραμμάρια). Ο με τον αριθμόν 2 σημειούμενος είναι ο περίφημος «Μέγας Μογγόλος», ο όποιος ευρέθη κατά τον 16ον αιώνα εις τας Ίνδιαν.

Αντιθέτως ο «Κοχινέρ» είναι παραμυθένιος πολλοί τον θεωρούν παρακαταλισμακόν. Κατά ένα Ινδικό θεύλο πρό 5000 έτών εστόλιζε κάποιον ήρωα της Ίνδικης μυθολογίας. Φαίνεται ότι περιλανήθη επί πολλούς αιώνας δια να εύρη την ήσυχίαν του και την ήρεμίαν της ψυχής του. Κατά τον 14ον αιώνα χαζεύει στο Δέλι, έπειτα χάνονται τα ίχνη του δια κάμποσον καιρόν, ως που ξαναφάνηκε στο Αφγανιστάν, όπου συνελήφθη υπό Αγγλων άστυνομικών κατηγορούμενος ως διαταράσσων την κοινήν ήσυχίαν και την τάξιν. Διά τοιούτο κατεδικάσθη εις ύπερρίαν, έξορίαν δηλαδή, και μεταφέρθη υπό άστηγαν συνοδείαν των σκόλων της γηραιάς Αλβανίας εις την νέαν του κατοικίαν τα χρηματοκώβια του Αγγλικού αυτοκρατορικού θησαυρού! Πόσον καιρόν θα κρατηθί εκεί μέσα δέν είναι γνωστόν.

Πολύ σπάνιος εις άπόδοσιν αποχρώσεων είναι ο υπ' αριθ. 3 σημειούμενος κυανός άδάμας «Χόπε», το όποιον μεθερμηνεύμενος σημαίνει «έλιξ». Ότι περισσότερον άξίζει σ' αυτόν είναι το σπάνιον του χρώματός του ή «κυανόλευκη φωτιά του». Αλλά υπάρχουν και Διαμάντια που έχουν αυτή τη φωτιά σ' άλλους τόνους κίτρινο, μπλε ή ρόζ. Αυτοί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΑΡΚ ΤΟΥΑΝ

Ένας διάσημος Ιεροκήρυξ κάποτε άπέστειλε εις την Νέαν Υόρκην και ό λόγος του ή καμν: πολλήν εντύπωσιν. Έτιχη τότε και ο Μάρκ Τουάν εις συνάναστροφην μια, όπου συνεχάροντο τον Ιεροκήρυκα, μη έχον δέ ποτε καλλίτερον να κάμν, έλαβε και αυτός μέρος εις τούς έπαινους, έλεπν:

—Αλήθεια, αιδεσώμιατε, βλέπετε τί έμορφα που είναι τα παλαιά πράγματα ;

—Τί έννοείτε ; ήρώτησεν ο Ιεροκήρυξ στενοχωρημένος.

—Δέν είναι δια να στενοχωρησθε, παρτήρησεν ο Τουάν άτάραχος. Από μίαν ασήλη πρωτοτυπίαν προσημωτέρα πάντοτε μία όμοια άντιγραφή, όπως ή ίδια σας.

Και επί τη διαμαρτυρία του Ιεροκήρυκος, ο Μάρκ Τουάν έπρονέλαβε :

—Περνών να το άρνεύσθε, αιδεσώμιατε, Σας βεβαιώ ότι έχω εις το σπίτι μου ένα παλαιόν βιβλίον περιέχον λέξιν προς λέξιν την έρωτότυπον διδασχίν σας. Αν θέλετε, σάς ύπόσχομαι να σās το στείλω αύριον.

Έκαστος φαντάζεται την έν δευτέρω έρωσίαν του Ιεροκήρυκος, λαβόντος την έμνην από τον Τουάν ένα τόμον, επί του έρωφύλλον του όποιον έπανελαμβάνετο δια περιέχεται έν αυτόν λέξις προς λέξιν ή θρησκευτική του όμιλία.

Ήτο λεξικόν !

Κάποτε έν λάθους μία αμερικανική έφημερίς άνήγγειλε τον αινιγμόν θάνατον που σ' έγραφέως. Ο Μάρκ Τουάν έσπευσε να ήρψη προς αυτήν :

«Νομίζω ότι πρόκειται περί πληροφώρου κάπως έξογκωμένης. Θα προσπαθήσω να ή έξασορίδωσω, και θα κρατήσω έμπνεύσεις προς άναγνώστας σας. Μάρκ Τουάν».

όμως οι λίθοι δέν είναι τόσο άκριβοί, όσο έλενολ.

Μετά το λεγόμενον τρόχιμα τα διαμάντια μεταβαπτίζονται και λέγονται στη γλώσσ των Ιδικών Μπριγιάντια (από το γαλλικό briller-λάμπω).

Όταν ένα διαμάντι έχει ένα τέτοιο σπνιο και μαλακό φως σαν το Χόπε τότε έρχεται στο ίδιο επίπεδο αξίας με τον λευκό αδελφόν του.

Ο «Φλωρεντίνος» ή «Μέγας δούξ της Τοσκάνης» (ο 4 εις την εικόνα) είναι ένας άσ τούς ώραιότερους και πολυτιμότερους του κόσμου καθότι έχει μία ελαφροέστια χρυσόκιτρινη φωτιά.

Ανήκεν εις τον Αιτοκρατορα της Αυστρίας και είχε περιπετειώδη τύχη, ίσως την πλέον ενδιαφέρουσαν. Τόν έφερε ο περίφημος δούξ της Βουργουνδίας Κάρολος ο Τολμηρός στην πανοπλία του μαζί με τον άλλον ένδοξον φίλον του, τον άδάμαντα τον έπονομαζόμενον «Ζάνξον». Εις την μάχην τος Νανού του 1477, όπου έχασε την ζωήν του, έχασε και τούς συνοδούς του αυτούς.

Σήμερα οι Ιδικοί διακρίνουν τα διαμάντια από τα μπριγιάντια από το σχήμα και τον αριθμόν των έδρών. Τα διαμάντια έχουν όσπεσον το όπισθον μέρος και ώριμένους έδρους, πάντως λιγότερες των μπριγιαντιών, τα μπριγιάντια έχουν το όπισθον μέρος κανονικόν.

Οι Αλχημισται—αυτοί που ήσχολούντο στην κατασκευήν πολυτίμων μετάλλων ίδιως χρυσού, από κατώτερα είδη μετάλλων δέν άφησαν και τούς πολυτίμους λίθους ήσυχους. Σήμερον έχομεν και άπομυμήσεις που ένας μί ειδικός δέν τας διακρίνει, παρ' όσον άν κάμη σύγκρισιν μεταξύ αυτού και ενός άλληνου.

(Συνέχεια έν του προηγούμενου)

—Έ λοιπόν, μπορεί να σου χρησίμεινε τότε το διαμάντι, άν το πουλούσες ή αν άναγορίζες μ' αυτό τον εύγενή και άγνωστο φίλο που είμαι δέβαιη πώς θα σέ βοηθήσει... Άς το φυλάξουμε, παιδί μου... Πάμε να φύγουμε...

Αυτή τη στιγμή ή Άλίκη ντε Λουξ ξαναφάνηκε μπροστά στην Ίωάννα της Πιέννης. —Κυρία, είπε με άλλοιωμένη φωνή, συγχωρήστε με που άκουσα ένα μέρος της συνομιλίας σας. Βρίσκεστε στην άνεχεια, έρχεστε να το είχα σκεφθί. Είμαι πλούσια κυρία, πού πλούσια από ό,τι θα ήθελα. Έχω δύο τρία σπίτια στο Παρίσι. Θέλετε να δεχθίτε το ένα για καταφύγιο.

Η Ίωάννα της Πιέννης δίστασε. —Δυστυχισμένη! ψέλλισε ή Άλίκη, θα σκέπτονται πώς ή πρότασίς μου κρύβει μία παγίδα !...

—Όχι, όχι, κυρία, άνέκραξε ή κυρία με τί μαύρα. Σας όρκίζομαι πώς δέν μπορώ να σκεφθώ τέτοιο φρικτό πράγμα! Μαντεύω, καταλαβαίνω πώς ριφονιδυννέδετε πολύ έλευθερώνοντάς μας. Έχω λοιπόν πλήρη έμπιστοσύνη σέ σάς.

—Ώστε; ψιθύρισε ή Άλίκη. «Ό! αν σκέπτεσθε πώς μου όφειλετε λίγη εύγνωμοσύνη άφήστε μου την εύχαρίστηση να σās κάνω λίγα καλά...Και άφού δέν δεχόσαστε να κατοικήσετε ένα άπ' τα σπίτια μου, δεχθήτε τουλάχιστον αυτό.

Μ' αυτά τα λόγια άφησε στο τραπέζι ένα δαλάντιο που θα περιείχε καμιά έκατοστή χρυσά σκουδα. Η Ίωάννα της Πιέννης κοκκίνησε και ή Λουίζα φαινόταν στενοχωρημένη.

Η Άλίκη γονάτισε.

—Κυρία, είπε με συντριμμένη φωνή, μία έτοιμοθάνατη σάς προσφέρει λίγο χρυσάφι που είναι προορισμένο να σās άνακουφίση στις δυσκολίες στιγμές.

Η Ίωάννα κύτταξε την κόρη της και άναγρίχασε.

—Σας έκανα τόσο κακό, συνέχισε ή Άλίκη, που δέχτηκα να σās κρατήσω εδώ αίχμαλώτες, ώστε βασανίζεται ή καρδιά μου. Σας όρκίζομαι πώς θα γλυκάνετε της τελευταίας μέρας δυστυχισμένης αν δεχθίτε αυτό το ταπεινό δώρον. Γιατί αν τόν δεχθίτε, θα καταλάβω πώς με συγχωρήσατε.

Η Ίωάννα της Πιέννης έβριξε ύπερτατο βλέμμα όίκτον στην δεσμοφύλακά της. Με τη συνημμένη της γενναιοφροσύνη όμως της έτεινε τα χέρια που ή Άλίκη φίλησε μ' εύγνωμοσύνη.

Η Ίωάννα πήρε το δαλάντιο. Θέλησε να

Το τέλος του ιππότη Μπαρταλιάν

πή μερικά λόγια άποχαιρετισμού στην δυστυχισμένη, ή Άλίκη όμως είχε ήδη εξαφανισθή.

—Πάμε! είπε ή Ίωάννα.

—Παράξενη γυναίκα! σκέφθηκε ή μητέρα της Λουίζας μόλις θρόνηκαν στο δρόμο. Πού ός ξέρει αν ή ζωή της δέν κρύβει μία συμφορά πειό φρικτή από εκείνην που μ' έπληξε. Έλπερε να θρούν ένα σπίτι, μία όποιοδήποτε κατοικία. Στην όδον Μονμάρτρης διάλεξαν ένα μικρό άκατοίκητο σπίτι όπου έγκατεστάθηκαν.

Η Λουίζα κύτταξε τη μητέρα της μάνησυχία: ποτέ δέν την είχε δη τόσο νευρική. Την έπιανε ακατάσχετη φλυαρία. Την ίδια μέρα ή Ίωάννα, άναγκάστηκε να κρεββατωθί. Παραμιλούσε. Ήταν ή πρώτη φορά που δρισκοταν ή Λουίζα σέ τέτοια άμηχανία. Δέν έ-

Η πρώτη δουλειά τους ήταν να επιδέσουν τα τραύματά τους.

χασε όμως την ψυχαίμια της.

Πέρασαν μέρες. Η Ίωάννα κ' αυτή τη φορά γλύτωσε απ' το θάνατο που την παρμόνευε. Όταν μόρρεσε όμως να σηκωθεί κατάλαβε πώς ήταν καταδικασμένη. Άνάπνεε με μεγάλη δυσκολία και πολλές φορές της νύχτες έννοιωθε να πνίγεται.

—Μία μέρα, καθώς συνομιλούσαν θλιβερά και σχεδίαζαν να εγκαταλείψουν το Παρίσι και την επομένη, άκουσαν μεγάλη φασαρία στο δρόμο. Κατάλαβαν άπ' της συνομιλίας των πλήθους και την παράταξη των φυλάκων, πώς ο βασιλεύς έρχόταν στο Παρίσι. Η Ί-

Παρακολουθήσατε έλοι από τεύ προσεχούς φύλλου το άριστοεργημα τεύ Έντυγκ Ουάλλας

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΦ

ωάννα της Πιέννης έκλεισε τα παράθυρα και τα παντζούρια Όχι μόνο δέν την ένδιέφερε το θέαμα, αλλά φοβόταν κ' όλας μήν την δούν.

Πέρασαν δυό-τρεις ώρες. Η μητέρα κ' ή κόρη, καθισμένες κοντά ή μία στην άλλη και κρατημένες άπ' το χέρι, άκουγαν με άδιαφορία τον έξω θόρυβο. Ξαφνικά άναγρίχασαν. Είχαν άκούσει να χτυπά το σφυρί της πόρτας.

—Ποιος να χτυπά άρα γε; ψιθύρισε ή Ίωάννα.

—Μητέρα, είπε ή Λουίζα με τρέμουσα φωνή, μήπως ζητά κανείς βοήθεια και καταφύγιο ;

—Όχι, είπε, άσφαλώς θα είναι κανένα παιδάκι.

(Οι άναγνώσται μας θυμούνται πώς ο γέρο Μπαρταλιάν, χωρίς να το θέλει, είχε χτυπήσει το σφυρί της πόρτας).

Και καθώς ή Λουίζα ήταν κατάγλωπη, ή μητέρα πρόσθεσε :

—Ήσυχασε παιδί μου. Άλλωστε μισανόινοντας τα παντζούρια, θα δούμε.

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς το παράθυρο. Εκείνη όμως τη στιγμή, έμεινε καρφωμένη στη θέση της. Είχε άκούσει να προσφέρουν το όνομα του Μπαρταλιάν !

Άδρατες πίσω άπ' τα παντζούρια, ή δυό γυναίκες παρακολουθούσαν όλη τη σκηνή όπου θριάμβευε το θόρυος κ' ή γενναίότης των δύο Ιπποτών.

—Ο Έρρικος Μονμορανσύ! ψιθύρισε ή Ίωάννα της Πιέννης.

—Ο Ιππότης Μπαρταλιάν! ψέλλισε ή Λουίζα άναγνωρίζοντας τον έκλεκτό της καρδιάς της. Μητέρα, φώναξε με λυγμούς, αν τον σκοτώσουν !

Η Ίωάννα κατάλαβε την πάλη που γινόταν στην καρδιά της κόρης της. Και είπε: —Πάμε!...

Όταν ή δυό γυναίκες συγκρατώντας τους πληγωμένους ξαναγύρισαν σπίτι, ή πρώτη δουλειά τους ήταν να επιδέσουν τα τραύματα και της γρατουνιές τους. Βέβαιως όμως που δέν ήταν σοβαρά.

—Κυρία μου, είπε ο σπαθιστής, επιτρέψτε μου να σās παρουσιάσω τον Ιππότη Μπαρταλιάν, υιό μου κ' έμένα, γόνου μίας παλιής οικογενείας, φημισμένης στο Λαγκεντακ για τα ύψηλά κατορθώματά της, και την στωική της...Και να σās εύχαριστήσω έκ θαύους ψυχής...

—Κύριε, άποκρίθηκε με συγκίνητη ή Ίωάννα, μ' αυτό που έκανα, πληρώνω ένα έλάχιστο φόρο εύγνωμοσύνης... Άναγνωρίζετε αυτό το διαμάντι που μου χάριστε άλλοτε για να με βγάλω από μερικές δυσκολίες στιγμές ;

—Κυρία μου, είπε ο σπαθιστής, θέλω σ' αυτό να έπανορθώσω όσο ήτο δυνατόν το έγκλημά μου: γιατί εγώ άπήγαγον το παιδί σας κ' ύστερα μέσπερσάμ ή τυφεία να σās το ξαναφέρω πίσω...

—Είστε πολύ εύγενικός και δέν θα ξεχάσω την καλή σας πράξη...

Ένα δάκρυ κλήσσε στα μάγουλα του γέρο σπαθιστή.

Κι όμως οι δυό γενναίοι δέν άργησαν να

Η ΘΕΡΙΝΗ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Νέα θέατρα και νέοι θίασοι.—Κάθε συνεικία θα έχει από...τρία θέατρα.—Τι θ' αναβιβασθούν.—Η όπερέττα, ή επιθεώρηση και το σοβάρν θέατρον.—Πώς θα διαμοιρασθούν οι καλλιτεχνικοί δυνάμεις.—Τα τευρνέ των θιάσων κλπ.

Οι θεατροφίλοι 'Αθηναίοι κύκλοι μπορούν να πανηγυρίσουν. 'Η καλοκαιρινή θεατρική 'εορτή' προηγουμένη τόνον ζωηρά, ώστε β' αποτέλεσμα φαινόμενον διά τα 'Ελληνικά θεατρικά Χρονικά.

Γίνονται τόσος θίασοι και κτίζονται τόσα νέα θέατρα, που θα λειτουργήσουν μαζί με τα ήδη υπάρχοντα, ώστε το καλοκαίρι κάθε 'Αθηναίος θα εύρίσκειται πρὸς πραγματικὸν προβλήματα προκειμένου να διαλέξη τὸ καθεστὸν τοῦ θεάτρον καὶ θέαμα.

Καὶ διὰ τὴν μὴ νομίζῃ ὁ ἀναγνώστης μὴς ὅτι υπερβάλλομεν τὰ πράγματα ἐς κἀν, ἀντὶ τὸν διασκεδᾶν, μαζί μας μία «θεατρική βόλτα».

Ἀς πρωτοπάω εἰς τὸ «Μοντιάλ» τὸ κολλοσιόν αὐτὸ μεγαθύριον τῆς θεατρικῆς μας παραγωγῆς. Καίτοι αἱ παραστάσεις τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀθήνας» τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνου συνεχίζονται με τὴν ὁριζαντινὴν ἐπιτυχίαν, ὥστε νὰ μὴ μορφεύει κανεὶς νὰ προῖδῃ καὶ νὰ προσέτῃ τίποτα διὰ τὸ ... ἔγγυος μέλλον, εἶνε δέβαιοι ὅτι μετὰ τὸ εὐχάριστον διάλειμμα, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Μακέδου παρέσχε εἰς τὸ κοινὸν ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους «Ἐπιθεωρήσεις Κοινόν», εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ «Μοντιάλ» θὰ κυριαρχήσῃ καὶ πάλιν ἡ «Ἐπιθεώρησις, τὸ κατ' ἐξοχὴν καλοκαίρινόν αὐτὸ θεατρικὸν φρούτο.

Ἀπὸ τὰς μάλιστα ὁλόκληρον μουσικο-συγγραφικὸν ἐπιτελεῖον, εἰδικῶς διὰ τὸ Μοντιάλ συγκροτηθὲν, προετοιμάζεται. Τὸ «Μοργαντό» ἐφέτος δὲν θὰ λειτουργήσῃ. Ὁ κ. Μακέδου μάλιστα ἀφαιρεῖ ἐξ αὐτοῦ τὰς διαφόρους τεχνικὰς ἐγκαταστάσεις του, προκειμένου νὰ τὰς διαθέσῃ εἰς ἄλλο θερινὸν θέατρον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ... κατονομάζει ἐπιφυλάσσων εἰς τὸ «Ἀθηναϊκὸν κοινὸν τὴν σχετικὴν «συνεργίαν».

Ἄλλὰ ἂς προχωρήσουμε. Τὸ θέατρον «Κοτοπούλη» ξαναγίνεται καὶ πάλιν, θέατρον. Δηλαδή ὁ ἐν αὐτῷ ἐγκατασταθεὶς ὁμιλῶν, ἡχητικὸς καὶ ὁδὸν (!) θὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν του εἰς τὴν... ὁμιλοῦσαν καὶ δόσαν Ὁπερέτταν Δράμαλιν, ὁ ὁποῖος θὰ κατατίσῃ ἰδίον ὁπερετικὸν θίασον, τὴν «συμμετοχὴν» τῆς Δίδος Η. Χαντά, ἀπὸ τὰ καλλίτερα ὁπερετικά στοιχεῖα. Θὰ παιχθῇ δὲ νέα ὁπερέττα τοῦ κ. Χατζηπατοστόλου.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κομωδία Β. Ἀργυροπούλου ἐγκαθίσταται εἰς τὸ «Κεντρικόν» ὅπου καὶ θὰ ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις τῆς τὸ Πάσχα.

Ἡ κ. Κυβέλη μετὸν θιάσον τῆς, εἰς τὸν ὁποῖον συμπεράτουν καὶ αἱ κ.κ. Μιράντα Θεοφάνη καὶ Σαφὸς Ἀλκαίου καὶ οἱ κ.κ. Γληνὸς καὶ Στ. Νέξερ, ἀρχίζει τὰς παραστάσεις τῆς ἐντὸς τοῦ πρώτου 10ήμερου τοῦ Μαΐου εἰς τὸ ἰδιόκτητον θέατρον «Διονύσια».

Ἡ Ἑταιρία τῶν Ἑλλ. Καλλιτεχνῶν τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστὸν, ἀπαρτίζουν τώρα οἱ κ.κ. Παρασκευᾶς—Δενδραμῆς—Μουσουρῆς καὶ Νέξερ θὰ ἐγκατασταθῇ προσωρινῶς εἰς τὸ «Τριανόν» μέχρι τῆς «ποπερατώσεως» τοῦ κατασκευαζομένου θερινοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου τοῦ Πειραιῶς, ὅπου καὶ θὰ φιλοξενηθῇ καθ' ὅλην τὴν «εορτήν».

Ὁ θίασος τῶν κ.κ. Πρινέα Τριχᾶ ἀνασχη-

ματιζόμενος καταλλήλως θὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τὸ «Ἀθήναιον» ἀπὸ 5ης Μαΐου, καιροῦ θεαίως ἐπιτρέποντος, θὰ παίξῃ δὲ νέα ἔργα τοῦ κ. Πρινέα μετὰ μουσικὴν τοῦ μαέστρου Μαστρακίνου υἱοῦ.

Καὶ τώρα ἂς πάμε καὶ εἰς τὰ συνοικιακά θεατράκια ποὺ κάθε καλοκαίρι συγκεντρώνουν τόσο κοσμάκη μετὰ τὴν δροσίαν καὶ τὸ κέφι τους.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα. Μεταξουργεῖον, Θέατρον «Λαοῦ». Φίρμα Παναθηναϊκῶς γνωστῆς. Θὰ λειτουργήσῃ ἄριστον Ἐπιθεωρησιῶν σὺνολον ὑπὸ τὸν ἐπανακάλυπτον αἰσῶς ἐξ Ἀμερικῆς συμπαθέστατον κορινθῶν κ. Σ.

Τὸ μαλλέττο τοῦ «Μοντιάλ» εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἐμφανίσεις του εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Μωραϊτίνου «Ἱστορία τῆς Ἀθήνας»

Πατρικίων. Θὰ παιχθῇ ἐπιθεωρήσεις τῶν γνωστοτάτων ἐπιθεωρησιογράφων κ.κ. Ἀσπ. μακοπούλου καὶ Γιαννουκάκη.

Θέατρον «Περοκὲ». Τὸ νέο δροσλοῦστο θεατράκι τοῦ Μεταξουργεῖου ἐπίσης, πρῶτον κινηματογράφος, μετὰ 1500 θέσεις καὶ ἄριστον τεχνικὴν ἐγκατάστασιν.

Εἰς τὸ «Περοκὲ» θὰ ἐμφανισθῇ τὸ ἀριστότερον ἐπιθεωρησιακὸν συγκρότημα ὑπὸ τὸν λαοφιλεῖ «Κομπέρ» τοῦ «Λαοῦ» κ. Ν. Σουλᾶν, μετὰ συμπεράτων τῶν κ.κ. Μαυρέα καὶ Ἰ. ατρίδου καὶ τῶν κυρίων Σ. Ἰατρίδου καὶ Μαρίκας Νέξερ Κονταρίνη. Πραγματικὸν δηλαδή «καρρὲ» τῶν Ἀσσαν τῆς Ἐπιθεωρήσεως.

Κατὰ πάσαν πιθανότητα ὁ θίασος θὰ κἀν τὴν ἐμφάνισίν του τὴν 1 Μαΐου, διότι τὸ θέατρον διαθέτει καὶ τέταν, μετὰ τὴν νέαν «Λοδιοτήραν τοῦ 1931».

Συνοικία Ἐξαρχεῖον. Ὁ κινηματογράφος, «Ἀτλαντὶς» ποὺ συνεκέντρωσε κατ' ἐξοχὴν τὸ καλοκαίρι τὸν περισσότερον ὠραϊκότατον μετεωρολόγον τῶν ὁμογενῶν θεάτρον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ στεγασθῇ ὁ θίασος τῶν Νέων.

Εἰς τὸ Θησεῖον, ἐπίσης ἐπιθεωρησιακὸν σὺνολον ὑπὸ τὸν κ. Ἀντάτωφ τῆς συμμετοχῆς τῆς κ. Ντεννίς Κονστάνς.

Διαδίδεται... μετ' ἐπιτάσεως ὅτι καὶ ὁ κινηματογράφος, «Ζέφυρος» ὁ ὁποῖος κατεσκευάσθη ἔξω τῆς Σκηνῆς, θὰ στεγασθῇ ἐπιθεωρησιακὸν συγκρότημα ὑπὸ τὴν κ. Ζωζὴ Νταλμᾶς.

Ἐπίσης εἰς τὸν «Ἐσπερον» τῆς πλατείας τῶν Ἀγώνων θὰ δίδουν ἐναλλάξ παραστά-

σεις ὁ θίασος τῶν κ. κ. Ἀργυροπούλου καὶ ἡ ὁπερέττα Δράμαλιν—Χαντά.

Εἰς τὴν πλατείαν τῶν Ἀγώνων θὰ καταφύγῃ καὶ ἡ ... Οὐφά, ἡ μέχρι σήμερον φιλοξενομένη εἰς τὰ «Διονύσια».

Ἄλλο νέο συνοικιακὸν θεατράκι, τὸ «Λοῦξ» θὰ λειτουργήσῃ εἰς τὸ τέμα Ἰπποκράτους, ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, μετὰ τὸν θίασον τοῦ κ. Μαντινέισου.

Ἐπίσης καὶ ὁ κινηματογράφος «Ἀλκαζάρ» τοῦ σταθμοῦ Λαρίσης μετατρέπεται εἰς Θέατρον.

Ὁ θίασος Ριτσιάρδη-Καντιώτῃ παραμένει εἰς Κων(ν)πολιν. Λέγεται δὲ ὅτι εἶνε πιθανὸν

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

τιληφθῶν πῶς ἦταν «κορδόνι» ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι καὶ δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ ξεμυτίσουν. Ἀρχισαν νὰ καταστρώνουν, τὴν επομένη γίλια σχέδια.

—Βρήκα, εἶπε, τέλος ὁ νεαρὸς ἱππότης. Πάμε στὴ σοφίτα.

Ἀνέβηκαν ἐκεῖ καὶ θύησαν στα κερομήδια. Ὁ ἱππότης ὅμως εἶπε στὸν πατέρα του νὰ τὸν περιμένῃ καὶ προχώρησε μπροστὰ ἐπὶ κινήσεως σὺν γάτα, μολονδὶ ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνον ἡ θέσις του.

—Ψι! ἄκουσε μὴ φωνή.

Ἐρεῖξε μὴ ματιὰ στὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ καὶ εἶδε ἕνα γέρο πού τὸν κύταζε προσεκτικᾶ.

—Ἐπιστρέψτε σπίτι σας, ἱππότη εἶπε. Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖτε δὲν θάξαι πουθενά. Στὸ σπίτι σας εἶνε μὴ πόρτα ποὺ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τὸ δικό μου.

Ὁ ἱππότης ἐπέστρεψε κοντὰ στὸν πατέρα του καὶ τοῦ διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ. Πραγματικὰ ἀνεκάλυψαν τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο τοὺς ἀνοίγει ὁ γέρος, λέγοντας :

—Κύριε Μπαρζάρ καὶ σεῖς κύριε ντὲ λὰ Ροστέ, καλῶς ἦλθατε.

Ἦταν ὁ γέρο Ράμος τοῦ ὁποῖου εἶχαν σώσει τὴ ζωὴ !

Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴ στὴς εὐχαριστίες τῶν δύο ἀνδρῶν τοὺς ὠδήγησε ἀπὸ μὴ κρυφὴ πόρτα ποὺ ἔδωκε σένα ἀπὸ-μερο δρομάκι, σὲ δρομάκι τῶν Νεκροθαπτῶν.

—Πάμε νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν στρατάρχη Μονμορανσὺ !

Αὐτὴ ἦταν ἡ σκέψις τῶν δύο ἀνδρῶν !

Ὁ Φραγκίσκος Μονμορανσὺ στεκόταν ἀκίνητος μπροστὰ στὴν πόρτα ἀπ' ὅπου εἶχε ἐξαφανισθῇ ὁ ἱππότης Μπαρζαλιάν.

Βρισκόταν σὲ σπιτάκι τῶν δύο γυναικῶν...Χίλιες ἀναμνήσεις ξεχειλίζαν σὲ μνημονικὸν του καὶ περιέμενε μετὰ λαχτάρα...

Ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀργὰ καὶ μπήκε ἡ Ἰωάννα τῆς Πιέννης. Ἦταν πάντα ντυμένη μαύρα καὶ τὸ βλέμμα τῆς μαρτυροῦσε μεγάλη περιέργεια.

Ὁ Φραγκίσκος προχώρησε πρὸς αὐτήν.

—Ὅταν θρῆθηκε κοντὰ τῆς, γονάτισε :

—Συγχώρεσέ με...ψιθύρισε.

Ἡ Ἰωάννα φαινόταν ἀπαθής, ψυχρά, σὺν νὰ μὴν βρισκόταν ἐκεῖ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἀλλὰ κάπου ἄλλου.

—Ἰωάννα! Ἰωάννα! τραύλισε ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ ἀρχόντισσα τῆς Πιέννης ψιθύριζε :

—Πολυκαταπνέμενέ μου, θὰ μάθης ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν ποὺ σοὺ κρύβω τρεῖς μῆνες. ...Θὰ τὸ πούμε μαζί στὸν πατέρα μου...

—Ἰωάννα! ἔφαθνε ὁ στρατάρχης.

—Ἄκουσε....Εἶμαι ἡ γυναῖκα σου σ' αὐτὴ τὴν εὐλογημένην στιγμὴ...Πρόκειται νὰ γίνω μητέρα...

—Τρελλή! ... Εἶνε τρελλή! ἔφαθνε ὁ Φραγκίσκος καὶ σωριάστηκε λιπόθυμος.

Ὁ στρατάρχης Μονμορανσὺ εἶχε ξαναβρῇ ἐκεῖνον ποὺ ἀγάπησε τόσο.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

I

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΧΑΡΑΣ

Ὁ στρατάρχης Μονμορανσὺ εἶχε ξαναβρῇ, ὅσπερ ἀπὸ χωρισμὸ δεκαεπτὰ χρόνων, τὴν γυναῖκα του Ἰωάννα τῆς Πιέννης...

Ἡ Ἰωάννα βρισκόταν στὴ ζωὴ καὶ δὲν εἶχε ποτὲ παραβῇ τὸν ὅρκον πίστεως ποὺ ἔδωκε στὸ σύζυγό της...

Ἡ στιγμὴ ποὺ περιέμενε μετὰ λαχτάρα, ὅ-

στερ' ἀπὸ δεκαεπτὰ χρόνων πένθος, σήμαινε ἐπὶ τέλους.

Ἀλλοίμονο ὅμως: πῶς ξαναβρίσκει ἐκεῖνην ποὺ εἶχε τόσο θαθεῖα ἀγαπήσει ;

Τρελλή...

Ὅταν συνῆλθε ὁ στρατάρχης Μονμορανσὺ ἔρεξε γύρω στὴν αἴθουσα ἕνα βλέμμα σα-στισμένο τὸ βλέμμα ἐνδὸς ἀνθρώπου ποὺ ξυ-πνὰ ἀπὸ κανένα ὄνειρο καὶ εἶδε τὴν Ἰωάν-να καθισμένη σὲ μὴ πολυθρόνα, χαμογελα-στή, μετὰ γαλήνιο ὄφρος, ἀλλοίμονο ὅμως! μετὰ τὰ μάτια χωρὶς κανένα ἔγχος ζωῆς.

Μὴ κοπέλλα ἦταν καθισμένη μπροστὰ τῆς καὶ μετὰ τὸ κεφάλι κρυμμένο ἀνάμεσα στὰ γόνατα τῆς τρελλῆς, ἔκλειγε ἀδύρβητα...

Ἡ Ἰωάννα χάραινε μηχανικὰ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς Λουίζας.

Ὁ Φραγκίσκος σηκώθηκε καὶ πλησίασε τρικλιζώντας αὐτὸν τὸν χαριτωμένο καὶ με-λαγχολικὸ ὄμιλο.

Ἐσκυψε πρὸς τὴν κοπέλλα καὶ τὴν ἄγγιξε ἑλαφρὰ στὸν ὄμο.

Ἡ Λουίζα σήκωσε τὸ κεφάλι.

Ὁ στρατάρχης τῆς ἔπιασε μετὰ τὰ δύο χέρια τὸ κεφάλι, τὴν σήκωσε ὀρθὰ χωρὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἡ γυναῖκα του, καὶ τὴν κύταζε ἀχόρταγα.

Τὴν ἀνεγνώρισε ἀμέσως. Ἡ Λουίζα ἦταν ἡ ἑξῆς εἰκὼν τῆς μητέρας τῆς.

ΓΡΑΜΜΑ

«...Ὅχι νὰ κλάνης μὴ ζωὴ ποὺ ἀγύριστα εἶχε φύγει, μὴ μέσα ἀπὸ τὴν μνήμη σου νὰ τὴν ξαναζητήσῃς. Καὶ στὴν καρδίᾳ σου νὰ ἀιστανθῇς γὰρ λίγο διὰ τὰ ῥίγη κάποιας ἀγνῆς — ποὺ αὐριο τέλεια θὰ ληρομονήσῃς...»

«Τὰ λόγια ποὺ εἰπωθῆκαν — ποὺλὶα ποὺ ἔχουνε φύγει ! καὶ σοὺ ἐχαλιδεύαν τὴν ψυχὴ γλῆνὰ, σὰ θεῖα τραγουδιὰ, μὴ νύχτα ποὺ ἐμοιάζε ἡ ζωὴ μετ' ὄνειρο πῶς αἰσγεί — γιὰτὶ ἡ σελήνη ἐκύλαγε σὲ σύμφωνον λουλουδιὰ !

«Καὶ τὸν γαλάζιον οὐρανὸν ποὺ σοὺ χαμογελοῦσε θυμῶς, καὶ σὰ ζωγραφιὰ τὸ ἀσπύριον τοιεῖο καὶ τὸ λουλουδιὸν ποὺ γὰρ Σέ, μέσ' στὴν κοιλιάδα ἀνθοῦσε — καὶ ποὺ καὶ αὐτὸ περὶ πᾶντα ἔφερ' ὅτι ἐνα βιβλίο...»

«Στὴν κορυφὴν σκέψῃ σου — ὅταν κάποτε θὰ κλείνης, τὰ μάτια σου νὰ βυθισθῇς στὸν κόσμο τῆς ψυχῆς σου, στὴ μόνωσι τῆς βαθυνῆς ἀτάραχης γαλήνης, μὴ περαιομένην Ἀνοιξί, χρυσὴ ἀπὸ φῶς θυμῶν !»

3931 ΣΠΥΡΟΣ ΜΟΤΣΕΝΠΟΣ

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ ΖΙΛΑ ΤΙΜΩΡΕΙ ΤΟΝ ΑΝΕΪΟ ΤΟΥ

Ὁ στρατάρχης Ντανβίλ ἀφ' οὗ παρεμύθη στὴ σκηνὴ τῆς περικινώσεως τοῦ σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Μονμάρτης καὶ δεκαδύο ἡμέρες ἦταν ἀδύνατο νὰ ξεφύγῃ κανεὶς ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ σπυρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ μέγαρον τοῦ Μωραϊτίνου.

Κρατοῦσε τοὺς δύο Μπαρζαλιάν καὶ διὰ τὰ τοὺς ὄφινε νὰ τοὺς ξεφύγουν.

Πραγματικὰ, μονάχα ὁ θάνατος αὐτῶν τῶν δύο ἀνθρώπων μπορούσε νὰ τοὺς ἐξαπαλῇ τὴν ἀτιμωρήσια. Κι' οἱ δύο ἦσαν κάποτε ἐνδὸς μουσικῶν ποὺ μπορούσε νὰ τὸν στείλῃ στὴν καρμανιόλα. Θὰ μιλοῦσαν, ἦσαν περὶ μὲνός γι' αὐτό.

Ὁ Ντανβίλ εἶχε μετᾶσχει τῆς συνομοσίας τοῦ Γκίζης μόνον ἀπὸ μίση πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ γὰρ νὰ ἔχη μετὰ τὸ μέρος του τὸν Ντανβίλ, ὁ Γκίζης ποὺ εἶχεν ὑποσχεθῇ τὸν θάνατον τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανσὺ. Μετὰ τὸν θάνατον — τὴν δολοφονία — τοῦ ἀδελφοῦ του, ὁ Ἐρρίκος θὰ γίνονταν ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου μόνος κληρονόμος, ἀρχοντας παντοκράτορας καὶ ἰσως πρὸς πλούσιος ἀπ' τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα. Θὰ τοῦδιναν τὴ σπάθη τοῦ Κονσταυτίνου ποὺ εἶχε δοξάσει ὁ πατέρας του. Θὰ εἶχε τὴ δευτέρην σειρὰ στὸ βασίλειον ὅσπερ ἀπ' τὸν βασιλέα ! Καὶ τότε ἡ φιλοδοξία του ποὺ ἀνοίγει εὐρυτάτους ὁρίζοντας. Ἐπαιρνε ἐντα-γὼν μέρος στὴν ἐξόντωσι τῶν Οὐγενότων ποὺ εἶχε μυστικὰ ἀποφασίσῃ ὁ Γκίζης, παρ-συσύρνοντας τὸ βασίλειον σὲ μὴ περιπέτεια ποὺ θὰ τὸν δόξαζε, καὶ... ποῦς ἔξερε ; Ἀν ὁ Γκίζης κατ' ὀρθὴν νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Κάρολο, γιὰτὶ αὐτὸς ὁ Ντανβίλ, νὰ μὴ κατορ-θῶσιν νὰ ἐκθρονίσῃ τὸν Γκίζης :

Αὐτὸς ἦταν ἡ σκέψις τοῦ στρατάρχη Ντανβίλ ποὺ εἶχαν ὡς βάση τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Φραγκίσκου.

Μὴν ξεχνοῦμε πῶς αὐτὸ τὸ μίση εἶχε γεν-νηθῇ μετὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Ἐρρίκου πρὸς τὴν Ἰωάννα τῆς Πιέννης. Κι' ὅταν ἡ μητέρα τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν ἀπέκρουσε στὸ Μωραϊτίνον, ἐκδικήθηκε σκληρά.

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Δεν ήταν η πρώτη φορά που έπινε ο κ. Ζάν. Ήταν όμως η πρώτη φορά που έπινε τόσο πολύ. Μερικοί φίλοι του τον παρέσυραν σ' ένα μπαρ και έτι όλκληρες ώρες, ή μπύρες, τα κρασιά, και ή σαμπάνια—γιατί ήπιαν και σαμπάνια—είχαν γίνει ένα πολύ δυνατό κοντέιλ στην κοιλιά των διασκεδαστών.

Κατά τις δύο το πρωί, μέσα στο μεθύσι του, ο κ. Ζάν θυμήθηκε πως είχε και γυναίκα που ασφαλώς θ' άνησυχούσε για την άργοπορία του. Δέκα χρόνια παντρεμένοι, ο κ. Ζάν δεν είχε ποτέ ξενυχτίσει, χωρίς τη γυναίκα του. Πόσο θα είχε στενοχωρηθεί ή καμένη ή ώμομορφούλα ή Ζουλιέττα!...

Δεν έπρεπε όμως να την άφιση περισσότερο στην άνησυχία της. Κι' έτσι κατά τις δύομισι το πρωί, κατόρθωσε, παρά τις διαμαρτυρίες των φίλων του, να σηκωθεί και να τρέξει στο σπίτι του. Τό πως πήγε, είνε άλλος λογαριασμός... "Αν έχετε δει ποτέ σας άνθρωπο τύφλα στο μεθύσι, θα μπορούσατε να σχηματίσετε την εικόνα στο νου σας.

Όταν, λοιπόν, ο Ζάν έφτασε έξω από την εξώθυρα του σπιτιού, πήρε φόρα και ώρμησε μέσα. Προσπάθησε ν' άέθρη τις σκάλες δυο-δυο, για να φτάση γρηγορώτε στην άγκαλιά της άγαπημένης του γυναίκουλας, αλλά παραιτήθηκε του σκοπού του. Κι' έτσι περιώρισε τις άξιώσεις του, στο άνέβασμα της σκάλας κατά ένα-ένα σκαλοπάτι.

Σε δέκα λεπτά της ώρας, βρισκόταν έξω από μια πόρτα:

—Επεί τέλους νάμαι στην πόρτα μου! ψιθύρισε ο κ. Ζάν. "Ας κυτάξουμε για το κλειδί.

Τό κλειδί τό έβαζε κάθε βράδυ ή γυναίκα του στη γωνία της εισόδου, πίσω από μια γλάστρα. Έψαξε λοιπόν ο κ. Ζάν, αλλά ματαιώς. Τό κλειδί δεν ήταν στη θέση του.

—Πολύ περίεργο ψιθύρισε πάλι ο κ. Ζάν. Τί διάβολο. Τό ξεχάσε, ή μήπως τόκανε για να με τιμωρήση;

Ένψ όμως, μέσα στο μεθύσι του σκεπτόταν αυτά, κάτι υποποτι ψιθυρισμοί έφτασαν ως τ' αυτιά του.

Στηρίχθηκε στον τοίχο για να μη πέση—γιατί τρίκλιζε άρκετά επικίνδυνα—και τένωσε τ' αυτί του για ν' άκούση καλύτερα. Μά ναί...ναί...Δεν χωρούσε άμφιβολία...

—Άγάπη μου...Χρυσό μου! "Ακουγέ να λέγγη μια γυναίκαία φωνή από μέσα...Δεν ξέρεις πώς σέ περιμένα...

—Πουλάκι μου, μικρό μου περιστέράκι, άπαντούσε μια χοντρή άντρική φωνή, πολύ βαρειά...έλα να σέ φιλήσω άλλη μια φορά... "Αλλη μια... "Αλλες δυό

Ο κ. Ζάν αισθάνθηκε να τον περιλούη κρύος ιδρώτας.

—Α! την άθλια! φώναξε...Α! την παληγονναίκα...Φαντάστηκε φαίνεται ότι δεν θαρχόμουνα καθόλου και έφερε τον έρωμένο της... Μά τώρα δεν μου γλυτώνει... Θά της δείξω εγώ. Θά τοὺς σφάξω και τοὺς δυό. "Η, καλύτερα, θα τοὺς πετάξω από το παρόθυρο!

Και άρχισε να χτυπάη την πόρτα με όλη

ΤΟΥ κ. ΜΩΡΙΣ ΒΑΡΟΥΑ

του τη δύναμη, φωνάζοντας ταυτόχρονα: —"Ανοίχτε... "Ανοίχτε γιατί θα τήν σπάσω....

Και δὸς του χτυπήματα, με τα χέρια και με τα πόδια.

—Ποιό χτήνος βροντάει έτσι; άκούστηκε μια φωνή, και άμέσως ή πόρτα άνοιξε.

Ο κ. Ζάν, άνεγνώρισε, στο πρόσωπο του έμφανισθέντος, τὸν ταγματάρχη που καθόταν στο άπάνω πάτωμα.

—Μ' αυτόν τάχει φτιάσει λοιπόν ψιθύρισε ο κ. Ζάν. "Αλλά δεν με πτοούν οι στρατιωτικοί.

Κι' έπεχείρησε να μπη μέσα. Ο κ. ταγμα-

Ήταν δεκα χρόνια παντρεμένοι.

τάρχης όμως μ' ένα σπρώξιμο γερό τον έπανεφερε στην τάξη.

—Πού μπαίνεις έτσι; βρε γουρούνι; του είπε. Στο σπίτι σου;

—Ναι! άπήντησε με θάρρος ο κ. Ζάν... Θέλω να βρω αυτή την παληγονναίκα που έχει μέσα, να την πετάξω από το παρόθυρο... Νά της μάθω εγώ να σέβεται άλλη φορά τη συζυγική πίστι.

Και προσεπάθησε να ξαναμπη μέσα. Νέο κίνημα του ταγματάρχη όμως τον ξανάφερε στη θέση του.

—Μωρέ τρελλός είσαι, ή θες να σέ πετάξω από τη σκάλα;

—Θά σέ σκοτώσω κι'έσένα, παληάνθρωπε, έβόησε ο κ. Ζάν. "Ασε με να μω μέσα.

"Αλλά ο κ. Ταγματάρχης δεν άστενεύονταν. Τὸν άρπάξε από τὸ στήθος και άρχισε να τον βροντάη στον τοίχο...Ο κ. Ζάν φώναζε έδριζε, άπειλούσε ένψ τις έτρωγε...Η άλλες πόρτες του άπαρμάν άνοιξαν και πρόβαλαν άγορευόσηντημένοι οι συγκάτοικοι με τα νυχτικά τους...Έβλεπαν τὸν κ. Ζάν να τις τρώη από τὸν ταγματάρχη, αλλά δεν τολμούσε κανείς να επέμβη...

—Μά τί συμβαίνει επί τέλους; ρώτησε ένας...

—Αυτός ο παληάνθρωπος, άπάντησε ο κ. Ζάν, είνε έρωμένος της γυναίκας μου...

Η κυρία Ταγματάρχη, που είχε προστρέξει έν τῷ μεταξύ στο άκουσμα της είδήσεως αυτής, έδωσε τὸ κλάμματά κι' έλυποήθηκε.

Τήν ίδια στιγμή όμως, μια γυναίκαία σιλουέττα φάνηκε ν' άνεβαίνει γρήγορα της σκάλες από τὸ κάτω πάτωμα. Ήταν ή γυναίκα του κ. Ζάν.

—Αχ! έκανε μόλις είδε τη σκηνή. Τί σου κάνουν άγατημένη μου Ζάν;

Κι' έτρεξε κοντά στον άντρα της...

Ο κ. Ζάν, είδε τη γυναίκα του κι' έμεινε σκεπτικός. Ο κ. Ταγματάρχης είχε σταματήσει να τὸν δέρνη. Τότε, ή σύζυγός του

άμέσως συνήλθε. Μία σκέψης του πέρασε από τὸ μυαλό...Υποκλίθηκε μπροστά στον κ. Ταγματάρχη και είπε:

—Παρντόν κυρία Ταγματάρχη. "Εκανα λάθος στο πάτωμα... Έχω πειε λιγάκι κι' άν τι νά μω στο τρίτο, άνέβηκα στο τέταρτο... Συγγνώμη.

Οι δυό άντρες έδωσαν τα χέρια. Οι γέροντες έγέλασαν και ξανακλείστηκαν στα διαμερίσματά τους...Η Ζουλιέττα πήρε τὸν άντρούλη της και κατέβηκαν κάτω. Και ή γλήνη ξανάβρε στην πολυκατοικία.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Κατά τα τελευταία έτη της ζωής που ο Γάλλος ποιητής Μπουαλιό δεν έπαιγανε πλέον εις τὸ νάκτορα. Είς κάποιον φίλον του που τὸν ήλάτησε την άφαιαν, άπεκρίθη.

—Τί νά κάμω; Δεν έχω πλέον καμιά άν άν εις την Αύλην, άφού δεν μπορὸ πλέον νά συνθέτω έγκώμια και ύμνους.

Ο Γάλλος δραματικός ποιητής "Αλφιέρ ο δήγει εις τῷ άμάτι του ένα φίλον του. "Όταν έφθασαν εις ένα πολὺ επικίνδυνον σημειον ο που κάτω ήτο κρημνός, ο σύντροφός του έπαύθη, μη γνωρίζων άν ο ποιητής ήτο πάλι οδηγός. "Αλλ' ο "Αλφιέρης τὸν καθήρυξε.

—Μά δεν ξέρεις ότι οδηγὸ καλύτερα τ' άλλα παρὰ τὰς Μούσας! τοῦ είπε.

Ο "Αλέξανδρος Μαντόνι, ο μέγας συγγραφέας της "Ιταλίας, ήτο πολὺ θρησκός. Καί τι γρηρατεία τον ήμωσ τὸν χειμῶνα δεν τοῦ έπιδρεπον οι οικίοι του νά πηγαίνη εις τήν εκκλησίαν όταν ο καρός ήτο πολὺ καλός. Θυμώτης μίαν ήμέραν, τοὺς είπε.

—Φροντίσετε για τήν ήγείαν μου; "Αλλ' άν αντί της εκκλησίας έπρόκειτο νά εισαράξω διακοσίας χιλιάδας φράγκα και έπρεπε νά πάω αὐτοπροσώπως, θα με έμποδίζατε νά βγῶ;

Ο Γάλλος κωμωδιογράφος Τριστάν Μπερνάρ έταξίδευεν εις ένα βαγόνι α' θέσεως σήμω δρόμου, όπου άπηγορεύετο τὸ κάπνισμα. Κάποιος παράζενος, εύρισκόμενος άπέναντί του, ήμ παρεκάλεσε νά μη καπνίξη. Ο συγγραφέας ήμ νά ήν άποκούση και ο παρζενιότης έκάλει τον υπάλληλον του σιδηροδρόμου διά νά διαμαρτυρηθή. Ο υπάλληλος φυσικά παρητήρησεν εις τὸν Μπερνάρ ότι δεν μπορούσε νά καπνίξη.

—Καλλίτερα νά ζητήσετε από τὸν κύριον εισιτηριόν του, είπεν ο Μπερνάρ εις τὸν υπάλληλον.

Πράγματι εξήγησε τὸ εισιτηριόν του, τὸ έποιον ήτο β' θέσεως. Καί τὸν άπεμάρτυρεν από εκεί. "Όταν ο συγγραφέας διαγίητο κατόπισ εις τοὺς φίλους του ή έπισκόπιον, κάποιος τὸν ήρώτησε.

—Μά πὸς έμάντευσες ότι είχε δεινέρας θέσεως εισιτηριόν;

—"Απλῶστα, τὸ είχε εις τήν τσέπην του γελέκον του και είδα ότι είχε τὸ ίδιο χρώμα με τὸ δικό μου.

Είς τὸν "Αίνε ένας συγγραφέας έδωσε ένα έργον του, επιμένον νά τὸ κρίνη. "Όταν ο σήγγραφας επανήλθε διά ν' άκούση τήν κρίσιν του ποιητοῦ, ο "Αίνε τοῦ είπε.

—Φίλε μου, ένψ εδιάβαζα τὸ βιβλίον σου άπο κοιμηθήκα. Καί εις τὸν ύπνον μου άναιρευθήκα ότι εδιάβαζα τὸ βιβλίον σου και τὸ αίσθημα της άηδίας ήτο τόσο δυνατόν, ώστε με έξέληνση.

άμέσως συνήλθε. Μία σκέψης του πέρασε από τὸ μυαλό...Υποκλίθηκε μπροστά στον κ. Ταγματάρχη και είπε:

—Παρντόν κυρία Ταγματάρχη. "Εκανα λάθος στο πάτωμα... Έχω πειε λιγάκι κι' άν τι νά μω στο τρίτο, άνέβηκα στο τέταρτο... Συγγνώμη.

Οι δυό άντρες έδωσαν τα χέρια. Οι γέροντες έγέλασαν και ξανακλείστηκαν στα διαμερίσματά τους...Η Ζουλιέττα πήρε τὸν άντρούλη της και κατέβηκαν κάτω. Και ή γλήνη ξανάβρε στην πολυκατοικία.

ΜΩΡΙΣ ΒΑΡΟΥΑ

ZAN BRUNO RUBY

Η ΣΚΛΑΒΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Έδώ και δέκα μέρες, οι τοίχοι του Παρισίου φέρνανε με τεράστια γράμματα τ' όνομα της Ζωρζίνας Ρόζ, που τὸν προσεχή ήμνα έπρόκειτο νά δώση μια σειρά παραστάσεων στην "Οπερά-Κομικ.

Η άλλόκοτη έξοφάνισι, δύο χρόνια πριν, τὸν θελκτικὸ αὐτοῦ πλάσματος, που ήταν προικισμένη με τήν πιό ὡμορφη φωνή του κόσμου, διπλάσιαζε τήν επιθυμία μου νά τήν ξαναδῶ.

Τήν ὡρισμένη ήμέρα, έφθασα στο θέατρο πριν από τὸ άνοιγμα της αὐλαίας, και διασχίζοντας τοὺς διαδρόμους περιφερόμουνα στα παρακίνητα άνάμεσα στη σκηνή και τις φωνές των μηχανικών, ζητώντας νάβρω τὸν Παλιέ. "Ήαν ο λιμπρεσάριος της Ζωρζίνας Ρόζ...

—Θά τὰ μάθετε άμέσως όλα, είπεν εκείνος τεινόντας μου τὸ χέρι; Ξανάφερα τήν Ζωρζίνα πίσω από παραπολὸ μακρὰ, άπ' όπο δεν φανάζεστε!

Κι' έρηκολούθησε:

—Θά θυμάστε βέβαια, ότι μετά από τήν μεγάλη πυρκαϊά του θεάτρου Χ...δεν ξαναέιδετε πιά τήν Ζωρζίνα; "Εκείνο τὸ βράδυ τραγουδούσε με τὸν Πέτρο "Ασέρμπα, ένα βάσος άγνωστο σχεδόν ακόμη μὰ ο όποιος είχε ένα μέταλλο φωνής άξιοθαύμαστο. "Όταν έπιασε ή φωτιά ή Ζωρζίνα βρισκότανε στο καμαρίνι της, και ο "Ασέρμπα ήταν ήδη επί σκηνής. Η Ζωρζίνα κατόρθωσε νά φύγη από τήν σκάλα των ήθοποιών, μὰ ο "Ασέρμπα περιεκυκλώθηκε από της φλόγες και από τήν σιδερένια αὐλαία του κινδύνου. Μπόρεσε ως τόσο νά ξεφύγη μ' έλαφρά μάλλον εκανήματα, μὰ ο νευρικός κλονισμός που ύπέστη ήταν τόσο δυνατός, που σέ πέντε λεπτά της ώρας, τὰ μαλλιά αὐτοῦ του άνθρώπου, που δεν ήταν παραπάνω από είκοσι έξη χρόνων, έγιναν γκρίζα. Μά τὸ χειρότερο άπ' όλα ήταν ότι ο τενόρος έχασε για πάντα τή φωνή του.

Ο Παλιέ άρχισε νά μιλή πιό δυνατά.

—Ο "Ασέρμπα ήταν ένας κολοσσός, με πρωτόγονα ένστικτα, με σφοδρές μεταπτώσεις στον χαρακτήρα και με ύπερηφάνεια χωρίς όρια. Μή μπορώντας πιά νά τραγουδήση τὸν έπιασε μια άπαίχθεια φοβερή πρὸς τή μουσική, μια άπαίχθεια γεμάτη από νοσηρή ιδεολογία. Έδῆλωσε λοιπόν στη Ζωρζίνα, της οποίας ήτανε έραστής, από έτους, ότι θάβηναι και ότι δεν θα έγκαθίστατο παρὰ όσο τὸ δυνατόν πολὺ μακρὰ, εκεί όπου δεν έπαρουν πιά άνθρωποι για νά δημιουργήσουν ήχους και νά διασκέδασουν με τοὺς εἰς τῆς μουσικής.

Η Ζωρζίνα δεν έφερε καμμιάν αντίρρηση, και αὐτὴ πὸν ήταν μια γυναίκα ή πιό χαϊδεμένη του κόσμου, αὐτὴ που κρατούσε τήν Εδράση και τήν "Αμερικὴ μέσα στα μικρά της χειράκια δῆλωσε πως ήταν έτοιμη νά τὰ εγκαταλείψη όλα και νά τον άκολουθήση.

Για μένα μια τέτοια άπόφασι ήταν σωστή καταστροφή, και εξήντησα όλη μου τήν εὐγλωττία για νά τήν μεταπείσω, και νά της άποδείξω πὸς θάκαμνε μια βλακεία. "Εκεί-

νη όμως αισθανότανε για τὸν "Ασέρμπα ένα από κείνα τὰ πάθη που δεν τὰ συναντᾷ κανείς παρὰ μονάχα στα μυθιστορήματα...κι' έφυγε.

Ο Βάσκος είχεν άγοράσει ένα κτήμα κάπου στα βάθη της "Αλγερίας, άκριδῶς στα σύνορα των μεγάλων ὁροπεδίων και της έρημου. Είς τήν άπομόνωσι, ο τραχύς σαρακήτης του έγινε χειρότερος. "Αγαπούσε τήν Ζωρζίνα, μὰ ούτε για μια στιγμή δεν τήν έχαρίστησε για τήν θυσία της. "Επεί πλέον, κυνηγώντας μέρες ὁλόκληρες, σάν πραγματικούς λύκος, που ήταν χωρίς ν' άσχοληται καθόλου μαζί της, δεν ξαναγύριζε σπίτι του παρὰ μονάχα για νά δέχεται της περιποιήσεις της σὰ νάτανε μια σκλάβα. "Όταν εκείνη έπι-

Έδῆλωσε στη Ζωρζίνα ότι θάφηναι πολύ μακρὰ!...

χειρούσε νά παραπονεθή, δεν τήν κακομεταχειρίζονταν ποτέ, μὰ έδρισκε πάντα μια από κείνες της λέξεις που πληγόνουν βαθειά και άσφαλότερα άπ' ένα χτύπημα, και άνοίγοντας τήν πόρτα της έλεγε:

—Δέ σου ζήτησα νωθής...Είσαι έλαθρον!

—Τὸ πιό σίγουρο μέσον νά κρατήση, κανείς μια γυναίκα είνε νά μη επιχειρή νά τὸ κἀνη αὐτό. Η Ζωρζίνα λοιπόν έμεινε. "Εν τῷ μεταξύ, μια μέρα που γυρίζοντας ξαφνικά και άκούγοντας τήν Ζωρζίνα—ή οποία νόμιζε πως ήταν μόνη—νά τραγουδή, ο "Ασέρμπα τήν έμάρτισε στις γροθίες για πρώτη φορά. Η φτωχή, γυναίκα έδραπέτευσε μ' ένα έλιγο, ως τὸ πλησιέστερο χωριό ιδιγενών, έπειτα έφθασε στ' "Αλγέρι.

Εκεί τήν ξαναβρήκα εγώ. Είχα πάγει στ' "Αλγέρι για νά ξεκουραστώ στον ήλιο, και έμεινα μια ὁδομάδα ήδη στο ξενοδοχείο όπου ήρθε και σωριάστηκε και αὐτή; αὐτὴ ήταν ένα κύμα της μοίρας. Η καμένη βρισκότανε σέ φρικτὰ χάλια. Είχεν εγκαταλείψει τὸν "Ασέρμπα σέ μια στιγμή άγανακτισεως, μὰ τὸ ὄραίο της θάρρος κατέπεσε κι' όλας, και άδυνατισμένη, γλωμῆ, με τὸ βλέμμα άπλανές έπανέλαβανε δλοένα...τί φρίκη!...

Σε μια στιγμή τὰ είχε ξεχάσει όλα: τὸ μέρος που βρισκότανε, τοὺς ανθρώπους που ήσαν εκεί, τὰ πάντα. "Αγὰ προχώρησε πρὸς τὸν άντρα που τήν περίμενε αλά, χωρίς καμμιάν κίνησι, λες και ήταν κάτι έντελῶς φυσικό που ερχότανε χωρίς νά τήν καλέση. "Αμα βρέθηκε κοντά του, άγκαλιασθήκανε παρὰ-φορα.

Σε λιγάκι ή Ζωρζίνα εξαφανίστηκε παρασημένη από τὸν "Ασέρμπα.

Μολαταύτα δεν μεσολάβησε κανένα σκάνδαλο. "Επειτα από μερικά λεπτά της ώρας, ο "Ασέρμπα μ' ένα ύψος εἰρωνικῶς, ξαναγύριζε φέρνοντας μαζί του τήν Ζωρζίνα. Τῆς επέτρεπε νά τραγουδήση. Μονάχος στην άγροικία του, είχε καταλάβει πολλά πράγματα, έννοιασε τὸν έαυτό του πολὺ μικρό και ὅλος ο έγωισμός του κατέπεσε έντελῶς. Η Ζωρζίνα θά τηρούσε τὰς υποχρεώσεις της, και έτσι θα βόλεπανε τί θά γινότανε!

Ο Παλιέ δῆλγησε ο ίδιος τήν Ζωρζίνα μέχρι της σκηνής. "Αμα ξαναγύρισε όμως μέσα στον θόρυβο των χειροκροτημάτων, που ήρθε καταπαύανε μὸς στη σκηνή. Ξαναπήρε και πάλι τὸ φλεγματικό του ύφος...

ZAN ΜΠΟΥΝΟ-ΡΟΥΜΠΗ

ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Σε πολλά μέρη του κόσμου, όταν φτάνει η μεγάλη Έβδομος, εκτός των συνηθισμένων θρησκευτικών τελετών, ή όποιες γίνονται κ'

ένος ξυλίνου δάθρου, που περιβάλλεται τριγύρω από δέντρα, φαίνεται γονατισμένος ο Αντρωτής. Προσεύχεται με το βλέμμα του

Η είσοδος του Χριστού εις τὸ Ἱεροσόλυμα.

εδῶ, γίνονται ἐπὶ πλέον καὶ ἀναπαραστάσεις τῶν σκηνῶν τοῦ Θεοῦ Δράματος, στίς όποιες διάφοροι κληρικοί ή και λαϊκοί υποδύονται τὰ κυριότερα πρόσωπα τοῦ.

Η ἀναπαραστάσεις αὐτές τῶν σκηνῶν τῆς Θείας Τραγωδίας ἀποτελοῦν συνέχειαν τῶν μεσαιωνικῶν «Μυστηρίων», ἤδη θραυτῶν κόν παραστάσεων κατὰ τίς όποιες ἐπαίζοντο ἔργα με θέματα ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Χριστοῦ.

Σε κανένα ὅμως μέρος τοῦ κόσμου δὲν διατηροῦνται τόσο πιστὰ ὅλες ἐκεῖνες ή συμβολικὲς μεσαιωνικὲς ἀναπαραστάσεις τοῦ Θεοῦ Δράματος, ὅσο στή φημισμένη κομπολὶν Ὀμπεραμεργκάου τῆς Βαυαρίας. Γίνονται με ἐπιβλητικὴ κατάνυξι, θαυμάτια θρησκευτικὴ ἀφοσίωσι καὶ ἀπαράμιλλη ὑπόδυσι καὶ σκηνοθεσία. Κατὰ τίς ἀναπαραστάσεις αὐτές, τὸ Ὀμπεραμεργκάου καταλύεται ἀπὸ χιλιάδες εὐσεβῶν ἐπισκεπτῶν, ποὺ συρρέουν ἐκεῖ ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ περιγράψουμε σήμερα τίς ἀναπαραστάσεις αὐτές, ποὺ διεσώθησαν ὡς τὰ σήμερα διὰ μέσου τῶν αἰώνων με ἀλόγητη θρησκευτικὴ πίστι καὶ λατρεία.

Ὅπως εἶνε γνωστὸ, τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζουν ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Βαΐων. Η ἀναπαράστασις τῆς σκηνῆς αὐτῆς γίνεται ὡς ἑξῆς :

Τὴν ἡμέραν τῶν Βαΐων, τὸ πρόσωπο ποὺ ὑποδύεται τὸν Χριστὸν βγαίνει ἀπὸ τὸ πρῶτο μερικὴ ἀπόστασι ἔξω ἀπὸ τὸ Ὀμπεραμεργκάου καὶ σὲ ὀρισμένη ὥρα ἐπιστρέφει «ἐπὶ πόλου ὄνου καθήμενος». Πόλις φθάνει στήν εἰσοδὸς—τῆς σκηνοθετημένης—Ἱεροσολίμου, ὁ λαὸς τὸν ὑποδέχεται ἐνθουσιωδῶς μετὰ θαύμων.

Ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται θριαμβευτικὰ στὰ Ἱεροσόλυμα. ἀπὸ τὴ μεγάλη πύλη τῶν τειχῶν, εὐλογώντας τὰ πλῆθη, τὰ όποια στρώνουν σὲ δρόμο του κλώνους βαΐων καὶ τὸν ἐπευφημοῦν με ἑξάλλα «ὦσανα».

Ἐπακολουθεῖ ή ἀναπαράστασις τῆς σκηνῆς τοῦ Κήπου τῶν Ἐλαιῶν. Εἰς τὸ μέσον

ὑψωμένο ἱκετευτικὰ πρὸς τὸν οὐράνιο Πατέρα του.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἕνας ἄγγελος παρουσιάζεται ἐμπρὸς του, ὁ όποιος σὲ δεξιό του χέρι κρατεῖ ἕνα κύπελλο καὶ σὲ ἀριστερὸ σταυρό. Πίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, φαίνονται οἱ μαθηταὶ τοῦ Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, οἱ όποιοι δεῖχνουν πὼς ἔχουν ἀποκοιμηθεῖ.

Τὸ ἱκετευτικὸ βλέμμα τοῦ Θεανθρώπου, ποὺ ὅπως φανερώνει τὸ θλιμμένο κ' ὠχρὸ πρόσωπό του, τὴ στιγμή ἐκείνη ὑποφέρει ψυχικῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀπὸ τὸν Πατέρα του «ἀφροὶν ἁμαρτιῶν» γιὰ τὸν κόσμο του, ταυτοχρόνως δὲ καὶ ὁ ὕπνος τῶν προσφιλῶν μαθητῶν του, συμβολίζουν με τὴν ἀναπαράστασι αὐτή, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὸ μαρτύριο καὶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θυσιάζεται γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀδιαφορία καὶ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν περιβάλλουν.

Κατόπιν λαμβάνει χώραν ή ἀναπαράστα-

Ὁ Μυστικὸς Δείπνος

σις τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου: Μέσα σὲνα ἐπιχωρὸ δωματίου εἶνε ἕνα στενόμενον τραπέζι, σὲ μέσον τοῦ όποιου φαίνεται, ὁ Χριστὸς, ἔχοντας στὰ δεξιὰ του τὸν Ἰωάννην καὶ ἀριστερὰ τὸν Πέτρον, τοὺς όποιους ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθηταὶ του, γύρω σὲ τραπεζί. Σὲ μιὰ στιγμή ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς μένει ἐκστατικός. Η Θεία του σκέψις τὸν ἐξαυλῶνει. Πόσα διαλογίζεται !

Τέλος, μιὰ γλυκεῖα ἔκφρασις ἀπλώνεται σὲ πρόσωπό του. Ὁ μοιραῖος προδότης του ἔχει ἐξευρεθῇ, εἶνε ἐκεῖ κοντὰ του, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγαπημένους του μαθητάς. Καὶ τὸν ἀποκαλύπτει, δίνοντάς του νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ἴδιον ποτήρι του.

Εἶνε ὁ Ἰούδας Ἰσκαριώτης, ὁ όποιος ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἐξαφανίζεται.

Η ἀναπαράστασις τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου γινόταν με μεγαλειότητα ἐπιδημικότητα καὶ μεγαλοπρέπεια στή Ρώμη, κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας.

Καὶ, ὅπως ὁ Χριστὸς, τὴν προηγουμένη τῆς σταυρώσεώς του, ἐπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του, εἰς ἐνδειξὴν ὑψίστης ταπεινοφροσύνης, ἔτσι καὶ οἱ ἐκαστοὶ Πάπαι ἐπληροῦν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀκολουθίας, τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου (τὸ πρῶτο τῆς Μεγ. Πέμπτης νὰ πλύνουν τὰ πόδια δώδεκα πιστῶν. Σχετικῶς μάλιστα με τὴν ἱεροτελεστία αὐτὴ ὑπάρχει κ' ἕνας θρύλος τοῦ 8ου μ. Χ. αἰῶνος.

Κατ' αὐτὸν, ἐνῶ ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ Μέγας ἐπλυνε τὰ πόδια τῶν καθορισμένων πρὸς τοῦτο δώδεκα καλογέρων, ἔφαρνα εἰδαν ὅτι κοντὰ στοὺς ἄλλους καλογέρους εἶχε προστεθῇ κ' ἕνας ἄλλος ἀκόμη, ὁ όποιος ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐγένετο ἄφαντος. Θαύμα! Ὁ καλόγηρος ἐκεῖνος ἦταν ἄγγελος μετῆρ-φισμένος, τὸν όποιο εἶχε στείλει ὁ Χριστὸς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἐπεκράτησε ή συνήθεια νὰ πλύνῃ ὁ Πάπας τὰ πόδια δεκατριῶν καλογέρων. Οἱ προνομιοῦχοι ἐκεῖνοι καλόγηροι ἔπρεπε νὰ κατῶγονται ἀπὸ μακρινοὺς τόπους, γιὰ νὰ συμβολίζονται ἔτσι ή μεγάλη διάδοσις τῆς θρησκείας.

Στὴν Ρώμη σώζεται ἀκόμη μέχρι σήμερα ή ἑξῆς παράδοσις: Κατὰ τὸ δειλινὸ τῆς Μ. Πέμπτης, ἄπειρο πλῆθος πιστῶν, συγκεντρώνεται στή μεγάλη πλατεία τοῦ Ἁγ. Πέτρος, γιὰ νὰ παραρευθῇ στήν ἐκδοσι τῶν «Θείων Λειψάνων». Κατὰ τὴν ὀριζόμενη ὥρα

στὸν μεγάλο ἐξώστη τοῦ Βατικανοῦ ἐμφανίζονται τρεῖς καρδινάλιοι, οἱ όποιοι ἐνῶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως σκαρποῦν τὸν πένθιμο ἦχο τους, δεῖχνουν στοὺς συγκεντρωμένους πιστοὺς τὸ Πέλο τῆς Ἁγίας Βερονίκης, ἐπάνω σὲ ὁ ποῖο εἶνε ἀποτυπωμένη ή εἰκόνα Χριστοῦ, ἕνα κομμάτι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τέλος τὴν Λόγχην, με τὴν όποιαν ἐλόγχισαν τὴν πλευρὰν τοῦ Ἑσταυρωμένου.

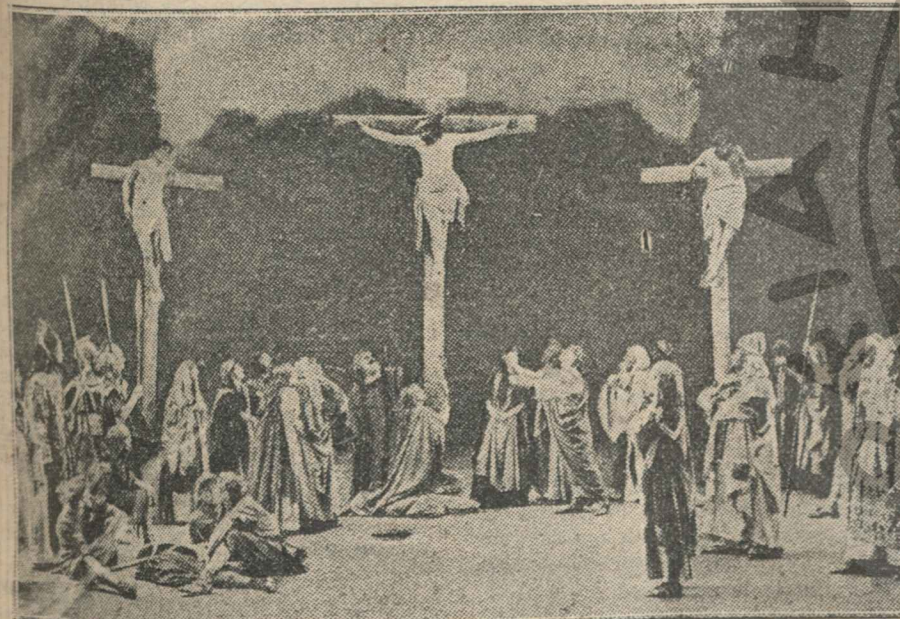
Καὶ τώρα ὡς ἐπανελθουμε στὰς ἀναπαραστάσεις τοῦ Ὀμπεραμεργκάου.

Μετὰ τὴ σκηνὴ τοῦ «Μυστικοῦ Δείπνου» ἐπακολουθεῖ ή ἀναπαράστασις τῆς Θείας Δί-κης. Μιὰ αἰθουσα διασκευασμένη καταλλή-λως, χρησιμεύει ὡς Πραιτώριον. Τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα στή σκηνὴ αὐτὴ εἶνε ὁ Πιλάτος, ὁ Ἄναξ καὶ ὁ Καϊάφας. Ὑστερα ἀπὸ λίγο τὸ Συνέδριον εἶνε ἑτοιμο καὶ ὁ Αντρωτής ὁδηγεῖται πρὸ αὐτοῦ. Ἐπακολουθεῖ μακρὰ διαδικασία, κατὰ τὴν όποιαν μάταια προσπαθοῦν νάβρουν κατηγορία κατὰ τοῦ Ἀδῶου. Ὁ Πιλάτος ἐνίπτει τὰς χεῖρας του με θέλοντας νὰ μολυνθῇ ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ πρόκειται νὰ χυθῇ. Ὁ ὄχλος ὅμως μάλιστα κραυγάζοντας: «Σταύρωσον, Σταύρωσον τὸν Ναζωραῖον ! »

Καὶ ή καταδικαστικὴ ἀπόφασι δὲν ἀργεῖ νὰ ἀπαγγελθῇ. Ὁ προσφιλὴς Υἱὸς τῆς Παρθένου καταδικάζεται ἀπὸ τοὺς ἀνόνους σὲ σταυρικὸ θάνατο.

Ἐπακολουθεῖ κατόπιν ή θλιβερὴ πομπή, ὁ τραγικὸς κ' ἀνηφορικὸς δρόμος τοῦ Γολγοθᾶ. Ὁ Χριστὸς φορτωμένος τὸν Σταυρὸν τοῦ Μαρτυρίου του, δαδίζει ἀργὰ, ἐν μέσφ τῶν στρατιωτῶν του. Ὑστερα ἀπὸ μικρὰ πορεία σκαρδαίεται καταγῆς, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ. Μένει ἐκεῖ χάμα γιὰ λί-γες στιγμὲς ἀνάσθητος. Συνέχεται μετ' ὁ-λίγον, σφογγίζει τὸν ἰδρώτα τοῦ Θεοῦ Προσώπου του, εὐλογεῖ τὸν Σταυρὸν καὶ τὸν φορτώνεται ἐκ νέου στὸν ὦμον του.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἕνας ἀνθρώπος φαίνεται ἀπὸ μακριὰ, ποὺ τρέχει νὰ προστάξῃ τὴν κουστωδία. Εἶνε ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος ποὺ σπεύ-δει ν' ἀλλάξῃ τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ Σταυροῦ του. Ὁ Ἰησοῦς ἀρνείται νὰ παραβῇ τὸν Σταυρὸν. Εἶνε ή Παναγία, ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Αντρωτοῦ. Κοντὰ τῆς, Μαρία ή Μαγδαλινὴ καὶ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χρι-στοῦ, ἐκεῖ ποὺ προχωρεῖ ὁ Χριστὸς,

Η Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ

Ὁ Χριστὸς ἄγεται εἰς τὸ Πραιτώριον

σταματᾷ πρὸς στιγμὴν. Ἀτενίζει πρὸς τὸ Ὁ-ρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ θαυμάζει. Ὁ Κυρηναῖος θρῖσκει τὴν εὐκαιρία καὶ παίρνει τὸν Σταυρὸν ἀπὸ τοὺς ὄμους τοῦ Θεανθρώπου.

Καὶ ή πομπὴ φθάνει τέλος στὸν Κρανίον τόπον, ὅπου πρόκειται νὰ ἐκτυλιχθῇ μετ' ὁ-λίγον ή μεγάλη τραγωδία.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα περίπου, ἐκεῖ ψηλὰ σὲ λοφίσκο τοῦ Ὀμπεραμεργκάου (τὸν Γολγοθᾶν), διακρίνονται τρεῖς σταυροί.

Οἱ στρατιῶται, ἀφοῦ ἀπογυμνῶνουν τὸν Χριστὸν, τοῦ φοροῦν μιὰ κόκκινη πορφύρα, τὸν ἐκπλύνουν σὲ Σταυρὸ, τὸν καρφώνουν καὶ, ἐσταυρωμένον πλέον, τὸν στήνουν ἀνά-μεσα τῶν δυὸ ἄλλων ληστῶν. Ἀρχίζουν κα-τόπιν οἱ χλευασμοὶ τῶν στρατιωτῶν, ἕνας ἀπὸ τοὺς όποιους δὲν διστάζει νὰ κεντήσῃ με τὴ λόγχη του τὴν πλευρὰ τοῦ Ἑσταυρω-μένου.

Τὴν στιγμή ἐκείνη, ἕνας ἄγγελος παρουσι-άζεται καὶ πλησιάζει τὴν κεντηθεῖσα πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ κρατώντας ἀργυρὸν κύπελλο, γιὰ νὰ δεχθῇ μέσα σ' αὐτὸ τὸ νερὸ καὶ τὸ αἷμα τῆς Θείας πληγῆς.

Μιὰ γυναῖκα μαυροφωρεμένη ἔχει γονατί-σει σὲ βάθρο τοῦ Σταυροῦ καὶ καταφιλεῖ τὰ αἰμοσταζόντα πόδια τοῦ Ἑσταυρωμένου. Φαίνεται χλωμὴ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ τῆς συν-τριβῆς, σχεδὸν λιποθυμισμένη. Εἶνε ή Πανα-γία, ή Παναγία Μητέρα τοῦ Αντρωτοῦ. Κον-τὰ τῆς, Μαρία ή Μαγδαλινὴ καὶ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ καὶ ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ Χρι-στοῦ.

στοῦ, Ἰωάννης, φαίνονται συντετριμμένοι. Ὀλίγα θήματα παρέκει, μερικὸι στρατιῶ-ται φιλονεικοῦν ἀναμεταξύ των. «Ἐδωκαν κλῆρον ἐπὶ τὸν ἱματισμὸν» τοῦ Ἑσταυρω-μένου.

Ἐνῶ σὲ λοφίσκο (Γολγοθᾶν) τοῦ Ὀμπεραμεργκάου τελειώνει ή Σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ, κάτω στήν πόλι ἀκούγονται μετ' ὀλίγον τεχνηταὶ θροναὶ. Συμβολικὴ ἀναπα-ράστασις τοῦ πένθους τῆς φύσεως, ποὺ διε-δέχθη τὴ Θεία Τραγωδία. Εἶνε ή τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἀγωνίας τοῦ Ἑσταυρωμένου, τοῦ φρικτοῦ Μαρτυρίου του.

«...Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα!»

Τὸ δειλινὸ τῆς ἰδίας ἡμέρας γίνεται ή ἀ-ναπαράστασις τῆς Ἀποκαθλώσεως. Στὴ σκηνὴ αὐτὴ διακρίνονται πάλιν τὰ ἴδια πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα. Κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρὸν στέκονται τώρα ὄρθιοι ή Παναγία καὶ ὁ Ἰωάννης, μπροστὰ δὲ γονατιστὲς Μα-ρία ή Μαγδαλινὴ καὶ ή Μαρία τοῦ Κλωπᾶ ἐτοιμάζουσι τὸ Σάβανο, ποὺ θὰ περιτυλίξῃ τὸ πανάχαρτο σῶμα τοῦ Ἑσταυρωμένου. Γύρω ἀπὸ τὸν Σταυρὸν στήνονται δύο σκά-λες. Στὴ μιὰ ἐτοιμάζεται νὰ ἀνεβῇ ὁ Νικό-δημος καὶ στήν ἄλλη ὁ ἐξ Ἀρραβείας Ἰω-σὴφ. Κατεβάζουν τὸ σεπτὸ σῶμα τοῦ Χρι-στοῦ.

Τὸ πλῆθος, ποὺ παρακολουθεῖ τὴν ἀνα-παράστασι τῆς Ἀποκαθλώσεως, γονατίζει καὶ προσεύχεται, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὸ Ὀμπερα-μεργκάου ἀκούγονται οἱ πένθιμοι ἦχοι, ποὺ φθάνουν ὡς ἐκεῖ ἐπάνω μισοδυσμένοι, ἀπὸ τίς καρπάνες τῶν ἐκκλησιῶν.

Ὁ Χριστὸς, νεκρὸς πειρὰ, μεταφέρεται σὲ μνήμα του. Βαθὺ πένθος ἀπλώνεται παντοῦ.

«...Η ζωὴ ἐν τάφῳ !...»

Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει ἰδιαιτέρως τοὺς κατοίκους τοῦ Ὀμπεραμεργκάου εἶνε ή κατα-πληκτικὴ πίστις καὶ προθυμία με τὴν όποια προσέρχονται γιὰ νὰ ὑποδυθῶν ἕνα ολονδή-ποτε ρόλο κατὰ τίς ἀναπαραστάσεις τοῦ Θεοῦ Δράματος.

Τὰ ὥραία αὐτὰ ἔθιμα, τὰ όποια ἐσεβάστη-σαν τόσο αἰῶνες, ἀποδεικνύουν πόσο βαθειὰ εἶνε χαραγμένη στὶς καρδιὰς τῆς Ἀνθρωπό-τητας ή πίστις καὶ ή λατρεία πρὸς τὸν Με-γάλον Αντρωτὴν τῆς.

Η Ἑβδομὰς τῶν Παθῶν, θὰ εἶνε αἰώνια γιὰ τὸν κόσμον ἕνα ὑπέροχο παράδειγμα αὐ-ταπαρνήσεως καὶ ἀνεξικακίας, παρηγορίας κ' ἐλπίδος.

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΛΩΠΟΥΤΡΙΕΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ ... ΠΟΡΤΟΦΟΛΙΑ

Μία νέα λωποδυτική εφεύρεσις.—Η Λονδρέζα Μαίρι Στόττ και το παρκινγκ της μαμάς της.—Τι μπορεί να κερδίσει μια εμερφή κοπέλλα με τα δάκρυά της.—Τα κατορθώματά της.—Πώς...εξάρπασε στα δάκρυα της έναν εκκετομυριόχεν εργοστασιάρχη.—Το πάθημα της κυρίας Πέννυ.—Το οικτρών τέλος της Στόττ κλπ.

Όπως όλες ή επίσημες τελειοποιούνται από ημέρα σε ημέρα με τις διαρκώς νέες εφευρέσεις της, έτσι και ή...Λωποδυτική, ή επίσημη του εύκολου κέρδους έχει τις δικές της εφευρέσεις. Και τη φορά αυτή, ή τιμή της εφευρέσεως ανήκει σε μία χαριτωμένη... Μίς από το Λονδίνο, όνόματι Μαίρι Άννα Στόττ.

Διάσημη λωποδύτρια, όπως έβεβαιώσε ή άρμόδια ύπηρεσία της Σκότλαντ Γιάρντ, τη δέ θαόσι της θά έξήλευαν και οι υπό ημεριόνομοι καλλιτέχνες συνάδελφοί της. Μη φαντασθήτε, ωστόσο, πως ήταν καμιά κακοήγνα γυναίκα με άγρια ένστικτα, καμιά αιμοκαής Κούλα Χριστοφιλέα, που έλίσσευε τον κόσμο με το πιστόλι στο χέρι και πως έδιψούσε ανθρώπινο αίμα! Κάθε άλλο! Η Λονδρέζα μας λωποδύτρια ως μόνο της έπλεο είχε τα... δάκρυά της!

Νέα και όμορφη, συμπαιθητική και γοητευτική, ντυμένη πάντα σεμνά αλλά με χάρι και γούστο, κατόρθωσε με την πρωτότυπη εφεύρεσή της να σημειώσει πολύ γρήγορα ένα τέτοιο ρεκόρ στα λωποδυτικά χρονικά, ή περιγραφή του όποιου χρειάστηκε 450 όλόκληρες σελίδες του Δελτίου της Σκότλαντ Γιάρντ!...

Άπό ένα Ημερολόγιο που δορίκαν οι άστυνομικοί στο δωμάτιό της και στο όποιο ή ήρωίς μας έστρεψε από μία σύντομη οιογραφία της είχε περιγράψει τους άθλους της, μαθαίνουμε τη σταδιοδρομία και την εξέλιξη της στη «μπριλλαντένια» καριέρα της.

Μία ημέρα, όταν ακόμα ήταν μικρούλα—γράφει στο «Ημερολόγιό της ή Μίς Στόττ—ή μαμά της διηγήθηκε ένα παλιό παραμύθι. Τό παραμύθι έκείνο ανέφερε πως μία φορά κ' έναν καιρό, μία όμορφη βασίλοπούλα είχε βγή στην έξοχή να μαζέψει άγριοιούλντα. Ήταν ντυμένη βασίλικά και στο λαιμό της ήταν περασμένο ένα πολύτιμο μαργαριταρένιο περιδέραιο, ή κάθε χάντρα του όποιου ήταν χοντρή ως ένα φουντούκι. Έκει στην έξοχή, ή βασίλοπούλα συνάντησε μία φτωχή βοσκοπούλα, που έβασκε τα πρόβάτά της. Έπληγε κοντά της κ' άφου κοιθέντιασε λίγο μαζί της για την άγροτική ζωή της, ξαναπέρασε το δρόμο της κ' έφυγε. Ή φτωχή βοσκοπούλα, δέν έξήλεψε τίποτε άλλο από την άγνωστή της βασίλοπούλα παρά μονάχα τ' όμορφο μαργαριταρένιο στο λαιμό της. Κι άρχισε από τό παράπονό της να κλαίη. Τά δάκρυα που κυλούσαν από τά μάτια της, έδρεχαν τά ροδομάγουλά της κ' έστάλαξαν σόν κρινένιο της λαιμό. Όταν πειά στέγνωσαν τά δάκρυά της, ή βοσκοπούλα κατάλαβε πως είχαν μεταβληθή σε όμορφα μαργαριτάρια, που κρέμονταν στο λαιμό της!...

Και τό παραμύθι εξακολουθεί!... Όταν πειά μεγάλωσε ή Μαίρι κ' έγινε ως δεκαεφτά χρονών, θυμήθηκε μία μέρα τό παλιό παραμύθι της μαμάς της, Γιατί να μην κάμη κ' αυτή—σκέφτηκε—ότι έκαμε κ' ή φτωχή βοσκοπούλα; Ποιός ξέρει; Ίσως με τά δάκρυα πολύ γρήγορα ν' άποκούσε δυι μονάχα μαργαριταρένια περιδέραια άλλα και τόσα άλλα που σκανδαλίζουν τις φιλάρεσκες γυναίκες, όσες δέβαια θέλουν να φαίνονται συγχρονισμένες με τις ιδιότροπες άπαιτή-

σεις της Θεάς Μόδας και δέν μπορούν με άλλο τρόπο να τό επιτύχουν.

Έτσι κ' έγινε. Ό θύλος του παλιού παραμυθιού την έσπρωξε ένα ώραίο πρωί στους δρόμους του Λονδίνου, άποφασισμένη να δάλη σ' ενεργεία τη θαυματουργή εφεύρεσή της. Κατά μοίρα της σύμπτωσης, έστρεψε από λίγα όμματα τη συνάντησε ένας άγνωστος κύριος, με κομψή περιβολή και με σοβαρό παρουσιαστικό. Την ώδήγησε σ' ένα μπαρ, Ύστερα από τό δεύτερο ούισκυ, ό άγνωστος έκείνος ήθέλησε να μάθη τά σχετικά με τίν ταυτότητα της συντροφισσάς του.

Η Μαίρι φαντάστηκε πως ήταν ή κατάλλη-

Η Μαίρι Στόττ

λη στιγμή να εφαρμόσει τη μέθοδό της στο πρώτο...θύμα που τόσο γρήγορα της έβριξε ή τύχη στα χέρια της. Κι άρχισε να κλαίη! Κλαίγοντας και με φωνή ύποκριτικά συγκινημένη του μονομύριζε τό ψεύτικο παραμύθι της ζωής της, που τόσο έντεχνα είχε από προτίητερα σχεδιάσει να τό λέη!

Πόσο όμως άπατήθηκε στις προβλέψεις της! Ό άνθρωπος που την άκονγε δέν ήταν από έκείνους που εύκολα σπαράζεται ή καρδιά τους, που συγκινούνται εύκολα μπρος στις ανθρώπινες δυστυχίες και τις συμφορές. Τούναντιόν μάλιστα, βλέποντάς την πόσο πετυχημένα έπαίξε τό ρόλο της—την είχε δά ψυχολογήσει καλά—έτριβε τά χέρια του με μία άνέκφραστη χαρά. Ήταν κ' έκείνος ένας διάσημος λωποδότης! Και ή Μαίρι ήταν ή γυναίκα που του χρειαζόταν, που θά του ήταν τόσο πολύτιμη στο μέλλον. Γι' αυτό, μόλις έκείνη έτελείωσε τό παραμύθι της ζωής της και μαζί μ' αυτό σταμάτησαν και τά δάκρυά της, ό σύντροφός της δέν έδίστασε να της ελπίη.

—Άκουσε, κορίτσι μου! Μάταια πήγαν τόση ώρα τά δάκρυά σου!...Δέν είμαι ό άνθρωπος που νόμισες πως ήρθε. Έπειδή κατάλαβα ποιά μάγκα ούίσκου σ' άρθεσε πιδ πολύ (άλληγορική φρασολογία), σου λέω πως κ' έγώ την ίδια μάγκα προτιμώ! Είμαι ένας συνάδελφός σου! Είσαι ή γυναίκα που μου χρειάζεται. Θα συνεργασθούμε και θά ίδης πως πολύ γρήγορα θά χορτάσουμε άπ-

στεργίνες! Έχω πεποίθησι σε σένα, γιατί τά δάκρυά σου άνοίγουν όχι μονάχα πορτοφόλια άλλα και...κάσες που δέν μπορείς να ποιά καλλιτέχνης διαρρήκτης να τις βνοίξη!

Ύστερα από μία ώρα τό συμφωνητικό του συνταγισμοί, ήταν κίλος έτοιμο. Την έλα η δέ ημέρα, ή Μίς Στόττ, σύμφωνα με τις οδηγίες του συνταγιστή της έφυγε για τό Μάντσεστερ, έφοδιασμένη με πολύτιμες τοαλέτες κ' ένα σεσαδω χρηματικό ποσό για να «τυλίξη στα δάκρυα της, κάποιον εργοστασιάρχη δάμβικος τόν πολυκατοικητικό Σαμουήλ Χαϊδωάρντ.

Ένα θράδυ, ένθ ό Σαμουήλ Χαϊδωάρντ παρακολουθούσε μία παράσταση, στο Βασιλικό Θέατρο της πόλεως, από ένα θεωρείο της πρώτης σειράς, έξαφνα άκουσε από τό μπαλάνό του θεωρείο να κλαίη μία γυναίκα ανανά άλλα πολύ σπαραχικά. Έγύρισε και την είδε: Ήταν ή Μαίρι που έβλαψε έτσι! Χωρίς να χάσει στιγμή, ό Χαϊδωάρντ πέρασε στο θεωρείο της κ' έξήτησε να μάθη από τη όμορφη άγνωστή του την αίτια της έσπινής της συγκινήσεως.

Η Μαίρι του διηγήθηκε με λυγμούς, έσφρύγοντας από τό σπλί της είχε πάρει τόσάντα της ένα τσέκ 500 λιρών για να ή εξαργυρώση στο ταμείο του θεάτρου. Άλλά μόλις έκύτταξε να τό δόση στο ταμείο, έλε πως τό τσέκ δέν βρισκόταν πειά στη τσέπη της! Κι αυτό ήταν όλη ή περιουσία της.

Ήταν άμαρτία να βλέπει κανείς μία τέτοια νέα και τόσο όμορφη γυναίκα να όλοφύρεται για 500 λίρες! Και ή καρδιά του εργοστασιάρχη συγκινήθηκε εύκολα. Έβγαλε άσως από την τσέπη του ένα υπλόν—τότε άφου υπέγραψε ένα από αυτά για 1.000 λίρες, τό προσέφερε με λαποτική ειγνεία στη ήρωίδα μας. Έκείνη τόν εύχαρίστησε σπληνιμένη,δίνοντάς του ταυτόχρονα τό υπλόν τσέκι της, με τό όνομά της και τη διεύθυνσή της.

Είπε περιττό να σάς πούμε ότι έστρεψε από λίγες ημέρες ή Μαίρι έξαφανιζόταν από τό Μάντσεστερ, άφου έδωσε ένα καλό μάθημα στο φίλο της εργοστασιάρχη να μη φαίνεται άλλη φορά τόσο πονόψυχος και γενναίος προς τις γυναίκες που χάνουν, έτσι εύκολα, τόσα δάκρυα!

Ένα από τά τελευταία θύματα της διάσημης αυτής λωποδυτίας, στάθηκε και ή λαοσιωτάτη κυρία του Λονδίνου, Μίστερ Πέννυ. Καθώς καθόταν μία ημέρα ή κυρία Πέννυ σ' ένα άριστοκρατικό κέντρο της Ώξφορντ Στρήτ κ' έργογευμάτιζε, άξαφνα άκουσε στο διπλανό της τραπέζι μία γυναίκα να κλαίη άπελπισμένα. Γύρισε και είδε πως ήταν μία νέα κ' όμορφη κοπέλλα. Καλώντας κ' ευπλαχνική ή κυρία Πέννυ, σηκώθηκε κ' έπλησίασε προς τό μέρος της νέας που έκλαιγε, για να μάθη την αίτια που την έκανε να θρηνη. Ή Μαίρι—γιατί αυτή ήταν—κλαίγοντας πάντα με άναφυλλήτα τις έλεε πως δέν είχε ούτε ένα σελίνι για να πληρώσει τό πρόγευμά της, πως ό κακότης γος ό άντρας της, από τόν όποιο ζούσε χωρισμένη τόσον καιρό, τη συνάντησε πιδ όλην στο δρόμο κ' άφου της άρπασε με την τσάντα της της έπηρε ένα μικρό ποσό που είχε για τό πρόγευμά της, πως είχε

στεργίνες! Έχω πεποίθησι σε σένα, γιατί τά δάκρυά σου άνοίγουν όχι μονάχα πορτοφόλια άλλα και...κάσες που δέν μπορείς να ποιά καλλιτέχνης διαρρήκτης να τις βνοίξη!

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΟΙ ΚΡΥΦΟΙ ΓΑΜΟΙ

Γάμοι που έμειναν μυστικοί επί έτη.—Ο γάμος της Άννης της Αυστριακής με τόν καρδινάλιον Μαζαρίνον.—Τό έμπόριον ένός εφωυδς Σκώτου ξενόδεχου.—Πώς επάντρεψε τόν κόσμο.—Ένας γάμος 1 λίρα.—Ο γάμος της κυρίας Ντυμπαρύ

Φον

Ένα άλλο είδος παράξενων γάμων είναι οι κρυφοί. Όταν υπάρχουν λόγιοι σπουδαίοι, κατ' ανάγκην τηρούνται μυστικοί οι γάμοι. Και αυτό συνέβη πολλάκις εις τους διαφόρους αιώνας.

Ο Άνίκιος Τιβέριος Φλάβιος Κωνσταντίνος, άρχηγός τών αυτοκρατορικών φρουρών εις την Κων/πολιν, άπέκρυψε τόν γάμον του με την Άναστασίαν, διότι ή αυτοκράτειρα Σοφία, ή όποία τόν ένόμιζεν άγαμόν, ελογάριαζε, μόλις θά άπέθνηκε ό γέρον και άσθενικός σύζυγός της αυτοκράτορ Ίουστίνος, να τόν συζευχθή. Διά τότο μάλιστα έβαλε τόν σύζυγόν της να τόν άνακηρύξη Καίσαρα, συνεπώς διάδοχον του θρόνου. Μπορείτε λοιπόν να έννοήσετε τόν θυμόν της αυτοκράτειρας όταν άπέθανε ό Ίουστίνος, τό 578 μ. Χ. και ό Άνίκιος προσήλθε να στεφθή αυτοκράτορ με τό όνομα Τιβέριος Β' έχων εις τό πλευρόν του την νόμιμον σύζυγόν του Άναστασίαν, την όποian έως την εποχήν έκείνην έκρυβε τόσον έπιδειξίως, ώστε να μη γνωρίζη κανείς τό μυστικόν του. Ή Σοφία εις μάτην προσεπάθησε να ξεγείρη έναντίον τόν τόν λαόν. Ο Τιβέριος τότε την έκλεισε εις μοναστήρι, όπου διέταξε να την περιποιηθούν χωρίς όμως να την άφήσουν να βγίη.

Εις μεταγενεστέρους εποχές έχομεν άναριθμήτους κρυφούς γάμους. Ή Άννα ή Αυστριακή συνεζεύχθη κρυφά, όπως άπεδείχθη έσχάτως διά της ανακάλυψεως σχετικών έπιστημών έγγραφών, τόν περιφημον Καρδινάλιον Μαζαρίνον. Και δέν είναι ό μόνος κληρικός αυτός που, παραβαίνων τάς άσπράς διατάξεις της καθολικής εκκλησίας, συνήψε γάμον. Ούτω ό διάσημος κληρικός και ήρωας Μπουσέ, προτού γίνη ιερέας, είχε συνάψη γάμον κρυφόν με την δεσποινίδα Νά Μολέν, έξαιρετικής μορφώσεως και άρετής γυναίκα, ή όποία συγκατετέθη όπως τηρούσε καθ' όλην την ζωήν της κρυφόν τόν γάμον της διά να μη βλάβη τόν αγαπητόν της Μπουσέ, τόν μεγαλύτερον εκκλησιαστικό.

νά δυό ημέρες και πως ντρεπόταν να φύγη χωρίς να πληρώση!

Η καρδιά της κυρίας Πέννυ συγκινήθηκε. Έβγαλε κ' έπληρώσε τό λογαριασμό της δυστυχισμένης νέας. Τόσο πολύ μάλιστα τη συνεπάθησε, ώστε της επέδοτειν ή κυρία Πέννυ άν ή ήθελε να την προσλάβη ως καμαριέρα της. Ή Μαίρι δέχτηκε με προθυμία.

Ύστερα από ένα μήνα, ή τολημή η λωποδύτρια έφυγε έσπινικά από τό σπλί της κυρίας Πέννυ, συναποκομίζοντας όλα της τά πολύτιμα άντικείμενα, αξίας 2.500 λιρών περίπου.

Θά χρειαζόταν τόμος όλόκληρος να περιγράψη κανείς τά κατορθώματα της διάσημης αυτής λωποδυτίας. Και για να τελειώνουμε σάς λέμε μόνον ότι έγχευόσθην τρία όλόκληρα χρόνια συνεχούς παρακολούθησεως από ημερισμένον ντετεκτιβ για να κατορθωθεί τέλος ή σύλληψις της επ' αυτόφορ. Τώρα βρίσκεται φυλακισμένη για δεκαπέντε χρόνια.

Και άσφαλός, θά χύνη τώρα τά είλικρινέστερα δάκρυα!

κόν ήρωα της Γαλλίας. Ο Βολταίρ δέβαινε την ύπαρξιν του γάμου αυτού. Όταν ό Μπουσέ έγινε έπίσκοπος του Μώ, ή γάρας ένα κτήμα εις τό Μωλεόν, όπου εγκατέστησε την μυστικήν σύζυγόν του, και όπου μετέβαινε συχνά να την συναντήση. Γέρον δέ έκάτον έτών, ό περίφημος ιεροκήρυξ άπέθανε εις τό έρημητήριον έκείνο, τόν όποιον εις περασμένα χρόνια έχρησίμευσεν ως έρωτική φωλιά του.

Και επειδή ό λόγος περί μυστικών γάμων,

Η κυρία Ντυμπαρύ, ή όπειά από άσμενους έταίρα άνήλθεν εις τά Άνάκτορα του Λευδοβίκου 15ου.

δέν είναι δυνατόν να μη αναφέρω ένα ταπεινότατον άτομον τόν όποιον ένινε περίφημον εις την Άγγλίαν από ένός περίπου αιώνας, διότι κατόρθωσε να άνυψώση τόν θεσμόν του γάμου εις λίαν έπικερδές επάγγελμα. Είναι ό περίφημος σιδηροδρομικός Γκρέτα Γκράντ.

Μέχρι από ένός και ήμισως περίπου αιώνας ό γάμος εις την Άγγλίαν, καθώς και εις την Σκωτίαν, ένινετο κατά τρόπον άπλοστότατον, διότι δέν έχρειάζετο ούδέμια προκαταρκτική διατύπωση, ούτε και ή παρουσία ιερέως και ή συγκατάθεσις τών γονέων. Ήρκει μόνον ή δήλωσις ένός απλού ματρίμων περί άμοιβαίας συγκαταθέσεως τών νυμφευομένων και ή συγκατάθεσις. Κατά τό 1754 ό λόρδος καγγελάριος Χάρδουιτς έψηφισεν εις την Βουλήν νόμον, ό όποιος έβασε τέρμα εις τόν άνευ τύπων γάμον. Άλλά ό νόμος αυτός, ό και σήμερα γνωστός από τό όνομα «Πράξις γάμου» δέν εφαρμόζεται εις την Σκωτίαν, κατά συνέλειαν οι Άγγλοι ύπηκοοι, οι όποιοι δέν ήθελον ή δέν ήδύναντο να ύποστούν τάς ύποχρεώσεις και διατυπώσεις του νόμου τούτου, έπηγαίαν και έκαμναν τούς γάμους των εις την Σκωτίαν κατά τό παλαιόν σύστημα. Εις ένα λοιπόν τών μάλλον συχαζομένων δρόμων, εις έλαχίστην από τών συνόρων άπόστασιν, εις τό μέσον ένός κάπου ήτο τό σπλί ένός σιδηροδρόμου, και επειδή οι διερχόμενοι από έ-

κει διά να μεταβούν όπως κάμουν τούς γάμους των ήσαν μυστικοί, γρήγορα ό σιδηροδρομικός απέκτησε μεγάλην πελατείαν. Μέρα και νύκτα ήτο έτοιμος, με μάρτυρας έπίτηδες παραμένοντας εκεί, άντι άμοιβής όλίγων λιρών, να εκδόση πιστοποιητικά συνάψεως γάμων, είχε μάλιστα εκεί και ένα ιερέα έτοιμόν, διά τούς θέλοντας να προσθέσουν εις τόν πολιτικόν γάμον και τόν εκκλησιαστικόν. Και έτσι έντός όλίγων λεπτών της ώρας ό εύφνης σιδηροδρομικός έσφηνιόταν τα...δεσμά του γάμου.

Κατ' έτος συνήπτει 300—400 γάμους, έχων εισόδημα πλέον τών δύο χιλιάδων λιρών. Και εις τό σιδηροδρομικόν τον κατέφυνον σοβαρότατοι λόρδοι και μεγάλοι προσωπικότητες, άνόμη και ό Χάρολντ τών Βουδώνων, άδελφός του τότε Βασιλέως της Νεαπόλεως, ό όποιος ένυμφεθή κρυφά την Πηνελόπην Σμιθ. Άλλά ό συναγωνισμός ήλθε γρήγορα να έλαττώση τά εισοδήματα του σιδηροδρόμου. Διότι και άλλοι, άντιληφθέντες πόσον έπικερδές ήτο τό επάγγελμα, έύστησαν ξενοδοχεία κατά μήκος τών συνόρων της Σκωτίας, ώστε δέν ελχον οι ύποψήφιοι γαμβροί παρά να διέλθουν τά σύνορα και εγκατασταθούν διά μίαν έσπέραν εις εν από τό ξενοδοχεία αυτά, όπου θά έτέλουν κατά τύπους και κατ' ούσίαν τόν γάμον των.

Επλήθε μάλιστα και συναγωνισμός τιμών, ώστε να φθάση ή σύναψη γάμου εις τό εύτελες ποσόν μιάς λίρας, μη συμπεριλαμβανόμενον έννοείται τών έξόδων διαμονής.

Άλλά άρκιτά σάς εκούρασα με τούς παράξενους γάμους. Θα τελειώσω λοιπόν άφου είπω όλίγα διά τούς γάμους τούς γενόμενους διά πληρεξουσίου.

Άκόμη περιεργότεροι είναι οι γάμοι οι γενόμενοι διά λογαριασμόν τρίτων. Εις περασμένους εποχές εν άπορον έδεδεχτο να χρησιμοση κατά τούτους ως σύζυγος, χωρίς κατ' ούσίαν να γίνη ποτέ τούτοιοτος.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ' ό έκλυτος αυτός βασιλεύς της Γαλλίας, είχε καταληφθή από τρελλόν έρωτα διά την δεσποινίδα Λάντ, μίαν άρσέναν ίέρειαν της Άφροδίτης, την όποian άνύψωσεν εις τό αξίωμα της βασιλικής έρωμένης, άλλα δέν ήδύνατο όμως να την εισαγάγη εις την Αύλην. Ή άρσένά έταίρα όμως έφιλοδόξει να μετέχη τών αυλικών έρωτών και ύποδοχών. Τι να γίνη; Ο βασιλεύς εξέφρασε την επιθυμίαν της έρωμένης του εις τόν δούκα τόν Ρισελιέ και του άνέθεσε να εύρη λύσιν άποτελεσματικήν. Ο Ρισελιέ συνεννόησε τότε με τόν κόμητα Ντυ Μπαρρύ, ό όποιος άπέλειστατα του είπε:

—Τό πράγμα είναι εύκολότατο! Έχω ένα άδελφόν τώσον άναίδη, ώστε για λεπτά θά έδεδεχτο να κάμη τόν γάμον του με ολονδήποτε θήλη. Ή δεσποινίς Λάντ λοιπόν μπορεί να γίνη όποτε θέλει κόμισσα Ντυ Μπαρρύ, και έτσι με τόν νέον άριστοκρατικόν τίτλον της θά μπορεί να ειγε εις όλες τάς έπισημους εορτάς και ύποδοχάς τών Άνακτόρων.

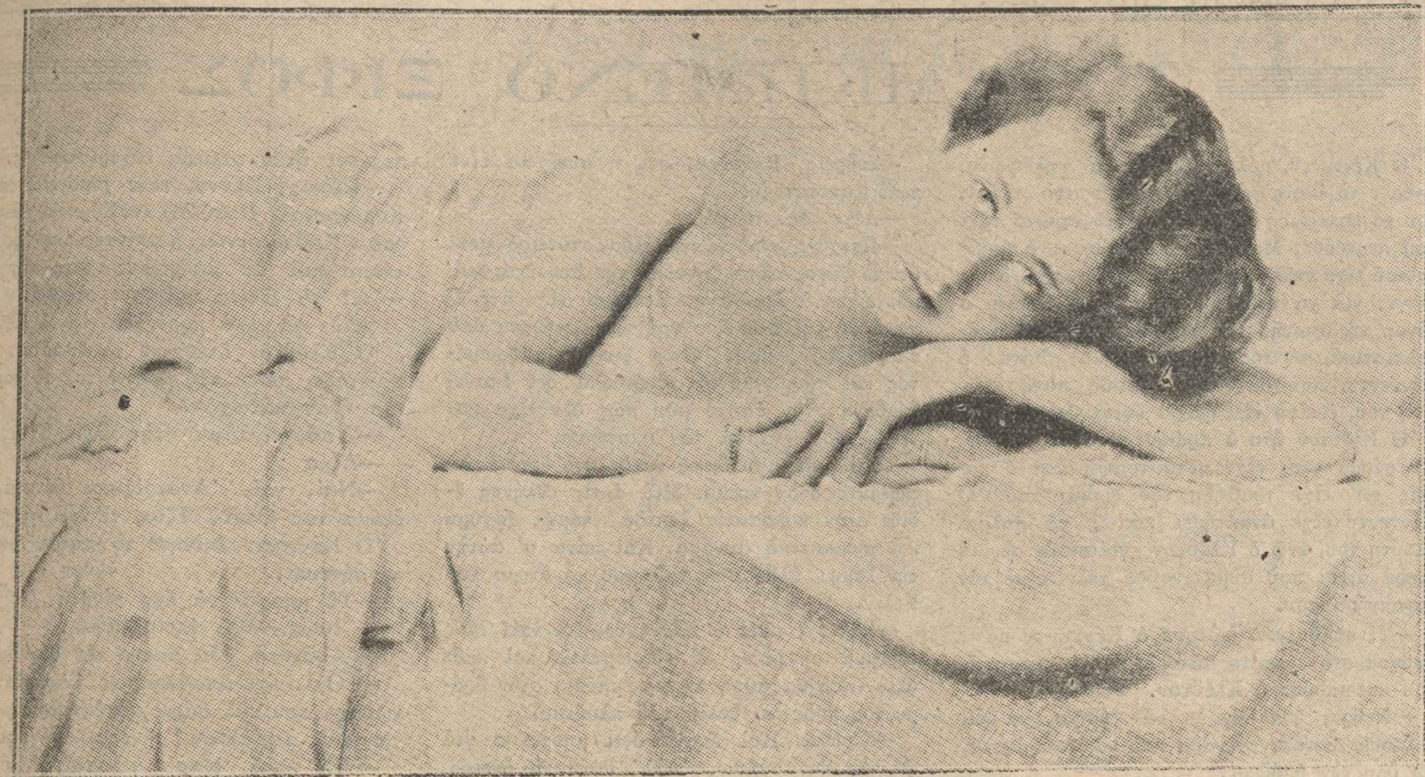
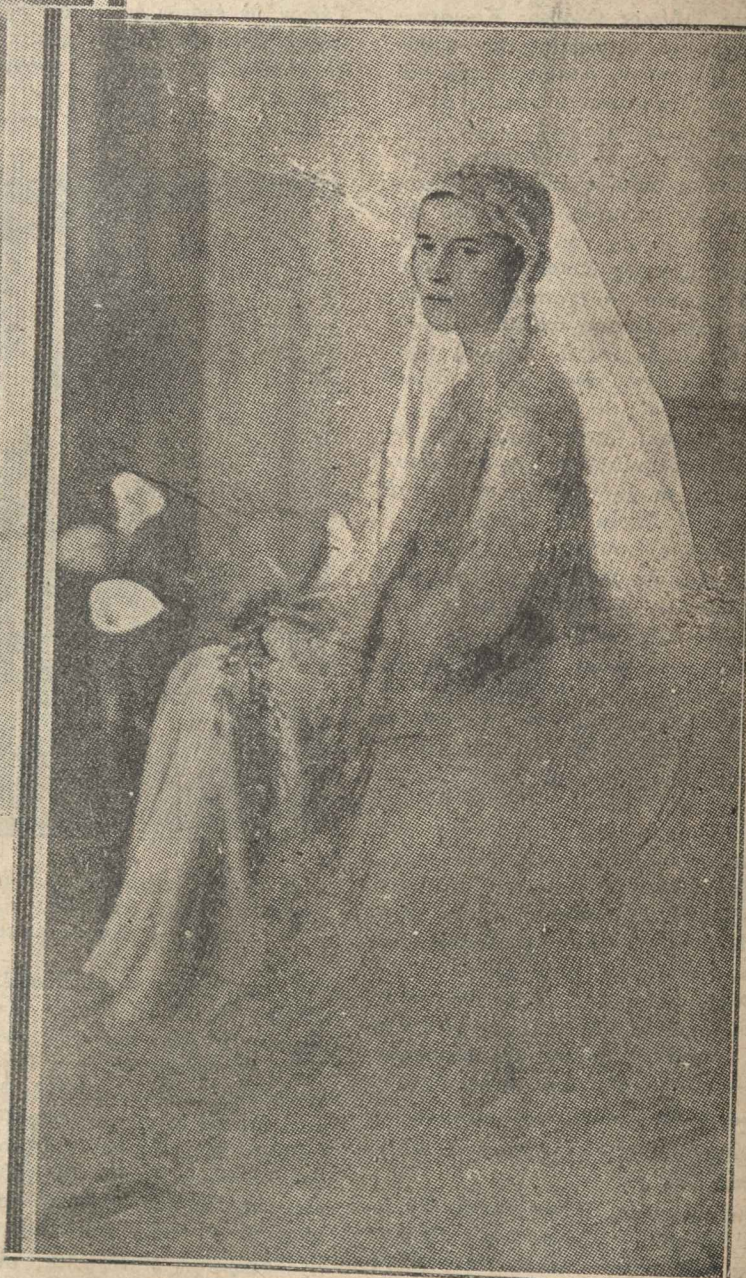
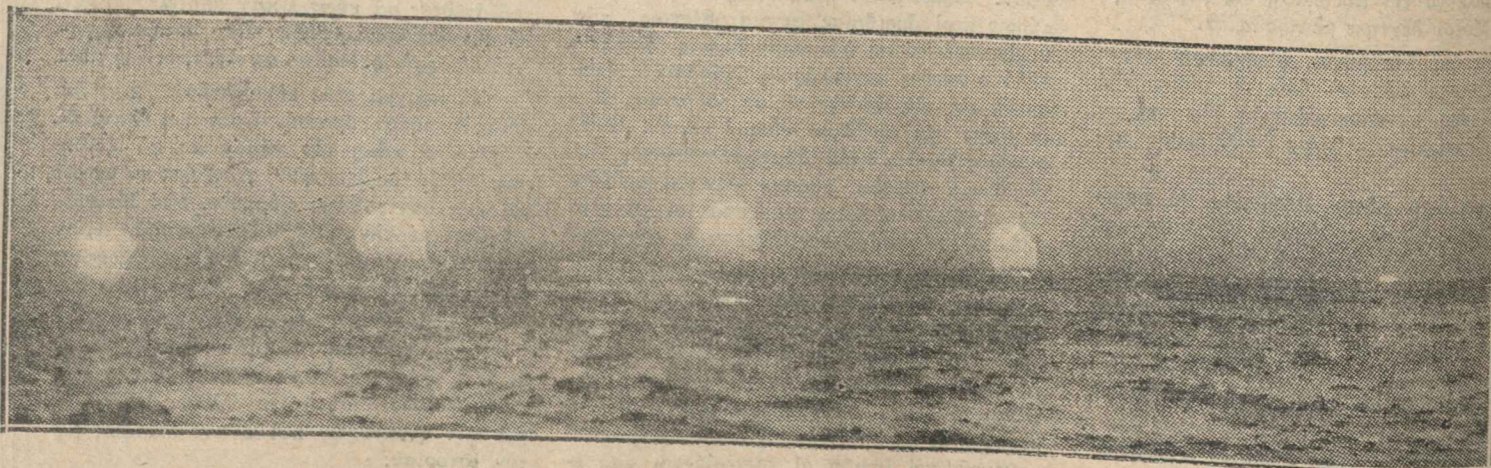
Και πράγματι ό κόμης Ντυ Μπαρρύ, ως γνωστόν, από την Ιστορίαν, ένυμφεθή την έταίραν Λάντ, ή όποία ούτω από τούς άσέμνους οίκους όπου διηγέ άλλοτε, άνήλθε μέχρι τών άνακτόρων και έμεινε διάσημος εις την Ιστορίαν.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

1.—'Η πριγκίπισσα Καικιλία και ἡ πριγκίπισσα Σοφία τῆς Ἑλλάδος, κόραι τοῦ πρίγκιπος Ἀνδρέα, ἐνυμφεύθησαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ἡ πρώτη ἐνυμφεύθη τὸν μεγάλον δούκα τῆς Ἑσθονίας. Ἡ δευτέρα δὲ τὸν πρίγκιπα Χριστόφορον τῆς Ἑσθονίας. Αἱ δύο πριγκίπισσαι φωτογραφεύονται ἐλθόντες πρὸ τοῦ γάμου των, μετὰ τὰς θαυμαστικὰς νυμφιὰς των ἐσθόντας.

2.—(Κάτω). Τὸ παράδοξον φαινόμενον τὸ ἐπεὶ ἐμφανίζεται ὁ ἥλιος τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Ἀλγερσίαν. Ἡ εἰκὼν παρουσιάζει πέντε εἰκόνας τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν εἰς τὰς 10 π. μ. (κατὰ τὴν ἀνατολήν), εἰς τὰς 11, εἰς τὰς 12, εἰς τὴν 1 μ. μ. καὶ εἰς τὰς 2 κατὰ τὴν δύσιν.

1.—'Η περίφημος Ἀγγλὶς ἡθοποιὸς τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου Σάν Μπαξτερ, θεωρουμένη ὡς ἡ ὠραιότερα Ἀγγλὶς ἡθοποιὸς — ἡ ὁποία εἶνε τὸ πρόσωπον τῆς ἡμέρας εἰς τὸ Λονδίνον, ἐνεκα τοῦ γάμου τῆς μετὰ γνωστότατον Ἀγγλον ἀριστοκράτην.

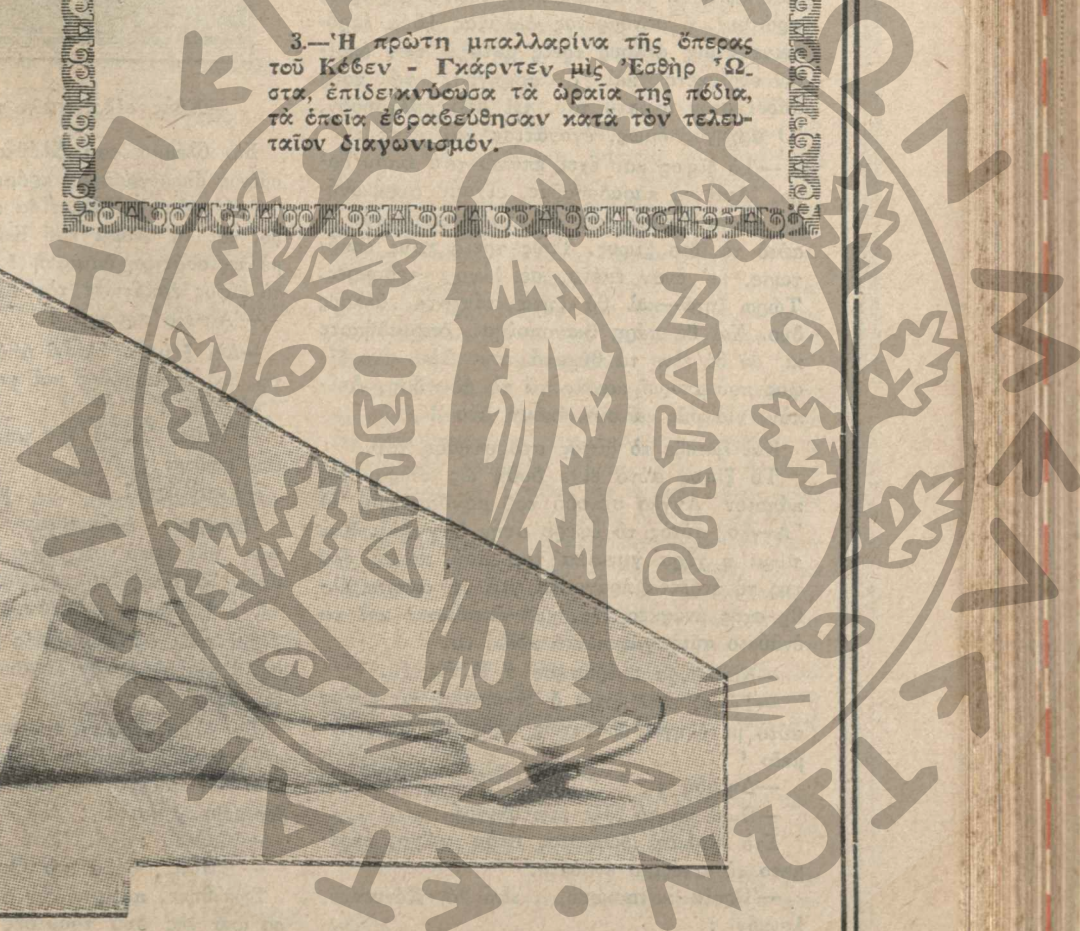
2.—Οἱ ἀστέρες τοῦ Χόλλυγουντ Ζοζεφίνα Ντόνν, Σάν Κρόφορντ καὶ Ἀννίτα Πάιντς παίξουν ἓνα παιχνίδι τὸ ἐποῖεν εἶνε τῆς μόδας εἰς τὴν ἀμερικανικὴν κινηματογραφουπόλιν καὶ τὸ ἐποῖεν ἐνομάζεται «Σύλληψις ἐπ' αὐτοφῶρον».

3.—'Η πρώτη μπαλαρίνα τῆς ὁπώρας τοῦ Κέβεν - Γκάρντεν μις Έσθερ Ψόστα, ἐπιδεικνύουσα τὰ ἄρτια τῆς πόδια, τὰ ἐποῖα ἐβραβεύθησαν κατὰ τὸν τελευταῖον διαγωνισμόν.

ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ

Τὰ ἐνδύματα τῶν Ἀμερικανῶν εἶνε ἐλαφρὰ. Ὅπως βλέπει κανεὶς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πορεύεται εἰς τὴν πόλιν.

ΤΟ ΑΔΙΚΗΜΕΝΟ ΕΙΦΟΣ

Ο Κέννεντυ, μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, άρπαξε το επανωφόρι του πέταξε στο κεφάλι του το καπέλλο του και έπηρε το πρώτο ταξί που περνούσε. Μολονότι ο Κλέυτον, ο οποίος του είχε τηλεφωνήσει, τον έφώναζε, όπως έλεγε, για να του ζητήσει μία συμβουλή, ο τόνος της φωνής του είχε κάτι το τόσο άπελπιστικό, το τόσο παραπληκτικό, ώστε ο Κέννεντυ, που δεν είχε διασθή ποτέ στην ζωή του, εκείνη την ημέρα έγινε άστραψή.

Ο Κλέυτον ήτο ο πρόην συνεταιρικός του. Η φίρμα τους είχε μεταστραφεί και ο καθέας των είχε τραβήξει τον δρόμο του. Ο Κέννεντυ είχε άνακτησει κάπως τα παλαιά πλούτη του, ενώ ο Κλέυτον εύρισκετο σε μία μικρά άνεσι που συμφωνούσε τέλεια με τον χαρακτήρα του.

Τί συμβαίνει, ρώτησε ο Κέννεντυ μόλις έφθασε στο τέταρτο πάτωμα του κτιρίου όπου κατοικούσε ο Κλέυτον.

—Νεύρα, φυσικά. Άλλά κάθισε να καπνίσουμε κανένα τσιγάρο και να σου άφηγηθώ όλη την υπόθεσι.

Επράδθηαν μερικώς τολύπες καπνού.

—Δεν μου λές, Κέννεντυ, πηγες ποτέ σου στην άγορά του Άϊσλινγκτον.

—Μιά ή δύο φορές.

—Εγώ πήγα την περασμένη Παρασκευή. Και άνάμεσα από άλλα, διέκρινα ένα δικοπο ξίφος, μεγάλο, με λεπίδα μακρούς πενήντα εκατοστών του μέτρου. Η πωλήτρια τότε μου άφηγήθη την ιστορία του.

Κάποτε, ένας Κινέζος ληστής, συνελήφης, με την πενταμελή σπείρα του, από κάποιον μανδαρίνο που περιώδευε άκολουθούμενος από άρκετους στρατιώτας.

Ο μανδαρίνος διέταξε να άποκεφαλίσουν άυτόστιγμα το ληστή. Και ο έκτελεστής του μετεχειρίσθη προς τον σκοπόν αυτόν, το κολοσιαίο ξίφος του άρχηγού των ληστών. Όταν άποκεφάλισαν τους τρεις πρώτους, ο μανδαρίνος άλλάξεας ιδέα έπρότεινε στους άλλους τρεις μεταξυ των οποίων εύρίσκετο και ο άρχηγος, να τους πάρει στον στρατό του. Οι δύο έδέχθησαν. Ο άρχηγος όμως, έγονάτισε και είπε :

—Τό ξίφος μου έχει επάνω του βαθύ όροκο. Άντί να παραδοθώ, είχαμε συμφωνήσει να πεθάνουμε και οι έξι, κτυπούμενοι μ' αυτό το ίδιο ξίφος. Τους τρεις τους έσκότωσε, κι' έναν έμένα, σε λίγο τέσσαρες. Τώρα ζητά—και θα ζητά πάντοτε, άλλους δύο. Και θα πάρη ικανοποίησι, οποιαδήποτε κι' αν θα είναι τα θύματά του. Δεν είναι ξίφος που μπορεί κανείς να τό άδικήση. Λοιπόν, για σας μένουν άκόμη δύο !

Και έμνησε τό ξίφος στο στήθος του.

Τό ξίφος αυτό είχε δοθή ως δώρον εις κάποιον Άγγλο συνοδό του μανδαρίνου. Ο Άγγλος αυτός τό έφερε στην Άγγλία. Και τώρα ή χήρα γυναίκα του που πωλεί όλα της τα περιττά πράγματα για να άντεπεξέλθη στής ανάγκης της, μου έπούλησε και τό ένθύμιο αυτό για πέπτε σελλίνα.

—Και τώρα ; έρώτησε ο Κέννεντυ.

—Τώρα, είπε ξηρά ο Κλέυτον, τό ξίφος αυτό με οδηγεί όλοταχώς προς τό φρενοκομείο !

—Άηλαδή ;

—Παμε να τό ιδής μία στιγμή.

Στό διπλανό δωμάτιο, στον τοίχο, ένρέμετο τό κινέζικο ένθύμιο.

—Όραία κατασκευή, είπε ο Κέννεντυ, λοιπόν ;

—Ξέρεις, Κέννεντυ, ότι ή συνέχεια είναι πολύ φανταστική.

—Λέγε, δεν πειράζει.

—Προχθές την νύκτα είδα στυνείρό μου, ότι τό ξίφος αυτό ζητούσε της δυο ύπάρξεις που είχε να λαμβάνη. Και μου είπε ότι έπρεπε να της διαλέξω γρήγορα, άνάμεσα από τρεις έχθρους μου. Όταν ξύπνησα, ιδρωμένος και τρομαγμένος, θυμούμαι ότι επανέλαμβανα στον έαυτό μου πως δεν είχα κανένα έχθρο για να τον σκοτώσω.

Τό βλέμμα μου όμως έπεσε στο ξίφος που έκρέματε στον τοίχο. Μιά άκτις σεληνης έδιδε στην κολοσιαία λεπίδα λάμψη άργυρά και τρομακτική συνάμα. Και πάνω σ' αυτήν την λάμψη ήλθε στο νού μου τό όνομα του Κόλεν.

—Κόλεν ; είπε ο Κέννεντυ. Ά ναί ! Μας έθρυμάτισε όπως θα έθρυμάτιζε και κάθε άλλον που θα συνήντα ως εμπόδιο στον δρόμο του προς τό ξενιθ του πλούτου.

—Φυσικά. Και έκανα ό,τι μπορούσα για να τον λημονήσω. Άλλ' αυτό τό όνειρο,

...ήταν ώσαν τό ξίφος να ήθελε να ξυπνήσθ ένα ξεχασμένο μίσος....

—Χθές είδα πάλι τό ίδιο όνειρο....

Στό βλέμμα του Κλέυτον ήταν ζωγραφισμένος άπερίγραπτος τρόμος.

—Κέννεντυ ! Χθές είδα πάλι τό ίδιο όνειρο, και τό όνομα του Κόλεν μου επανήλθε με περισσότερη έπιμονή ! Για φαντάσου αν τό ξίφος έσκότωνε τον Κόλεν ;

—Άσείο πράγμα !

—Δεν ξέρω. Άλλά άκόμη μία νύκτα σαν της δυο περασμένες και χάρηκα.

—Ποιδή !

—Γιατί ;

—Γιατί όχι !

Εφραγαν, έκάνισαν πήραν τό τσάι του ; και κατά τās δέκα έπασαν να κοιμηθούν. Ο Κλέυτον κοιμήθηκε στο κρεβάτι, και ο Κέννεντυ στο άντικρυνό νιβάκι.

Και πάλι κάποια άκτις σεληνης κατόμβυσε να άσημώση την λεπίδα του κρημασμένου ξίφους.

Την άλλη μέρα, ο Κέννεντυ ήταν μισοντυμένος όταν ο Κλέυτον έξύπνησε.

—Εοί έδώ ; Ά, ναί, τό είχα ξεχάση ! Κοιμήθηκες καλά ;

—Άρκετά καλά. Έσώ ;

—Επίσης, δόξα τώ Θεώ.

Σηκώθηκε, πέρασε την πιζάμια του. Υστερα από της δυο τρομερές νύκτες που είχε

περάσει ήταν σήμερα εύχαριστημένος.

—Ξέρεις, Κέννυ, είπε χαμογελώντας. Η Κοιμέρσιαλ Νιού Ζήλαντ Κομπανύ πάει σπουδαία. Καθημερινώς ή μετοχές άνήφορο. Φαντάσου που αν μπορούσα αυτές της μέρες,

—Ά ! τό ξίφος κρέμεται στραβά.

—Δεν τό είχα προσέξει, είπε ο Κέννεντυ.

Ο Κλέυτον διέσχισε τό δωμάτιο. Όταν έκύταξε πάλι τον Κέννεντυ, τό πρόσωπό του ήταν κάτωχο.

—Υπάρχει αίμα στην άκρη, Τζιμ.

—Αίμα ;

—Ναί, ναί. Άνατρίχιασε δυνατά... δι' όνομα του Θεού, Τζιμ, τί έχει γίνη ;

Ο Κέννεντυ έκίνησε τό κεφάλι του με άπογοήτευσι.

—Τί μπορεί να έχη γίνη ;

—Ίσως,—ένθ έκοιμώμεθα...

—Αδύνατο. Θα άκουα τον θόρυβο.

—Όχι...όχι άπαράκλητος. Άρπαξε τό πανοφόρι σου και πάρε μία έφημερίδα από τό γωνιακό περίπτερο.Γρήγορα...Θέ μου !

—Ε, καλά, είπε γελαστά ο Κέννεντυ. Και έτρεξε.

—Λοιπόν ; ούρλιασε ο Κλέυτον.

—Υπάρχει μία παράγραφος στής τελευταίες ειδήσεις. Η κομμένη άναπνοή του Κέννεντυ δεν προήρχετο μόνον από την άνάβασι τεσσάρων πατωμάτων.

—Περί τίνος πρόκειται ;

—Ο Κόλλεν...

—Ο Κόλλεν !

—Ναί, τον έσκότωσαν !

Τον εύρηκαν με τό κεφάλι κομμένο πέρα και πέρα...

—Τό όποιον σημαίνει,

—ο Κλέυτον έτρεμε μιλώντας—τό όποιον σημαίνει....

—Τίποτε, έκτός από μία σύμπνοσι, ο Κόλεν

υπήρχε τύπος που είχε πολλούς έχθρους στην δουλειά όπως και στην ιδιαιτική του ζωή. Υπήρχε ένα κορίτσι, που έτρυχε να γνωρίσω, ή Τζέννιφερ, Κάντον. Ίσως...

—Ναί, αλλά τό ξίφος ; έφώναζε ο Κλέυτον.

—Υπάρχει αίμα επάνω, αίμα που στέκει άκόμη. Και τό χέρι είχε άκόμη ζεστό. Πρέπει να τό πετάξουμε άμέσως.

—Πώς ; Σκέψου, Κλέυτον. Δεν μπορούμε να τό διαθέσουμε χωρίς να έπιστρέψουμε την προσοχή. Άς μείνη έδώ καμμία έβδομάδα, όπωσδήποτε.

—Τότε κατέβαστο από τον τοίχο, είπε ο Κλέυτον, ενώ ο ιδρώς έσταξε από τό μέτωπό του. Βάλτο σε καμμία γωνιά, να μη τό βλέπω. Δεν καταλαβαίνεις ότι δεν είναι ικανοποιημένο άκόμη, και ότι έχει να παίρνει άκόμη μία ζωή ;

Ο Κέννεντυ ύπνιχνουσε.

—Θα κοιμηθής πάλι έδώ ; είπε ο Κλέυτον.

—Αν έπιμής.

—Δεν τολμώ να μείνω μόνος την νύκτα άκόμη. Δεν έγνωρίζα τί θα πη φόβος προηγούμενος, Τζιμ.

Ο Κλέυτον έπέρασε μία άνήσυχη μέρα. Τό δράδυ έγευμάτισαν σ' ένα θορυβώδες

και πολυτελές έστιατόριον, και κατά τās δέκα έπέστρεψαν σπίτι. Ο Κέννεντυ έκοιμήθηκε σχεδόν άμέσως.

Κατά τα μεσάνυχτα, ο Κλέυτον έδγαλε μία άγρια κραυγή.

—Τί έχεις, ρώτησε ο Κέννεντυ, και πηγαίσε προς τό κρεβάτι.

—Τό ξίφος ! Έκινείτο πάλι. Είδα ένα χέρι να τό κρατά.

—Δεν άκουσα τίποτε.

—Θα τό ώρκίζεσαι ;

—Φυσικά.

Ο Κλέυτον έπεσε πάλι θαραιά στο προσέφαλο.

Ο Κέννεντυ στάθηκε πλάι στο κρεβάτι έως ότου ή άναπνοή του άλλου έγινε βαθεία και κανονική πάλι.

Ηταν όκτω όταν ο Κλέυτον ξαναξύπνησε. Μιά στιγμή έμεινε μισοκοιμισμένος. Σέ λίγο όμως τό μνημονικό του επανήλθε και άνατρίχιασε. Έκάρησε στο κρεβάτι. Τό ξίφος έκρέμετο στην παληά του θέσι.

Ένα κομμάτι χαρτιού, που εύρίσκετο στο κάθισμα, πλάι στο κρεβάτι, του κτύπησε στο μάτι. Τό πήρε :

—Άγαπήτε Κλέυτον. Έχω πολλά να πώ, αλλά δεν ξέρω αν θα προλάβω. Ο πόνος είναι διαβολέμενος. Άν γείνη άνυπόφορος, θα τελειώσω διαστικά. Θέλω να σου πώ ότι τό ξίφος σου είναι ικανοποιημένο πειά ; και ο ιδιόρρυθμος ιδιοκτήτης του μπορεί να άναπαύεται ήσυχος στο άνατολικό Παράδεισό του. Εγώ είχα σκοτώσει χθές τον Κόλεν. Τον έμισούσα για πολύ ισχυροτέρους λόγους από τους ιδικούς σου. Ζήτησε την γυναίκα—στην περίπτωση αυτή, πρόκειται για τη Τζέννιφερ Χάντον. Έπρεψα κατόπιν μιάς τρομεράς άποφάσεως. Μήπως τό μαχαίρι με έσπρωξε ; Αυτό δεν τό ξέρω. Δεν έννοιόσα όμως την παραμικρότεραν τύψη έκτοτε. Λυπούμαι όμως που θα χάλασα άβήνοντας την σταγόνα εκείνη του αίματος στην λεπίδα. Άλλά δεν μπορούσα να ιδώ τό σκοτάδι. Δοκίμασα να τό καθαρίσω, ό-ταν έξυπνησε την τελευταία νύκτα. Έξόπκηκα όλίγο, και ύστερα από μισή ώρα άνεκάλυψα ότι ή λεπίς ήταν δηλητηριασμένη.

Ο Κινέζος ήξευρε την δουλειά του. Μία μακή πληγή, ένα γρατσούνισμα έφθασε για να τον απαλλάξη. Ο χρόνος όλιγότευσε την δύναμη του δηλητηρίου και άργω να πεθάνω. Πονώ, πονώ !... Η αλήθεια είναι...ήθελα να σο έπώ....

Εδώ τό γραψίμο σταματούσε, ύστερα από ένα μεγάλο καλπαμό του τελευταίου γραμμάτος.

Ο Κλέυτον προχώρησε προς τό διπλανό δωμάτιο. Ο πρωινός ήλιος είχε εύρη την λεπίδα του ξίφους και την μετέτρεπε σε πορφύρα φλόγα.

Εφθασε στο παράθυρο.

Εκεί στον κήπο, επάνω στα χόρτα, ήταν έσκαμμένος ο Κέννεντυ, άκίνητος.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΑΙΔΕΣΙΜΟΤΑΤΟΥ

Ένας Γερμανός μεγαλοκτηματίας, ιδιοκτήτης έργοστασίου οκτανευματωδών ποτών, είχε βγλ περίπατο με τον πατά της ένορίας του. Στο δρόμο συνήντησαν έναν μεθυσμένο χωριάτη, και ο κτηματίας είπε γελών προς τον ιερέα :

—Κυτάξατε εκεί, αιδεσιμώτατε. Είναι ένας άνδρας από τό ποιμνίον σας !

—Αιτιγώς έποτίσθη από την πηγγή σας, κίριε βαρόνε, άγνήτησε ο παπάς, έννοών τό έργοστάσιον των ποτών.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΒΕΦΤ

Η ΜΟΝΗ ΣΟΒΑΡΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΡΕΚΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΤΟΥ

Ο Σβέφτ είχε γνωστός εις τό παρόισμον κοινόν δια τό έργον του «Ταξείδια του Γιούλιαν», όπυ περιγράφει μετά της διακρινούσης αυτόν θηρησίας και παραβολολόγου τερατογενούς χάριτος τās περιπετείας του Γιούλιανερ εις την φανταστικήν χώραν των μικροσκοπικών Άλιποντ, έξ ου και τό «Αλιποτέως». Τό έργον αυτό διεδόθη πολύ ταχώς και ο Σβέφτ έγινε πολύ σύντομα περιώνυμος. Ένας διάσημος κριτικός έγραψε περί αυτού ότι ως προς την πρωτοτυπία και την έφευρετικήν δύναμιν δεν ήτο κατώτερος του Βύρωνος, του Μίλτονος και του Σαίξπηρ. Είχε προσηλφή ως συντάκτης εις ένα σατυρικόν περιόδικον και διέκρινε και εκεί διά τās ίπποδολάς του εις την σάτυρον καθώς και την έξυπνάδα του.

Ποτέ ο Σβέφτ δεν είχε σκεφθή ν' άσολήθη με σοβαρά ζητήματα της τερατολογίας εις σοβαράν γλώσσαν. Μόλις δε τό άπεφάσισε έτράθησε κατ' ευθείαν γραμμήν εις τό Φρενοκομείον, και ιδού πως.

Η Άγγλία έπλησσετο τότε υπό της εγνομίας των κατοίκων της, που κατέληξε εις τον τόνον γνωστόν εν Άγγλία «Πατερσιμόνη», την έξαπλώσαν δηλαδή των λαϊκών μαζών, ιδίως δε ήτο ή 'Ιρλανδία ο κατ' έξοχην τόπος παραγωγής άλητων, οι όποιοι είχαν γεμίσει τους δρόμους των άγγλικών μεγαλοπόλεων. Ο Σβέφτ ήθέλησε να έξετάσθ τό ζήτημα και να τό λύση, άποτέλεσμα δε των μελετών αυτών

ΞΑΝΘΟΥΛΕΣ, ΚΑΣΤΑΝΕΣ, ΜΕΛΑΧΡΙΝΕΣ

Ξανθούλες, καστανές, μελαχροινές, όλες άπάνε σάς θωρώ σαν καλλονές... Δεν ξεχωρίζω τούτη τη στιγμή τη μία τριανταφυλλα, την άλλη γαρύφαλλο... Δεν έχω πειά προτίμησι καμμία όλες τριανταφυλλα ή όλες γαρύφαλλο...

Άγάπησα τρελλάκι κάποιον ξανθή

—για τό χαμό της ή καρδιά μου δεν πενιέ-

έχθηκε μαζί σά δυο ποιητιά,

κι' έρωσι σαν άρνηση έκελη τη φωνή

δεν έλλαψα, με μία ματιά δολή

είπα : «—Τί κρίμα... την άγάπαι πολύ».

Άγάπησα μετά μία καστανή,

—στη θύμησί της ή καρδιά μου δεν ποιε-

οι δυο μας... Κι' ή μικρούλα μας φωνή

άκουσεν όρρους πειό πολλούς κι' από φίλιά...

Χωρίσαμε, όπως ήτανε γαρύφαλλο,

ή αλή με βρήκε στο τραπέζι μου σκαρτά...

Άγάπησα και μία μελαχροινή,

—μα και με' κενή τη βραδιά τη χροστή

χωρίσας' έτα δα σε μία στιγμή...

Ότε καεάματα, ότε γέλια, ότε λυγροί

φρυγχιές ο χορόςος να μου φανή ;

Έκαστερουσα τό μερσιό νά γενή...

Μικρούλες, παιχνιδάκια πολλά,

με καστανά, μαύρα, τετράζαφα μαλιά,

να ξέρω από τούτη τη βραδιά

πως όλες έχετε την ίδια την καρδιά...

Ξανθούλες, καστανές, μελαχροινές,

όλες άπάνε σάς θωρώ σαν καλλονές...

ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ήθελε ή εξής τερατώδης και όρεκτική πρότασις, δημοσιευθείσα τό 1729 εις φυλλάδιον, υπό τον μακροσκελή τίτλον «Συνετή πρότασις περί παραβολολόγου όπως τά τέκνα των πτωχών της 'Ιρλανδίας μη είναι βάρος μήτε εις τους γονείς των, μήτε εις την πατρίδα και περί γρηγοροποίησης αυτών υπό του κοινοί».

Την χρησιμοποίησαν αυτήν έννοουσαν ο Σβέφτ ως εξής, κατά περιλήψιν των περιεχομένων εις τό άνω φυλλάδιον ιδεών του :

«Συγκρινόμενος, λέγει από τά έκείνιά θεάματα του πληθους των έκατόνων της 'Ιρλανδίας, που πλημμυρίζουν τās όδούς των πόλεων της Άγγλίας συν γυναιξί και τέκνους, άνεζητήσα εν μέσον της άρρεως του κακού τούτου, όπως δια μικράς σχετικώς δαπάνης χρησιμεύουν εις τό κοινόν τα μικρά ιδίως αυτά παιδιά των έκατομμυρίων τούτων οικογενειών».

»Εδεδωθήθη, προσέθετε, υπό φίλον μου Άμερικανού, άνθρώπου έργασμένης ικανότητος και πρωτοτυπού πνεύματος, εις την ειδικότητα του όποιου δεν μου έπαρέσχετο ν' άμνηθάλω, ότι κρέας μικρού παιδιού, θύγους και καλώς τρεφομένου, είναι άρίστη και έξαιρετος τροφή, ιδίως εις ήλιαν ενός έτους, είτε ως ψητόν του γάλακτος παρασκευαζόμενον, είτε ως βραστόν ή εν κλίβανω, δύναται δε να μαγειρευθή άριστα και ως φρεσκο και ως γαχνή. Παρακαλώ λοιπόν ταπεινώς τό νοήμον και σεβαστόν κοινόν όπως σημειώσει καλώς την πρότασιν μου ταύτην και την λάδη σοβαρώς ισ' όπην κατά μίαν μέθοδον έπιδέσονται και την άναπαραγωγήν του είδους. Έκ των 120 χιλιάδων παιδιών, προτείνω να κρηθθών 20 χιλιάδες δια την άναπαραγωγήν του είδους, οι δε υπόλοιποι 100 χιλιάδες να πωληθούν εις χρηστους και πλουσίους πολίτας, άφού ή υπέρετα τους εδωκαποθή ενω μήνα πρό της πωλήσεως ένα θηλάζον καλώς τρέφεται, δια να γίνουν ούτω τά βρέφη παχέα και καλλιπλή, όπως παρατεθούν εις καλά γεύματα. Έξ ενός παιδιού 1 έτους γίνονται, καθώς λε

παιμώς, ύπελόγησα, δύο καλά φαγητά έξαίσα δια να καταναλωθούν εις εν φίλον γεύμα. Έάν ή οικογένεια δεν έχει έπισκέπτας ή προσκεκλημένους, δύναται να μαγειρευθή ύπό τον ήμισυ και να φυλάξη τό ύπόλοιπον δια την έπομένην ήμεραν. Έξαπώ την προσοχήν του κοινού, ιδίως εις τά όπία, τα όποία γίνονται ένα έξαίσιον και παχύ φαγητόν, εν γένει δε όλον τό κοάς καλώς μαγειρευόμενον δι' έλατος και πεπέσεως δύναται να διατηρηθή επί τούτες συνεχείς ήμέρας, όποτε μήνεται ένα άριστον κοκκινιστόν ή ένα βραστόν εάν είναι γευστόν. Τέλος, αυτά έξαπώνονται από τά ιδίαίσα γούστα έκάστης οικογενείας.

Προσάνατο ο Σβέφτ άσχελεται με την παρασκευή και διασάλευσιν του έκπορεύματος και ποτείνει τρόπον διδ να άποκλείονται οι άπομνηστικαί και οι νοθείαι.

»Να ιδουθούν, έξακολουθεί, εν δουβλίω κρηματολόγος εις κρηματολόγους, όπν πρόπει δε εις αυτά τα κρηματολόγια να σφάσιν τά βρέφη εις άνοκτόν χώρον, ώστε να βλέπουν οι πατέρες τό άγχος και θερμόν κοάς, όπως ποτέ γίνεται και σήμερα δια τά χοιριάς.

Τό φυλλάδιον έξακολουθεί κατά την ίδιον αμφοδών τρόπον, μη άφίνον αυθεντιαν λεπτομέρειαν να διασπύη. Αυτό δε είναι τό πεντογότερον, διότι άποκαλύπτει όλην την σοφάτητα με την όποιαν ο συγγραφέας έμελέτισε τό ζήτημα μέχρι των έλαχίστων λεπτομερειών και άποκλείει πάσαν ύπόνοιαν ότι έπρόκειτο περί παρασκευάσματος προς διασκέδαση του κοινού.

Πρίν τελείωσι προσέθετε :

«Πιστεύω ότι τά πλεονεκτήματα του σχεδίου μου τούτου είναι πολυάριθμα... και τα άπαριθμεί κατόπιν λεπτομερώς.

Έννοείται ότι ή συνετή αυτή πρότασις έτάφη μετά του συγγραφέως εις ένα Φρενοκομείον.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΡΓΗΜΑ ΤΟΜΑΣ ΠΙΚΟ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΗΜΑ ΤΗΣ CONCORDIA ΜΕΡΡΕΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Την στιγμήν εκείνην ή Μόντ τὰ ξεχνούσεν όλα. Δὲν τὴν ἐνδιέφερε παρὰ μόνον ἓνα, διὰ τὸ Καὶν τὴν ἐβγαλεν ἀπὸ αὐτῆς. Ἄνοιξε τὰ μάτια της, ποὺ εἶχαν μὴ ἐντονη λάμψη καὶ τὸν ἐκτίναξε.

— Ἀκούσε τὸν Ρόμπσον νὰ μιλή. — Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, κύριε... — Τί πράγμα δὲν καταλαβαίνετε, Ρόμπσον; — Ν' ἀλλάξετε γνώμην, ἐνῷ ὅλα ἦσαν κατασκευασμένα. Σὰς βεβαίω, παρ' ὅλγον νὰ κάμω τὴν προσφορὰν χωρὶς νὰ περιμένω τὴν ἀπάντησίν σας... Ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ κατανέλω γιὰ... — Ἐ, λοιπὸν, Ρόμπσον, εἴπτεν ὁ Καὶν μετὰ ἡσυχίας, μείνετε χωρὶς νὰ καταλάβετε. Ἐλάτε, μεγάλους καὶ ἱσχυροὺς λόγους, ποὺ οἱ σὲς δὲν τοὺς γνωρίζετε, γιὰ νὰ μεταβάλλω σκέψεις... Ἐλάτε, μὴν κάνετε ἔτσι. Σινεχίστε τὸ πρῶτονί σας καὶ τὴν σκεπτεσθε πλεὺν αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ γραμματεὺς ἐκάθισε μετὰ ἀργίας καὶ μηχανικῶς κινήσεις. Ἦταν φανερόν ὅτι διατελοῦσε ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλης συγκρίσεως. Εἰς τὸ μυαλό του τὰ πράγματα ἐπερνοῦν τεραστίως διαστάσεις. Ἦταν ἓνας ἀνθρώπος μέχρι πάθους τίμιος καὶ εὐσυνείδητος, μόνον δ' ἓνα πράγμα ἔμπορευσε νὰ παραβληθῇ μετὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ χαρακτῆρος του, ἡ ἀφοσίωσίς του γιὰ τὸν Καὶν. Τὸν ἐθαύμαζε μέχρι σημείου ὥστε παρεδέχετο διὰ τὸν Καὶν δὲν μποροῦσε ποτὲ ν' ἀπατηθῇ. Ὡς ἐκ τούτου καὶ στὴν περίστασιν αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ κύριός του ἦταν δυνατόν νὰ ἔχει κάποιον λάθος. Θὰ ὑπῆρχαν διωκτικὰ ἀσφαλῶς πρόσφατα ποὺ θὰ εἶχαν συμπερὸν νὰ τὸν βλάψουν καὶ συνεπῶς νὰ τὸν ἀπατήσουν.

— Φαντάζετα διώκεις τοὺς ἄλλους τέλειους σὺν τὸν ἐαυτόν σου, ἐσκέπτετο ὁ γραμματεὺς. Ὁ Ρόμπσον ἐπρόσχε τὸν Καὶν ὅσων φύλαξ ὄγγελος. Μετὰ τὴν ἰδίαν ἀνεξάντητον ἑρῶν τιμὰ καὶ ἐνδιαφέρον ἐρρόντιζε γιὰ τὴν εὐθυμία καὶ τὴν πρόδο τὸν ἐργαστασίον, θυμίζοντας κάθε ἀτομικὴ ἀνάγκη καὶ εὐχαρίστησιν. Ἦταν ἐξ ἄλλου πολὺ ἐπιμονῶς. Ὅταν μὴ ἰδὼν ἐφοῦσαν στὸ μυαλό του, δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ παρὰ μόνον ὅταν ἐπήρχοντο ὁλοφάνερα ἀντιθέτα γεγονότα. Ἦ ἐπιμονὴ τοῦ αὐτοῦ ἐγένετο ἀκατανίκητη ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο στὰ ἱχνη ἐνὸς προσώπου ἢ μιᾶς ὑποθέσεως ποὺ ἀπέβλεπεν εἰς βλάβην τοῦ Ντάνιελ ἢ τὸν ἐργαστασίον του.

— Φαντάζετα διώκεις τοὺς ἄλλους τέλειους σὺν τὸν ἐαυτόν σου, ἐσκέπτετο ὁ γραμματεὺς.

Ὁ Ρόμπσον ἐπρόσχε τὸν Καὶν ὅσων φύλαξ ὄγγελος. Μετὰ τὴν ἰδίαν ἀνεξάντητον ἑρῶν τιμὰ καὶ ἐνδιαφέρον ἐρρόντιζε γιὰ τὴν εὐθυμία καὶ τὴν πρόδο τὸν ἐργαστασίον, θυμίζοντας κάθε ἀτομικὴ ἀνάγκη καὶ εὐχαρίστησιν. Ἦταν ἐξ ἄλλου πολὺ ἐπιμονῶς. Ὅταν μὴ ἰδὼν ἐφοῦσαν στὸ μυαλό του, δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ παρὰ μόνον ὅταν ἐπήρχοντο ὁλοφάνερα ἀντιθέτα γεγονότα. Ἦ ἐπιμονὴ τοῦ αὐτοῦ ἐγένετο ἀκατανίκητη ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι εὐρίσκετο στὰ ἱχνη ἐνὸς προσώπου ἢ μιᾶς ὑποθέσεως ποὺ ἀπέβλεπεν εἰς βλάβην τοῦ Ντάνιελ ἢ τὸν ἐργαστασίον του.

Ὡς ἐκ τούτου ἦταν ἐπακίνδυνος γιὰ τὴν Μόντ, ἐπειδὴ εἶχε παρατηρήσει τὴν ταπεινότητά της καὶ τὴν ἀφνηδία μεταβολῆς τοῦ Καὶν ὅταν τὴν εἶδε.

Ὁ Καὶν, προσποιούμενος τὸν τελείως ἡσυχον, τοῦ εἶπε.

— Πηγαῖνο μὴ στιγμήν νὰ βγάλω τὸ παλτό μου καὶ ἔρχομαι πάλιν.

Ἀπολειφθεὶς τὴν Μόντ στὸ χῶλ. Μόλις ἡ πόρτα ἐκλείσθη, ἡ νέα ἐστράφη ζωηρῶς καὶ γέμισε συγκίνησιν ἐκπληκτικῆς.

— Γιατί; ... γιὰ τὴν εἰσαγωγή αὐτῆς; ... Ὁ Ντάνιελ ἀπήντησε σκεπτικῶς.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς μιλήσω αὐτὴ τὴν στιγμήν... Σὰς παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένετε...

— Καὶ όμως...

— Δὲν ξέρω... Δὲν ξέρω τί μ' ἔκαμε νὰ μιλήσω ἔτσι, εἶπτεν ὁ Καὶν, ὀρχνόμενος τὸ παλτό του ὅτι ἓνα τραπέζι καὶ ἐπιστροφῶν στὴν τραπέζιαν.

Ἡ Μόντ ἀνέθηκε στὸ δωμάτιό της μετὰ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ στάσις σου; ἐσκέπτετο διαρκῶς.

Τὴν παρηγοροῦσεν ἐν τούτοις ἡ πεποίθησις, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει.

Στὴν πόρτα τοῦ δωματίου της ἐσταμάτησε, ἐσκέπτετο μερικῶς στιγμὴς καὶ ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ.

Ἐλέγχετο τὸ διὰδουμο καὶ ἐκτίναξε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου της ἑξῆς.

Μὴ νυσταγμένη φωνὴ ἀπάντησεν.

— Ἐμπρός.

Ἡ Μόντ ἐμπήκε.

Ἡ Εὔα ἦταν καθισμένη ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν τουαλέττα της.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, Εὔα...

— Εὔα, εἶπτεν ἡ Μόντ, θέλω νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν σχετικῶς μετὰ τὸ τηλεγράφημα.

Ἡ Εὔα ἀνεπαύθη ξαπνὸν στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φράσεως. Τὰ μάτια της ἀνοίγονται σὺν μετὰ ἀσυναξία.

— Τί συνέβη; ἐρώτησε.

— Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι ἐκλείσθητε ἔτσι ἓνα τηλεγράφημα ποὺ ἀνῆκε στὸν κ. Καὶν. Καὶ ἐν τούτοις τὰ πράγματα αὐτὰ ἀποδεικνύονται.

Ἐπίμονος ἰδιαιτέρως τῆς τελευταίας λέξεως.

— Εἰληφάτε τίποτε γιὰ μένα; ἐρώτησεν ἀγωνιστικῶς ἡ Εὔα.

— Ὁχι.

Ἡ νέα ἀφῆκε ἓνα στεναγμὸν ἀναστροφῆς.

— Εἶνε ἀπώλεια ἀνάγκη νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, Εὔα. Πρέπει νὰ μοῦ τὴν πῆτε. Ἐχέτε ἀντιληφθῇ πόσον εἶνε σοβαρὸν τὸ πρᾶγμα;

— Σοβαρὸν;

— Ναί. Γιὰ τὸν κ. Καὶν.

— Ὁχι δά! Πῶς μπορεῖ νὰ εἶνε σοβαρὸν;

— Γιὰ τῆς ὑποθέσεως σου. Εἶνε μάλιστα τὸσον σοβαρὸν, ὥστε ὁ γραμματεὺς σου, ὁ κ. Ρόμπσον, ἐταξιδεύει διὰ τὴν νύκτα γιὰ νὰ ἐλθῇ ἐδῶ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μάθῃ γιὰ τὸν βλάβε ἀπάντησιν ποὺ τηλεγράφημά του.

— Εἶνε ἐδῶ;

— Ὁ κ. Ρόμπσον; Ναί. Προγενετικῶς ἀπὸ τὴν στιγμήν καὶ ὁ κ. Καὶν εἶνε μαζί του.

— Μόντ!

Ἡ κραυγὴ ἐκείνη εἶχε ἓνα τόνον πραγματικῆς ἀπελπισίας.

— Εὔα, πῆτε μοῦ τὴν ἀλήθειαν σχετικῶς μετὰ τῆς ἀφορᾶς.

— Δὲν ξέρω τίποτα...

— Ὁ, μὴν ἀοχίζετε πάλι τὰ ψέματα. Εἶνε τόσο κακὸ αὐτό! Ἄν ἐκάματε μὴ ἀπερσινοῦσα, ὁμολογῆτε τοῦλάχιστον καὶ προσπαθήσετε νὰ διορθώσετε τὸ κακό...

Ἡ Εὔα δὲν ἀπάντησεν.

Ἡ Μόντ ἐδίστασε μὴ στιγμήν καὶ ἔπειτα εἶπε ζωηρᾶ:

— Ὅταν ἐπῆρατε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, Εὔα, καὶ ποῖν τὸ ἐπῆρατε;

Ἡ Εὔα ἔμεινε ἀκίνητη, μετὰ τὰ μάτια γοργολομένη καὶ μετὰ ἑκφραστὶκὸν τρόμου καὶ φόβου.

Ἡ Μόντ ἐπέμεινε ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Δὲν κατόρθωσε νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ἀσκήσιν καὶ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ἀσκήσιν καὶ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν ἀσκήσιν.

Μὴ νέα σκέψα ἐγύριζε στὸ μυαλό της τότε.

— Ὅταν εἶχε στήσει γιὰ ποῖν εἶχε πάσει τὸ τηλεγράφημα, ἡ Εὔα εἶχε καταλάβει τῆς σοβαρῆς συνέπειας ποὺ θὰ εἶχεν ἡ πράξις της ἐκείνη.

— Μὰ ποῖν νὰ εἶνε;

— Ποῖν νὰ εἶνε αὐτὸς;

— Ἐσκέπτετο ἡ Μόντ. Ποῖν κατόρθωσε νὰ τὴν παρῶσιν σὲ μὴ τέτοια ποῖν;

Καὶ ποῖν εἶχε συμπερὸν νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ κλοπὴ;

Καὶ ἡ Μόντ δὲν κατόρθωσε νὰ δώσῃ μὴ ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησιν εἰς τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς.

Ἡ Μόντ δὲν ξαναεἶδε τὸν Καὶν ἕως τὸ γέμια. Ἐκείνος εἶχε μείνει ὅλο τὸ πρωὶ κλεισμένος στὴ βιβλιοθήκην μαζί μετὰ τὸν Ρόμπσον.

Ἡ Μόντ ἐσκέπτετο τί ἔραγε νὰ συνέβαινε μεταξὺ τὸν δύο τους. Θὰ εἶδεν εὐχαρίστως κάθε τι γιὰ νὰ μάθῃ τῆς ἐρωτήσεως τοῦ γραμματέως καὶ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ντάνιελ.

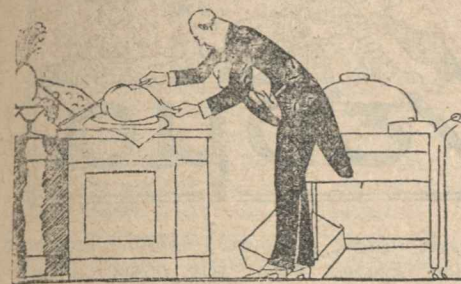
Δὲν μποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ διὰ τὸν Καὶν θὰ εἶχεν ἀπαγορεύσει κάθε συζητήσιν, ἀκόμη καὶ ὑπαντιγμὸν, σχετικῶς μετὰ τὸ τηλεγράφημα. Ἐταξιδεύει δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ τίποτα καὶ ἔμεινε πάντοτε μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἐπῆγγαναν καλά.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἡ Μόντ ἐπρόσχε διὰ τὸ Ντάνιελ δὲν τὴν ἔχεν ἀπὸ τὰ μύτια του. Τὰ παρατεταμένα καὶ ἐρωτηματικὰ του βλέμματα ἐφαίνοντο σὺν νὰ ἤθελαν νὰ ἐμβαθύνουν ἕως τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Καὶ ἦταν ἀδύνατον στὴ Μόντ νὰ ἀναγκασθῇ τὰ βλέμματα ἐκεῖνα χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ταρσίνην της.

Παρατήρησεν ἀκόμη ὅτι καὶ ὁ Ρόμπσον τὴν ἐπρόσχε, μετὰ ἑκφραστὶκὸν ἐκδηλωτικὸν περιεργίας.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Μοῦ εἶχαν συστήσει, μετὰ τὸ θέατρο νὰ πάω στὸ γνωστὸ καμπαρέ «Καζανόδας» ποὺ τὸ εἶχαν Ρώσοι. Μοῦ εἶχαν πῆ: «Θὰ δῆτε ἐκεῖ εὐγενεῖς ἐξορίστους. Πολλοὺς Ρώσους ποὺ διέφυγαν τὴν ἐπανάστασιν, οἱ ὅποιοι ἐπιμένουν νὰ παρουσιάζωνται ὡς μεγάλοι δούκες ἢ συνταγματάρχαι, καὶ οἱ ὅποιοι, σὰς δεδαῖω, δὲν εἶδαν οὔτε στὸν ὕπνον τοὺς τὰ ἐξιώματα αὐτά. Ἀλλ' ὅμως στὸν «Καζανόδα» θὰ σὰς ὑποδεχθῇ ἓνας γνήσιος πρίγκιψ, θὰ σὰς σερίβη ἓνας πραγματικὸς ὑπασπιστὴς τοῦ μακαρίτη Τσάρου, καὶ θὰ σὰς δγάλη τὸ παλτό ἓνας ναύαρχος ποὺ διοικοῦσε πρᾶγματι στὴ Βαλτικὴ».

Ἐνῷ διευθύνοντο πρὸς τὸν «Καζανόδα» συλλογίζοντο μετὰ συμπάθειαν τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ θύματα τῆς καταγίδος ποὺ ἐδεκάτισε τὴν πατρίδα τους. Ὅταν ἐφτάσα, πῆκα μὴ καὶ κάθισα σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι.

Πρὸς τ' ἀριστερά μου ἦταν μὴ ὅρα ἡμερικὰ λίγα μεθυσμένα, ποὺ ὑπεχρέωνε τοὺς νεονύμφους ν' ἀδείαζον ἀπνευστὶ ἓνα ποτήρι ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ. Ἦταν ἤδη ἐννεὸς μπουκάλις ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ἐπέθηκε καὶ σὲ μένιν τὴν πρόποσιν αὐτῆς. Ὑποτάχθη εὐχαρίστως, στοὺς ἡχους τῆς Τσιγγάνικης ὀρχήστρας, καὶ σὲ λίγον κέρδισα τὴν εὐνείαν τῆς παραξενῆς αὐτῆς γυναίκας.

Τὰ μεσάνυχτα μ' ἔλεγε «χρυσὸ μου». Ἐπειτα ἀπὸ λίγον ἔπινε ἀπὸ τὸ ποτήρι μου, καὶ στὴ μισὴ μοῦ διηγείτο τοὺς πόρους τῆς ψυχῆς της.

— Ναί, εἶμαι σι' ἀλήθειαν δυστυχὴς ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ποὺ στέκει ἐκεῖ κάτω ὀρθῶς ἐπὶ τὴν ὀρχήστρα.

Ἐκτίναξε τὸ παιδί ποὺ ἦταν τυλιγμένο σ' ἓνα μακρὸν μανδύα, καὶ παρατήρησα ὅτι ἦταν πρᾶγματι πολὺ συμπαθητικόν. Οἱ κροτάφοι του εἶχαν ἀσπρίσει, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀκόμη νέο. Μία ἀξιοπρέπεια ἡγεμονική, τὸ βλέμμα του ἀπλανὲς καὶ μεγαλοχολικό, βλέμμα ἀνθρώπου ποὺ ὑποφέρει καὶ θυμᾶται...

— Πῶς τὸν βρίσκετε τὸν Ντανίλο;

— Ντανίλο;

— Δὲν τὸν λένε ἔτσι, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ὠνόμασα Ντανίλο γιὰ τὸ μοιάζει μετὰ τὸν ἥρωα τῆς «Εὐθυμίας Χήρας»... Δὲν τὸν βρίσκετε βασικὸν αὐτὸν τὸν νέο;

— Πράγματι, εἶνε βασιλικός.

— Λοιπὸν, ἀγαπᾶτε μου, τοῦ κάνω ἀπὸ καιρὸ κόρτε...ἀλλὰ...χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Μὰ ποῖς ἀκριβῶς εἶνε;

— Πληροφορήθηκα. Τὸ ἀληθινόν του ὄνομα εἶνε Βόρις. Ἦταν δάσκαλος τῆς ἱσπανίας.

Ἐγὼ μὴ τὰ ἔλεγα τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου Β' καὶ ἦταν εὐγενὴς στὴν αὐλὴ τῆς Πετρούπολεως. Θεέ μου! τί τύχη!

Ἐξακολουθοῦσα νὰ κυττάζω τὸ Βόρι. Κάπου-κάπου καταδεχόταν νὰ εἶδῃ καμμιὰ ματιὰ στὴ γειτονισιά μου. Ὅταν τοῦ ζητοῦσε νὰ φέρῃ νέα μπουκάλια σαμπάνια, τὴν ἐσεργίριζε χωρὶς προθυμία, μετὰ νοηδρότητα ἀριστοκράτου, ὁ ὅποιος συγκατατίθεται νὰ δώσῃ σὲ ἀφροίτους νὰ ποῖν.

Τὴν Ἀμερικὰνὰ τὴν ἔλεγε Ντίττυ. Ἦταν χωρισμένη, καὶ γλεντοῦσε στὴ Παρίσι τὴν ἡγεμονικὴν διατροφή ποὺ τῆς παραχωροῦσε ὁ πρῶν σύζυγός της.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πόσο μ' ἀρέσει ὁ Ντανίλο, μοῦ ὁμολόγησε ἡ Ντίττυ. Τοῦ ἔδωσα νὰ τὸ καταλάβῃ τὴν περασμένην ἑβδομάδα.

— Μοῦ εἶπε μ' ἓνα γοητευτικὸν κυνισμό.

«Κυρία μου, δὲν παραδίδομαι, ἀλλὰ που-λέμαι...»

— Καὶ δὲν σὰς προσέβαλε αὐτό;

— Γιὰ ποῖν λόγους; Εἶνε ἓνα παιδί ποὺ δὲν παίζει μετὰ τῆς λέξεως. Ὁ πρῶτός μου σύζυγος ἦταν φτωχός. Ἐγὼ, τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ἦμουν πολὺ πλουσία. Παντρεύτηκα. Μήπως αὐτό δὲν ἦταν μὴ νόμιμη πώλησις;

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τρομάζετε μετὰ τῆς λέξεως. Βρίσκετε διὰ ὑπάρχει μεγάλη διαφο-

— Καὶ ὁ Ντανίλο—Βόρις;

— Ἐτελείωσε.

— Πενήντα χιλιάδες;

— Οὐτε ἓνα δολλάριον λιγότερον. Δὲν λυ-ποῦμαι καθόλου.

Δὲν ἐτέλεσε νὰ ἐπιμείνῃ. Ἡ ὥρα περ-νοῦσε μετὰ διάφορα ἀστεία. Ἡ Ντίττυ ἀνοίξε μὴ ἐφημερίδα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόγραμμα τὸν θεάτρων. Αἶφνης ἐσκίρτησε, καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

— Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γελῶμαι, ἐφώ-ναξε: Καλὲς αὐτὸ εἶνε φοβερό! Διαβάστε ἐδῶ, ἀγαπητέ μου...

Ἐδιδάσκα ὅτι εἶχε διοργανωθῇ κάποιος ἔρανος γιὰ τὴν ἰδρυσιν ἐνὸς Γαλλο-ρωσικοῦ νοσοκομείου στὴ Νεϊγύ. Καὶ μεταξὺ τὸν πρῶτον διαρρήτων ἀνεκάλυψε:

«Κυρία Ντίττυ Ράσβιν 50.000 φράγκα».

— Ἀλλὰ ἐγὼ, ἐφώναξε ἡ Ντίττυ, δὲν ἔ-στειλα τίποτα γιὰ τὸ ἔργον αὐτό. Ἀ! θέλω νὰ ἔχω τὴν καρδιά μου καθαρή.

Ἐτηλεφώνησε εἰς τὰ γραφεῖα, καὶ μοῦ ἔ-δωσε τὸν ἄλλο δέκτη. Ἀκούσε μὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

— Μάλιστα κυρία... Ἡ εὐγενὴς σας δωρεὰ μὰς ἐστάλη χθὲς ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην Βόριν Τσερνόφ, ἐκ μέρους σας. Ἄλλως τε αὐτοῖς θὰ λάβετε μίαν ἐπίσημον εὐχαριστή-ριον ἐπιστολήν...

Ἡ Ντίττυ ἐσέμασε τὸ μηχανήμα. Καὶ κα-θὼς μ' ἐκτίναξε συγκινημένη, τῆς εἶπα:

— Ὑπάρχουν, Ντίττυ, Ρώσοι ἐξορίστοι, ποὺ κάνουν εὐγενεῖς χειρονομίες.

ΜΟΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ἡ Ντίττυ ἐφώναξε τὸν Βόριν, καὶ σκόδον-τας πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε:

— Βόρι, θυμίσαστε τὴν ὑπόθεσιν γιὰ τὴν ὁποίαν ἐουζήτησαμε κάποιον δράκτι; Πόστε μου, μετὰ πόσους μπουκάλια σαμπάνιας ἱσοδυναμεῖ;

— Ποιὸ καλόν...Θὰ δῆτε...

Ἡ Ντίττυ ἐφώναξε τὸν Βόριν, καὶ σκόδον-τας πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε:

— Βόρι, θυμίσαστε τὴν ὑπόθεσιν γιὰ τὴν ὁποίαν ἐουζήτησαμε κάποιον δράκτι; Πόστε μου, μετὰ πόσους μπουκάλια σαμπάνιας ἱσοδυναμεῖ;

— Ποιὸ καλόν...Θὰ δῆτε...

Ἡ Ντίττυ ἐφώναξε τὸν Βόριν, καὶ σκόδον-τας πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε:

— Βόρι, θυμίσαστε τὴν ὑπόθεσιν γιὰ τὴν ὁποίαν ἐουζήτησαμε κάποιον δράκτι; Πόστε μου, μετὰ πόσους μπουκάλια σαμπάνιας ἱσοδυναμεῖ;

— Ποιὸ καλόν...Θὰ δῆτε...

Ἡ Ντίττυ ἐφώναξε τὸν Βόριν, καὶ σκόδον-τας πρὸς αὐτόν, ἐψιθύρισε:

— Βόρι, θυμίσαστε τὴν ὑπόθεσιν γιὰ τὴν ὁποίαν ἐουζήτησαμε κάποιον δράκτι; Πόστε μου, μετὰ πόσους μπουκάλια σαμπ

1ο Έλληνικόν Πνεύμα

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΞΥΠΝΟΤΕΡΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ
ΒΡΑΒΕΙΑ 10.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΔΙΚΑ ΑΝΗΣΥΧΗΣΑΝ

Στο σπίτι ενός γιατρού τρέχει και κτυπάει ένας την πόρτα.
— Γιατρέ ! γιατρέ ! τρέχα γρήγορα σπίτι... Τό μωρό κατάνει μιά λίρα.
— Ο γιατρός φοβάει βιαστικά το καπέλλο του και τρέχει στο σπίτι που τον εκάλεσαν.
— Πώς πάει το μωρό ; έρωτά μάλιστα μπαίνει στο σπίτι.
— Α, λέγει ή μαμά, άδικως σάς ανησυχήσαμε, γιατρέ μου... Έκείνο που κατάνει το μικρό δεν ήταν λίρα, ήτανε δεκάρα.
Σάμος Γεωργ. Ύδραίου

ΔΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΣΗ ΤΟΝ ΨΗΦΟΝ

Ένας Ζαχαριάνος περνώντας ένα βράδυ από πάνω σε μιά γέφυρα είδε μέσα στον νερό ένα τάλληρο άσημενο (τό φεγγάρι). Κατεβαίνει λοιπόν κάτω και μπαίνει μέσα στο ποτάμι για να το πάρει. Α, έδω τόχει, α ! εκεί, που να το πιάσω, τούφρενε... Αφροσπύριος εις το άπομακρυνόμενον τάλληρον προχώρησε μέσα στο νερό άρκετά, χωρίς να σκεφθί τον κίνδυνο που διέτρεχε. Και μόνον όταν το νερό έφτασε ως το στήθος του αισθάνθηκε τον κίνδυνο και άρχισε να φωνάζει. Εύτυχως, την στιγμή εκείνη έτυχε να περνάει και ο Δήμαρχος, όστις άναγκασμένος από την φωνήν τον κινδυνεύοντα ότι ήτο με το μέρος του, έτρεξε να τον σώσει φωνάζοντάς του.
— Μορέ Νικό, περίμενε μί πινηγής και χάσω τον ψήφο...
Πύργος Αθ. Κασ.

ΜΙΚΡΟΝ ΛΑΘΟΣ

Κατά την εποχή της Έλληνικής Έπαναστάσεως ένας στρατιώτης παρουσιασθείς ενώ πον του Καραϊσκάκη του λέγει να του επιτρέψη να πάει στο σπίτι του να κοιμηθί, διότι ήτο καλοκατημέρος.
— Πήγαινε, παιδί μου, αλλά εις το εξής να λέγεις ότι είσαι κακοκατημέρος, άπότησεν ο Καραϊσκάκης.
Αθήνα Γ. Α. Κόκκινος

ΑΝ ΘΕΛΕΙ ΜΠΑΙΝΕΙ

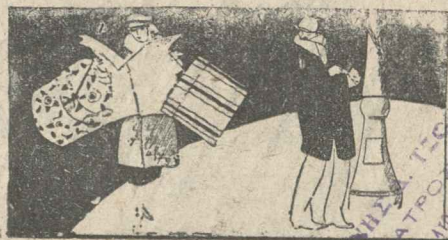
Κάποτε ένας χωρικός από τα Άνδραγα έπήγαινε εις το Ρέθυμνον καβάλλα επάνω στο γάδαρό του. Στο Ρέθυμνον είχε δουλειά. Μόλις έφθασεν όμως εις τα πρόθυρα της πόλεως έστάθηκε και είπε.
— Σάν θέλω μπαίνω, σάν θέλω δεν μπαίνω. Και έγύρισε πίσω.
Καλάμ Γ. Γκαγκασούνης

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟΝ

Κάποιος φαλακρός έπληγε μιά Κυριακή στην εκκλησία. Την ώρα όμως που έμπαινε μέσα, ήταν ή στιγμή της απολύσεως, ο δεξιάς ψάλτης δέ έψαλλε το τροπάριον.
— Είδομεν το φώς το αληθινόν...
Και ο φαλακρός, του οποίου το κεφάλι ήταν γυμνόν, ακούσας το τροπάριον, φωνάζει πλήρης θυμού στον ψάλτη.
— Ποι παληάφρασε, τώρα που μπήκα εγώ μέσα είδες το φώς το αληθινόν ; Τόσην ώρα στραβός ήσουν ;
— Ο δυστυχής ένόμισεν ότι το είπαν για τη φαλάκρα του.
Ανδρος Ι. Άγαπητός

ΠΟΤΕ ΕΠΗΝΕ Ο ΠΑΠΑΣ

Σ' ένα χωριό ήταν ένας παπάς πού μεθούσε κάθε μέρα. Οι χωρικοί έκαναν παράπονα στο Δεσπότη και έζητούσαν να τον παύση. Τόν εκάλεσε λοιπόν ο Δεσπότης και του έκανε αίτησιν παράτησιν εις γιά να μην ξαναπάει, διότι θα τον έπαινε.
— Μά, σεβασμώτατε, του λέγει ο παπάς, εάν τύχη να πωλήσω ένα ζώο δεν ψήζω το δικαίωμα να πω ένα κρασί έτσι για το καλό της συμφωνίας ;
— Μόνον στην περίπτωση αυτή θα πίνης, του λέγει ο Δεσπότης.
— Έπέρασε κάμποσος καιρός και ο παπάς εξακολούθησε να πίνει πάντα μεθυσμένος, ως πού ο Δεσπότης πήρε δευτέρα άναφορά και τον ξανακάλεσε.
— Μά πάλι τα ίδια ; του λέγει. Εγώ δεν σπύ ετα ότι μόνον αν πωλεις κανένα ζώο θα πίνης ;
— Αιότο κάνω κ' εγώ, σεβασμώτατε, άπαν τή ο παπάς. Έχω ένα γάδαρο. Τή μιά βραδυά τον πωλώ εγώ στην παπαδιά μου, την άλλη βραδυά τον πωλώ έκεινη σε μένα, και έτσι πίνουμε μαζί, πάντα κατά τη συμφωνία μας.
Μ. Κανελλοπούλου

Ο ΜΑΡΤΥΣ

Εις το Κοκκινόγυμνασιον έζητάει κάποτε ένας μάρτυς διά φόνου.
— Είδατε εκείνον που πυροβόλησε ; τον έρωτά ο πρόεδρος.
— Όχι, αλλά άκουσα τον κρότον.
— Αυτό δεν φθάνει. Πηγαίνετε.
— Ο μάρτυς, διευθυνόμενος προς την θύραν, ξεσπά αίφνης εις άκατάτητα γέλοιο.
— Τί γέλεις ; που φωνάζει ο πρόεδρος με θυμόν. Άσεβεις προς το δικαστήριον ! Έλα εδώ να άπολογηθής !
— Μά με είδατε να γελώ ; έρωτά ο κατηγορούμενος μάρτυς.
— Όχι, αλλά σε άκουσα.
— Δηλαδή άκούσατε μόνον τον κρότον. Αλλά αυτό δεν φθάνει.
— Όλοι τότε γελούν, μηδ το πρόεδρον εξαίρουμένον.
Αθήνα Γ. Α. Κόκκινος

ΤΕΤΟΙΟ ΘΑΥΜΑ Κ' ΕΓΩ ΤΟ ΚΑΝΩ

Ένας Ιεροκήρυξ έμίλει με θέμα το έν τη έρημω θαύμα του Χριστού, όπου με πέντε άρτους εχορτάσθησαν πεντάς χίλιο άνδρες. Έξ άπορροσείας όμως ειπεν ότι με πένταυς χίλιους άρτους εχορτάσθησαν πέντε άνδρες. Ένας από τόν άκούστηριον δεν έχάνει το λόθως και μειδών ειπε εις τόνον ώστε να άκουσθί από τόν Ιεροκήρυκα :
— Τέτοιο θαύμα κ' εγώ τό κάνω.
— Ο Ιεροκήρυξ περιάχθηκε, αλλά δεν ειπε τίποτε.
Τό επόμενον έτος ο Ιεροκήρυξ έμύλων επί του ίδιου θέματος διέκρινε μεταξύ τών άκούσων και έκείνων που τόν έπείραζε τόν παραμένον έτος. Επρόσεξε αυτή τη φορά να μη λαβήν και έτόνισε καλώς την φρασιν ότι

πέντε άρτους ο Χριστός έχόρτασε πεντάς χίλιους άνδρας, έκτός των γυναικών και των παιδιών. Και άποτεινόμενος προς τόν σάφραντα αυτόν άλλοτε του λέγει :
— Ε, τί λές του λόγου σου ; Τό κάνεις ;
— Σί αυτό τό θαύμα ;
— Μάλιστα, πανοσιολογώτατε, του άπαντι με θάρρος έκείνος.
— Πώς είνε δυνατόν αυτό, κύριε ; έρωτά με ύφος χλευαστικόν ο Ιεροκήρυξ.
— Θα σάς πώ, του άποκρίνεται. Θα πάω από τούς περσιόνους πεντάς χίλιους που έπατε, και πέντε οι έφετεινοί γίνονται πέντε χιλιάδες πέντε. Φθάνουν και περισσεύουν, νομίζω...
Σύρος Άγγελος Σύριος

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΘΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΡΔΙΟ ΑΝΑΡΟΓΥΝΟ

Όταν ο μακαρίτης βασιλιάς Όθωνας έκανε περιοδεία στα χωριά της Ελλάδος πήγε και σε κάπριο χωριό της Πελοποννήσου. Καθώς θα τόν περιέμενε καθένος, κατέλυσε στο σπίτι του προεστού του χωριού, ο όποιος ήταν ένας γέροντας 90 χρονών, μιά ή κράσις του ήταν τόσο γερή, ώστε μόλις έδειχνε τα 50.
Άφου στρώσανε καλά τό τραπέζι και ένθ εξακολούθησε τό φαγοπότι, ο σπιτονοικοκύρης λέγει στη γυναίκα του να τούς φέρη και σι από τό άλλο βαρέλι. Η σπιτονοικοκυρά έφερε πράγματα και άλλο κρασί, αλλά από τό έδω βαρέλι, γιατί έλο κ' έλο ένα βαρέλι κρασί είχαν. Αυτό έπαυελήθη πολλές φορές και φυσικά ή σπιτονοικοκυρά έφερνε έλο κ' από τό ίδιο κρασί. Ο βασιλιάς τόν άντελήφθη ότι ήταν πάντα τό ίδιο κρασί, αλλά δεν ειπε τίποτα. Ένθ τρώγαν και πίναν, ο βασιλιάς ρώτησε τόν σπιτονοικοκύρη πόσων χρονών είνε, κα' αυτός του άπανταί πως ήταν ένενήντα. Ο βασιλιάς εξέφρασε τό θαυμασμό του και τόν συνεχάρη γιατί σε τέτοια ηλικία διατηρούσε τόσην θαλερότητα, ώστε να φάνεταί μολις 50 χρονών και τόν ρώτησε συγχρόνως σε τί απέδιδε αυτό τό πράγμα. Τότε ο σπιτονοικοκύρης του άπανταί :
— Στην καλή καρδιά της γυναίκας μου. Με γαλειότατε. Είδατε από πόσα βαρέλια μιά έφερε κρασί ; Έ, αυτό τό βαρέλι δεν ήταν παρά ένα, τό μόνο που έχουμε στο κατών, αλλά για να έχη καλή καρδιά, κάνει πάντα δ,τι της λέω κ' έτσι ζούμε πάντα εύτυχισμένα κ' άνερόνχλητα.

Τότε ο βασιλιάς τούς συνεχάρη Ελλη μιά φορά και θέλοντας να παννήη τη σπιτονοικοκυρά πού πολύ επρόσθεσε :
— Αν τό έκανα εγώ της βασιλισσας αυτό, ίσως θα μου πέταγε τό μπουκάλι στα μούτρα λέγοντας «Πού τό έχεις ; άλλο βαρέλι »
— Άλκαίος Όλμπιτος

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο «ΑΒΕΡΩΦ»

Κατά τόν Βαλκανοπολεμικόν πόλεμον όταν ο Βούλγαρος κατέλαβον την Καβάλλα, έτυχε να εύρίσκει εις τόν λιμένα και ο ε' Αβέρωφ. Κάποιος Βούλγαρος στρατιώτης, ο όποιος δεν ελκεν ιδεί εις την ζωήν του θάλασαν, όταν είδε τόν ε' Αβέρωφ έμεινεν έκστατικός. Έρωτησε λοιπόν κάποιον πολίτην που έότακετο πλησίον του :
— Δεν μου λές, πατριώτη, πόσων χρονών είνε ο ε' Αβέρωφ ;
— Δύο χρονών, του άπαντά ο πολίτης.
— Ο Βούλγαρος τό έχασε. Εχί, μόλις συνηθην από την έκπληξίν του, λέγει :
— Αφού τάντα πού είνε δυό χρονών είνε

τόσο μεγάλος, φαντάστω όταν θα γίνη πενήντα πώς θα είνε...
Ν. Κοκκιάνη Άπ. Άντωνόπουλος

ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΥΓΑ

Κάποτε ο βασιλεύς Γεώργιος περιήρχετο άνα τις διαφόρους πόλεις της Ελλάδος. Έστάμην δε σε κακόν και διά α' αλλάξουν τα αλογα της άμαξης. Ο βασιλεύς κατήλθε της άμαξης και έξηρσε δυό αλογα μελατα, τό άποια και έφονησε μόλις του τα έφεραν.
Μετ, όλην ητοιμασίαν, να φυγουν και θα έφευγον, έαν ένας αυλικός δεν έπλησίαζε κοντά εις τόν βασιλέα.
— Μεγαλειώτατε, του ειπε, ο άθλιος αυτός χατηγής ζητεί δυό έκαστοτάμια για τα δυό αλογα.
— Πες του να έλθη εδώ, άπαντά ο βασιλεύς. Όταν ήλθεν ο ξενοδόχος, ο βασιλεύς τόν έρωτά :
— Μπαμπά, τόσο πολύ σπάνια είνε τ' αλογα στο χωριό σας ;
— Όχι, Μεγαλειώτατε, άπαντά ο ξενοδόχος, τα αλογα δεν είνε σπάνια, οι βασιλεις εινα σπανιοι.
Αθήνα Δ. Σταυριανός

ΟΧΙ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ένας άνθρωπος μετέβαινε εις περίεργον έρ άμαξής. Καθ' όδον ή άμαξα προσκορούσασα επί σωρού λίθων έκλινε προς την μίαν πλευράν και ο άμαξήλατος προσεπάθει να σηκώσει την άμαξαν, αλλά δεν τό κατάρθωνεν. Άπέτυθεν όλος τόν τάς δυνάμεις και έκάλει εις βοήθειαν τόν Άγιον Νικόλαον.
— Άλλ' ή άμαξα δεν άνεγείρετο Έν τη απελπισία του έκράυαζεν :
— Όλοι οι άγιοι βοηθήσατέ με ! και όδηγε την άμαξαν με τόσην δύναμιν, ώστε αυτή έκλινε προς την άλλην πλευράν.
— Εξαραιστό, έφώναξε τότε ο άτυχής άμαξής. Νομίζετε τώρα πως κάτω κάνατε. Δεν έπρεπε να σπρώξετε όλοι μαζί, βοέ άδελφέ !...
Τύρναβος Άννα Πράσσα

ΟΡΘΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΙΣ

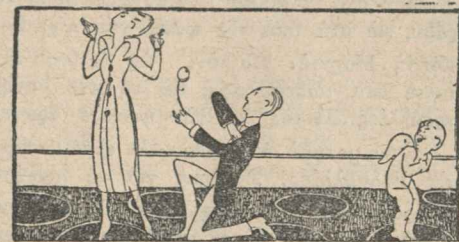
Όταν κάποτε γύριζε άνά τα χωριά του νομού του ο Νομάρχης Μεσορίας, πέρασε και από τό Μαυρομάτι της Ίθώμης. Σεπέενη στο μαγαζι του περιφημου Πατασούρα, Έπαυτή ο Νομάρχης δεν είχε σπάνια, ζήτησε άπό τόν μαγαζάτορα μιά φωτιά ν' ανάγη τόν παγόδρο του. Άμέσως ο άειμνητος Πατασούρας έβγαλε σπόν όμο του ένα θεόρατο κούταρο και έπλησίασε στόν κ. Νομάρχη για ν' ανάγη τόν παγόδρο του. Ο Νομάρχης εξέπληγη για τό φαινόμενον. Τότε ο φαιδρότατος Πατασούρας του λέγει :
— Μεγάλος άνθρωπος, μεγάλη φωτιά !
Μελιγαλά Γ. Κοκμάς

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΣΟΛΙΑΣ

Ήμεραν πάλι ο βασιλεύς Γεώργιος, θέλων να δείξωμ τόν στρατόν του εάν ήτο πατός εις τα καθήκοντά του, έπληγε εις το Τατόι και παρουσιασθείς ές άλόγους πολίτης εις ένα σπών, ο όποιος ήτο ακόμη νεοσύλλεκτος τού λαού, του ειπεν ότι έπαθημένος να εισέλθη να περιηγηθί το Τατόι. Ο σκούος όμως του άπτήτησεν ότι δεν έπρεπέτα εις άποινωδύτω να περιηγηθί τα βασιλικά μέρη, διότι πρέ να έχη άδειαν και να εισέλθη από την κανονικήν πόρταν, όπου φρουρεί ή βασιλική φρουρά. Ο βασιλεύς διά να τόν πείση έξάγει

ένα εικοσπεντάδραχμον και τού τό δίδει, αλλά ο τσολιάς θυμωμένος του λέγει :
— Βοέ μάφριτα, αυτά τα πράγματα δεν έπρεπονται εδώ.

Εις απάντησιν ο βασιλεύς τού δίδει ένα έκαστονάδραχμον, άλλ' τσολιάς αυτήν την φορά ένθ ήλθε στά γερά και δείχνοντας εις τόν άγνωστον τόν ύποκόπανον, του λέγει :
— Δυό βήματα πίσω, παληάφρασε, διότι θα σε κάνω με τόν ύποκόπανο που βλέπεις σα λάττα...
— Έλα δά, μη θυμώνεις. Πάρε αυτό που γυαλίζει... Και τού δίδει μιά λίρα έγγλέζικη. Γύτε ο τσολιάς, χάσας την ύποκοπήν του, γυρίζει με βία τόν ύποκόπανο και τόν άρχίζει συνάμα δε έσφύριζε και έτρεξε άμέσως όλη ή φρουρά.
— Έλάτε, έξετέλεσα τό καθήκον μου, ειπε ο τσολιάς εις τόν άξιωματικόν.
— Άλλ' ο άξιωματικός μόλις άνεγνώρισε τόν βασιλέα έφερε τό σέβα, ή δέ φρουρά παρε-

στάθη εις τα έπτα. Ο άθως τσολιάς, βλέποντας όλ' αυτά, ηρώτησεν έκπληκτος :
— Ποιός είν' αυτός που τόν φοβήθηκε όλοι, μου ;
— Όταν δέ τού απήντησαν ότι είνε ή Αδού Μεγαλειότης, έμεινε ο δυστυχής με τό στόμα ανοικτό, μη ζήτηστας τί να πη.
Την άλλην ήμεραν ο βασιλεύς διέταξε να φέρουν τόν τσολιά έμπρος του, ο όποιος εις τό άκουσμα αυτό τά χρειάσθησε. Μόλις παρουσιάσθη ο βασιλεύς τόν συνεχάρη, λέγοντάς του ότι εάν όλος ο στρατός του όμοιάζει, ή Ελλάδα θα ήτο διπλή. Ως άμοιβήν δέ τού έυλοκαημάτος του, προσέφερεν εις αυτόν δέκα χιλιάδας δραχμάς...
Κάιρο Γ. Κοντοσπούλου

ΟΥΚ' ΕΣΤΙΝ ΩΔΕ, ΑΛΛ' ΑΠΕΔΡΑ

Ένας ψευτοκαλόγερος ζητάεινε από πολύ καιρόν για την έπισκεψήν του όίκου του κυρίου, όπως έλεγε. Πραγματικά όμως για να μαζεύι χρήματα, λόγω του ότι ήτανε φιλάργυρος. Έτσι είχε μαζέψει ένα σεβαστό ποσό, πού τό φύλαγε μέσα σε μιά τρύπα του τοίχου της κάμαράς του. Την τρύπα αυτή την σέπαζε με μιά εικόνα που παρόστανε τόν τάφο του Ιησού Χριστού στα Ιεροσόλυμα, από κατω δέ είχε με μεγάλα γράμματα γράψει :
«Ωδε κείται Κύριος».
Κάποτε όμως βρήκανε μερικοί λαποδύτες την τρύπα, την άδειάσανε και γράψανε πάλι στο «ώδε κείται Κύριος» : «Όχι έστιν όδς, άλλ' απέδρα».
Και πραγματικώς ειχεν αποδράσει...
Κέρκυρα Α. Ματαί

Ο ΒΡΑΔΥΓΑΝΣΣΟΣ

Μιά γορή Μενιδιάτισσα είχε ένα γυό που τόν έλάτρευε. Ο δυστυχής όμως ήτανε βραδυγλωσσος. Ήρθε καιρός λοιπόν και τόν έξηρτήε, του παρήγγειλε δέ να της γράφει συχνά. Έκείνος όμως δεν της έγγραφε και ή γορή τόχε καινήμ. Τέλος, ύστερα από δέκα μήνες σιωπής, έκαβε ένα γράμμα και έτρεξε σπόν παπά του χωριού να της τό διαβάσει.
Ο παπάς δεν ήθερε πολλά γράμματα. Τό διάβαζε λοιπόν σάν βραδυγλωσσός :
Α ... γα... η ... πη...
τη... τη... μη... τη... μη...
τέρα... μου...
Τότε ή γορή Μενιδιάτισσα φώναξε :
— Αχ, παπά μου, να ζήσης ! Πράγματι εινα από τό γυό μου, γιατί έτσι μιλάει τό παιδί μου...
Αθήνα Άφροδίτη Δημητράκου

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

ΗΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Στη Βιβλιοθήκη Τσεζαρίνι στη Ρώμη σώζεται μιά έπιστολή του Ηουδίου Λεντοίου, κυ βερνήτου της Ιουδαίας, προς τόν Πιλάτον, την όποιαν είχε στείλει τότε στόν Τιβέριον, αυτοκράτορα της Ρώμης. Από την έπιστολή αυτή μαθαίνουμε την πραγματική φυσιογνωμία του Χριστού, όπως τόν έγνώρισε ο Λέντοιος. Θα σάς την περιγράψουμε εδώ, διατηρώντας τό λεκτικό ύφος της έπιστολής :

«Ήκουσα, ο Κάισαρ, ότι έπαυμεις να μάθης ό,τι σοι γράφω νύν περί ανθρώπου τινός λίαν ένάρετου, καλούμένου Ιησού Χριστού, όν έ λαός θεωρεί Προφήτην και οι μαθηταί του Θεού, λέγοντας ότι είνε υιός του Θεού, Πλάστον τών Ουρανών και της Γης και ποντός ό,τι εύρίσκειται και ύπάρχει. «Τή αίτησί, ο Κάισαρ, άκούσιντα καθ' ήμεραν θαυμάσια πράγματα περί του Χριστού αυτού. Άνεγείρει νεκρούς και λατρεύει άσθενείς διά μιάς μόνης λέξεως. Είνε άνήρ άναστήματος μετρίου, καλός την όλην και μεγαλοπρέπειαν περιβεβλημένος, ίδιος κατά τό πρόσωπον, ώστε όσοι τόν άπεινούν άναγκάζονται να τόν αγαπούν και να τόν φοβόνται. Έχει την κόμην χρώματος καρύου όριμου, εξακνυόμενη μεχρι τών ώτων του και έκτείνε μεχρι τών ωμολατών του καταντ' γαυόχρους, αλλά μάλλον σπληνή, διχάζεται δε αυτή έν τή μέση άνωθεν κατά τό σύστημα τών Ναζαρινών. Τό μέτωπόν του είνε λεόν και γαλινών, τό πρόσωπόν του άνευ ρυτίδος ή κηλίδος, ή ρις και τα χείλη του κανονικώτατα. Τό γένειόν του είνε πυκνόν και τού αυτού χρώματος της κόμης, δεν είνε δε μακρόν και διχάζεται έν τή μέση. Τό βλέμμα του είνε σοβαρόν και έμπούν φόβον, έχει δέ δύναμιν άντίστος ήλικής. Ουδείς δύναται να τόν παρατηρήσει άένως. Όταν έπιτιμή φοβίζει, όταν δέ πρττει τούτο κλαίει. Είνε άειπαύκρητος και χαριείς μετά σοβαρότητος. Λέγουσιν ότι ουδέποτε άφθη γελών, αλλά πλειστάς κλαίων.

«Έχει ώραιάς τας χείρας και τούς βραχίνας. Έν τη συνομιλία εύρασσει πάντας, δυσκόλως όμως φαίνεται, όταν δέ φωνή που, είνε μετρίωφρον και έχει τό ώραιότερον παράστημα τού κόσμου. Είνε ώραιός ως την μητέρα του, ήτις έστιν ή ώραιότερα γυνή ήτις ποτέ έδεσθή εις τό μέρη ταύτα.

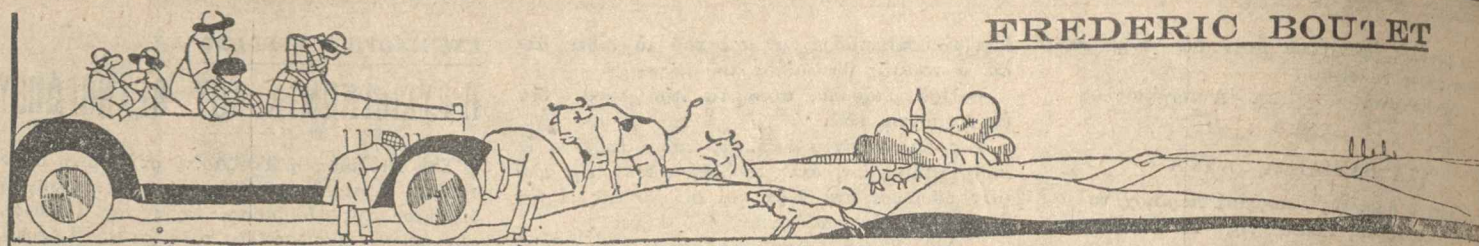
«Πάντως έν Ιερουσαλήμ θαυμάζουν την σοφίαν του, καίτοι ουδέποτε έσποθήσαν, και όμως είνε κάτοχος πάσης έπιστήμης. Περιπατεί άναπόδότης και άσκητής την καρδίαν. Πολλοί βλέποντες αυτόν γελούν, άλλ' όταν εύρίσκονται από αυτόν τρέμουν και θαυμάζουν αυτόν. Λέγουσιν ότι ουδέποτε άνθρωπος ως αυτός άνεφάνη εις τό μέρη ταύτα.

«Τή αίτησί, ως μοι λέγουσιν οι Έβραίοι, ουδέποτε έδόθησαν σκευδαί, ουδέποτε έκηρύχθη διδασκαλία ως ή ιδική του Πολιού δέ τών Ιουδαίων θεωρούσιν αυτόν Θεόν. Άλλοι πάλιν μοι λέγουσιν ότι είνε έχθρος της Σής Μεγαλειότητος, ο Κάισαρ. Πολλάκις με ένοχλούσαν οι μοχθηροί αυτοί Έβραίοι. Λέγεται ότι ουδέποτε δυσηρέτησέ τινα, άλλ' ότι μάλλον έποίησε τό άγαθόν. Όλοι όσοι έγνώρισαν αυτόν λέγουσιν, ότι εύρησθήσθησαν από αυτού. Όμως εις την Σήν Μεγαλειότητα, ο Κάισαρ, εις την πύα, σε ύποκοπήν ειμί πρόθυμος, ότι διατάξεις θέλει έκτελεσθί.

Έν Ιερουσαλήμ Ιουδαίανος :

Σελήνη 11

Της Σής Μεγαλειότητος
ποσιτάτος και εμπεθέτατος
ΗΟΥΒΑΙΟΣ ΛΕΝΤΟΥΑΟΣ
Κυβερνήτης της Ιουδαίας

ΕΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Ήταν τέλος του απογεύματος. Μέσα στο γραφείο του, στο πρώτο πάτωμα του εργοστασίου της Γκρινέλλας καθισμένος ο κ. Ζαβιέ Φουρνέλ συνεπλήρωνε τις υποδείξεις που έδινε στον γραμματέα του. Ήταν διασπασμένος, θέλοντας να περάσει μια στιγμή, από την λέσχη του και θέλοντας επίσης να γυρίσει σπίτι του από νωρίς. Τό είχαν υποσχεθεί στη γυναίκα του.

—Σε παρακαλώ, αγάπη μου, μην αργήσης, τού είχε πει η Ζυλμπέρτ, όταν την άφινε μετά το πρόγευμα. Μή ξεχνάς πως θα πάμε στην περιμέρα του θεάτρου Ντυρού.

—Μείνε ήσυχη, αγάπη μου... Έσύ όμως τί θα κάηγες;...

—Ω! εγώ, έχω ραντεβού με την Γενεβιέδη Μαρινιέ, στα 'Ηλύσια Πεδία, λίγο άργα, αλλά θα την αφήσω άμεσως...

Ένα τρυφερό φιλή, και ο Ζερβιέ Φουρνέλ έφυγε ευτυχισμένος από τη ζωή του, γεμάτος βεβαιότητα για την ευτυχία του, γεμάτος μείνει όνειρεντή, στο διάστημα των οχτώ ετών, που περάσανε από την εποχή που παντρεύτηκε μ' αυτή την υπέροχη Ζυλμπέρτ.

—Λοιπόν, Άντουάν, σύμφωνα, είπε ο κ. Φουρνέλ, στον γραμματέα του. Θά Τό κουδούνισμα τού τηλεφώνου διέκοψε την φράση... Ξεσκέρμισε τ' ακουστικό.

—Ναί, εγώ είμαι, είπε στο τηλέφωνο! Έκανε μια κίνηση άπορίας. Μιλούσε η καμαριέρα της γυναίκας του.

—Πάει, είστε σεις Πωλίνα, τί συμβαίνει λοιπόν;

—Α! κύριε, είνε φριχτό... Η κυρία έπαθε ένα δυστύχημα...

Ο κ. Φουρνέλ έβγαλε κατάχλωμος.

—Ένα δυστύχημα... Τί δυστύχημα; Είνε σοβαρό; Πού βρίσκεται τώρα;

—Η κυρία, είνε, στην κλινική, κύριε. Τώρα δά επηλεφώνησαν από εκεί. Τήν χτύπησε ένα αυτοκίνητο. Είνε αναισθητή. Βρήκανε την διευθυνσι, και τόν αριθμό τού τηλεφώνου μέσα στο καρνέ της, στο τσαντάκι της...

—Τρέχω να την δω. Σε ποιά κλινική είναι; ρώτησε ο κύριος Φουρνέλ, με μια πνιγμένη φωνή.

—Στις Βερσαλλίες, κύριε, η κυρία ήταν στις Βερσαλλίες όταν έπαθε το δυστύχημα.

Μέσα στην αγωνία του, μια άπορία πέρασε από το μυαλό τού κ. Φουρνέλ. Στις Βερσαλλίες, Πότε η Ζυλμπέρτ δρέθηκε στις Βερσαλλίες;

Τ' αυτοκίνητό του, τόν περίμενε μπροστά στο εργοστάσιο. Ανέβηκε πάνω γρήγορα, έβαλε παρὸς τήν μηχανή, και πήρε με μεγάλη ταχύτητα τόν δρόμο για της Βερσαλλίες.

Μά πλάι στην απελπισία του, η άπορία που αισθάνθηκε προόλίγου, ξαναρχότανε επιτακτική: Γιατί η Ζυλμπέρτ πήγε στις Βερσαλλίες. Τί ήθελε εκεί πέρα; Στις Βερσαλλίες, απ' ότι ήξευρε τουλάχιστον ο κ. Φουρνέλ, η Ζυλμπέρτ δεν γνώριζε κανένα δεν πηγαινε ποτέ εκεί... Τί έσήμαινε αυτό το μυστήριο για τὸ ὁποῖο δεν είχε μιλήσει ποτέ; Βέβαια, δεν έλεγε πάντοτε πως διέθετε τὸν καιρό της, στὸν ἄντρα της, ὅπως και εκείνος ἄλλωστε, δεν της διηγότανε τίποτε για

τὸν δικό του. Ζούσανε και οἱ δυὸ μέσα σὲ μιὰν ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, πὸν τὴν ἐξασφάλιζε ἡ ἀγάπη τους. Οἱ δυὸ τους, ἄλλες φορές ὅταν τὸς συνέβαινε κάτι τὴν ἡμέρα, κατὰ τὸ ἀξιοπρόσεκτο, τὸ λέγανε πάντοτε ὁ ἕνας τ' ἄλλον. Καὶ ὅμως ἡ Ζυλμπέρτ σήμερα τ' ἀπόγευμα τοῦτε μονάχα, πὸς είχε κάποιο ραντεβού στα 'Ηλύσια Πεδία, ἀργά πρὸς τὸ βράδυ, μὲ μιὰ ἀπὸ τίς φίλες της, τὴν Γενεβιέδη Μαρινιέ. Λοιπόν, ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν τὴν ἔλεγε πὸς θὰ πηγαινε στὴς Βερσαλλίες... Ποιὸς νὰ τὴν φώναζε ἄραγε;

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ κ. Φουρνέλ εἶχε φτάσει στὴς Βερσαλλίες. Στάθηκε γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν δρόμο, καὶ ξαναπροχώρησε... Πλησιάζοντας ἤδη, τρελλὸς τώρα ἀπ' ἀγωνία, ἀναρω-

ζούσανε και οἱ δυὸ μέσα σὲ μιὰ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη

τήθηκε και πάλιν: «Θὰ τὴν βρῶ ἄραγε ζωντανή;»

Όχι, ἐκείνη, ἔξοδσε, μὰ ἦταν πάντα ἀναίσθητη ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι, μὲ τὸ κεφάλι τυλιγμένο μ' ἐπιδέμονες, μὲ τὰ μάτια κλειστά. Οἱ κ. Φουρνέλ τὴν κτύπησε μὲ ἀνείπωτη συγκίνησι. Ἐμοιαζε μ' ἕνα ἀδύνατο παιδάκι... Δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ γεμάτα πόνο, οἴκτο, καὶ τρυφερότητα δάκρυά του... Προσπαθοῦσε νὰ καταλάβῃ τὴς ἐξηγήσεις πὸς τοῦδινε ὁ γιατρός: Τὸ χτύπημα τοῦ

χειριοῦ δὲν εἶχε καμμιὰ σοβαρότητα, μὰ τὸ κεφάλι προσέκρουσε δυνατὰ στὸ ἔδαφος, ἐκεῖ ἐδρίσκετο ὁ κίνδυνος. Ὑπῆρχαν κ' ἄλλοι πολλοὶ μὴλωτες. Ἡ Ζυλμπέρτ κατεβαίνοντας ἀπὸ ἕνα πεζοδρόμιο σ' ἕνα ἐρημικὸ δρόμο παρὰσφύρησε ἀπ' ἕνα αυτοκίνητο πὸν ἐρχότανε μὲ μεγάλῃ ταχύτητα καὶ πὸν ἔφυγε χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῇ καθόλου γι' αὐτήν.

Σὰν ἔμαθε πὸς ἡ Ζυλμπέρτ ἦταν ἐκτὸς κινδύνου, μαζὶ μὲ τὴν τρελλὴ χαρὰ πὸν αἰσθάνθηκε, ἡ ὑποψία του ξαναγεννηθήκανε, ριζωθήκανε ὀριστικὰ καὶ θριαμβευτικὰ μέσα του. Γιατὶ νάρθῃ ἡ Ζυλμπέρτ στὴς Βερσαλλίες; Ποιὸν ἤθελε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖ; Οἱ κ. Φουρνέλ προσπαθῶσε ν' ἀνακαλύψῃ τίς ἀπασχολήσεις τὴς γυναίκας του σὲς ἀρχὰς

τοῦ τραγικοῦ ἀπογεύματος. Ἐμαθε μονάχα ἀπὸ τὴν καμαριέρα της, πὸς ἡ Ζυλμπέρτ ἔβγη κατὰσπι του, κατὰ τὴς δύομισι, χωρὶς νὰ ἔχη λάβῃ προηγουμένως κανένα γράμμα, ἢ κανένα τηλεφώνημα! Ἐμαθε ἐπίσης πὸς κατὰ τίς τρεῖς περίπου εἶχε παραγγείλει στὸν τσαγκάρη της παπούτσι, πὸς τὴς ἔστειλαν ἔπειτα ἀπὸ λίγο! Ἐπειτα... ἔλα, πὸν, ἔπειτα κατὰ τίς τέσσερις ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ ταξιδιοῦ, ἡ Βερσαλλίες, τὸ δυστύχημα.

Μήπως ἦταν λοιπὸν κανένα ραντεβού μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐπιχαλεσθῇ τὸ ἄλκο; Μήπως ἡ Ζυλμπέρτ λογάριζε νὰ μείνῃ στὴς Βερσαλλίες τίς δυὸ ὥρες ἐλεύθερες πὸν τὴν χωρίζαν ἀπὸ τὸ ραντεβού της; Σὲ τίνας σκεπτετοί πῆγε: Πὸς νὰ τὸ μάθῃ;... Εἶχε πᾶει, ἤδη, στὴς Βερσαλλίες; Ἐκανε μὴπως καμμιὰ διπλὴ ζωὴ, καὶ αὐτὸς, τὴν ἀγνοοῦσε; Ἐπρόκειτο νὰ συναντήσῃ κανένα ἐραστή μὲ τέτοιο μυστηριώδη τρόπο;

Ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ζήλεια βασανίζανε τὸν κ. Ζαβιέ Φουρνέλ. Δὲν ἤθελε ὅμως ν' ἀποδείξῃ τίποτε στὴν ἀναρρωνόουσα Ζυλμπέρτ πὸν τὴν ξανάφερε στὸ Παρίσι, στὸ σπίτι τους. Ἦταν ἀκόμη πολὺ ἀδύνατος, σὰν γεμμένη, καὶ τόσο συγκινητικὴ μὲ τοὺς κοινωμένους παιδιαστικὺς τρόπους της... Ἦθελε ὅμως τόσο πολὺ νὰ μάθῃ... Μὰ ἴσως ἡ Ζυλμπέρτ, ὅταν θὰ γινότανε καλὰ ἐντελὴς, θὰ τοῦ τὰ ἐξηγοῦσε ὅλα μονάχα της...

Δυστυχῶς, ὅχι, ἐκείνη ἐγείνανε μὰ δὲν τοῦ ἐξήγησε τίποτα. Ἦταν ἥρεμη, τρυφερὴ, ἐντυχισμένη γιὰ τὴ γλῶττωσε, μὰ κρατοῦσε ὁ πολυτὴ σιγὴ πάνω στὸ τραγικὸ ἐκεῖνο περυσιατικόν.

Τότε, οἱ κ. Φουρνέλ μὴ μπορούντας πᾶ νὰ ὑποφέρῃ τίς ἀμφιβολίες του, ἀπεφάσισε νὰ τὴν ρωτήσῃ. Τὸ ἔκανε αὐτὸ ἕνα ἀποδράσει, ἀπαλά, τρέμοντας γι' αὐτὸ πὸν περιέμενε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ, ἔστω τὴν ἀδωότητά της μὲ μιὰ οἰσιοδότη ἐξήγησι, ἔστω τὴν ἐνοχή της μὲ μιὰν ὁμολογία, ἕνα δισταγμὸ, ἕνα ψέμμα.

—Ἀγάπη μου, τὴς εἶπεν ἐκεῖνος προσπαθώντας νὰ φανῇ ψυχραῖος... Τὴν ἡμέρα τοῦ φρικτοῦ ἐκεῖνου δυστυχήματος... γιὰτί ἐπῆγες στὴς Βερσαλλίες;

Ἐκείνη ἦταν ξαπλωμένη πάνω σὴ σπῆ, λόγῃ της καὶ τὸν κτύπησε μὲ μάτια γεμάτα νωχελὴ ἀπορία.

—Στις Βερσαλλίες; Πὸς αὐτό; Ἐκανε ἐκείνη ναζάρικα.

—Μὰ ναί, αγάπη μου. Τὸ ξέρεις πολὺ καλά πὸς εἶχες πληρωθῇ στὴς Βερσαλλίες, πὸς ἐκεῖ σὲ περιποιήθηκαν... Γιατί δρέθηκες ἐκεῖ πέρα;

—Δὲν ξέρω. Δὲν θυμάμαι τίποτα, ἀποφύθηκε ἐκείνη κλείνοντας τὰ μάτια.

Ἐκεῖνος ἔμεινε ἄναυδος. Ναί, βέβαια, μιὰ διάσεισις τοῦ ἐγκεφάλου μορεῖ νὰ ἐπῆγε μιὰ ἀμνησία, τὴν ἔλεγε αὐτό... Μὰ ἡ ἀμνησία τὴς Ζυλμπέρτ ἦταν ἄραγε ἀληθινὴ ἢ πλαστή; Δὲν μπορούσε νὰ τὸ καταλάβῃ... ὅπως δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτὲ γιὰτί ἡ Ζυλμπέρτ εἶχε πᾶει στὴς Βερσαλλίες!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

(Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει πολυτίμων ἀπομνημευμάτων πασιγινώστου σ' ἑλικοῦ)

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ

12ο*

Μὲ τὴν ψυχραῖα γεροντικὴ της κρίσις ἡ Φλωροῦ εἶδε τὸν κίνδυνον σοβαρό.

Ἐκεῖνα τὰ χαμένα κορμιά, ὁ ἀδελφὸς τὴς Μάρθας καὶ ὁ ἐξάδελφός της ἦτανε φανερό πὸς θέλανε μὲ τὴ φοβερὰ τὴς ἀρπαγῆς τὴς Μάρθας νὰ ἐκιδύσουν κ' αὐτὴ καὶ τὸ κορίτσι γιὰ νὰ ἀποσπᾶσουν χρήματα. Ἄν ὅμως ἔκανε τὴν κακὴ ἀρχὴ νὰ τοὺς δώσῃ χρήματα νὰ ἀπομακρύνῃ τὴς φοβερὲς τους, θάτα χειρότερο, γιὰτί θὰ πέρνανε θάρρος καὶ θὰ γινόντουσαν πὺδ τομηροὶ καὶ πὺδ ἀπειλητικοί.

Ἡ Φλωροῦ πήρε μιὰ ἀπόφασι: ἔβαλε ὅλη της τὴν πονηρία καὶ πῆγε στὴν ψαροκαλύβα τους. Βεῖρε τὸ γέρο καὶ κάλεσε καὶ τὰ δυὸ ἀγόρια, ἐκεῖ τοὺς εἶπε καθαρὰ καὶ ξάστερα πὸς μ' αὐτὰ πὸν κάνουνε μόνο κακὸ θὰ βροῦνε.

Τοὺς εἶπε πὸς αὐτὴ ἦτανε γρηά, ἡ ζωὴ της θάναυ λιγοστὴ ἀκόμα καὶ ὅτι πεθαίνοντας θάφινε ὅλα της τὰ παραδάνια τὰ μισὰ στὴ Μάρθα καὶ τὰ μισὰ στὰ δυὸ ἀγόρια, ἂν ὅμως δὲν ἔβαν γνώσι καὶ ξαναενοχλοῦσαν στὸ παραμικρὸ τὴ Μάρθα θὰ τοὺς ἀποκλήρωνε καὶ ὅλοκληρίαν.

—Διαλέχτε, τοὺς εἶπε, καὶ κάντε ὅτι σὰς φωτίσῃ ὁ Θεὸς, ἐγὼ θέλω ἴσαμ' αὐριο τὸ γίωμα νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπάντησί σας καὶ νὰ πάρετε ὅρκιο μὲ τὸ χέρι ἐπάνω στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ τὸ Σαντομμένο πὸς δὲ θὰ ξαναπειρᾶτε τὴ Μάρθα.

Καὶ φεύγοντας τοὺς ξανάπτε πάλι:

—Κάνετε ὅτι σὰς φωτίσῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ θεὰ Χάρις...

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ παιδιὰ πῆγαν σὰν βρεμένοι γάτοι, ζήτησαν συγχώρησι ἀπὸ τὴ Μάρθα καὶ πῆραν τὸν ὅρκιο πὸν τοὺς γύρεψε ἡ γρηά.

Ἡ πονηρὴ Φλωροῦ τοὺς συχώρεσε καὶ μαζὶ μ' αὐτὴ καὶ ἡ καλοκάγαθη Μάρθα.

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τὴς μέρες ἐκεῖνης.

Ὁ μεγάλος ξένος ἐπῆγε καὶ ξαναπῆγε πάντα στὴς βαθεῖες νύχτες στὸ σπίτι τὴς Φλωροῦς, ὅπου ἄρχισαν πᾶ νὰ τὸν δέχωνται σὰν ἄνθρωπο δικὸ τους.

Τὸ ἀπόμειρο καὶ ἡ σκοτεινιά καὶ αἱ προφυλάξεις εἶχανε κρατήσῃ μυστικὸ ἀπὸ τὸν καθεὶν ἐκεῖνο τὸ νυχτοπερπάτημα, μὰ κάποιο δράβη ἀπὸ τὴν σύμπτωσι πὸν ποτὲ ἡ μοῖρα τὸν ἀνθρώπων δὲν ξεχνάει στὴς περιπέτειες τὴς ζωῆς ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ἀγόρια γυρίζοντας τὴ βαθεῖα νύχτα στὴ ψαροκαλύβα, εἶδε ταμὰζὶ πὸν στεκότανε μὲ σδυστὰ φανάρια στὸν ἐρημικὸ δρόμο μὲ τὰ πολὺ ἀραιὰ καὶ πολὺ λιγοστὰ σπιτάκια.

Ἐπειτα ὅπως πῆγαν στὴ ψαροκαλύβα δρέθηκε νὰ περᾶσῃ σιὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τὴς Φλωροῦς, καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ σατανᾶ ἔφερε τὴν σύμπτωσι ἐκεῖνης τίς στιγμὲς νὰ θγαίνουν ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα δυὸ σκυλιές.

Μέσα στὸν σκοτὶδι ξάρωσε καὶ χαμήλωσε στὸ χῶμα.

Διέκρινε καλὰ, δυὸ ἀντρίκιες σκυλιές πὸν ἔγιναν ἀνάλαφρα ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα καὶ ἀγριοπορῶντας πῆγαν στ' ἀμάξι πὸν ἦτανε στανιμμένο ἀπάνω ἀπὸ ἑκατὸ βήματα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι.

Διέκρινε καλὰ δύο ἀντρίκιες σκυλιές πὸν πῆγαν στ' ἀμάξι.

σε ἀπάνω στὸ σβέγκο του καὶ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Αὐτὰ ὅλα γίνθηκαν μὲ μιὰ ἐκπληκτικὴ γρηγορόδα.

Τὴν στιγμή πὸν τὸν ἄρπαξε τὸ σιδερένιο χέρι ἀπὸ τὰ μαλλιά τὸ ἀμάξι ἐκίνησε μ' ὀρμή.

—Τί θές ἐδῶ βρὲ παληόπαῖδο, ἄκουσε τὴ βαρεῖα φωνὴ τὴς σκυῖας, πὸν ἦτανε φιλή καὶ χοντρή σὰν κορμὸς δένδρου.

Μὰ χωρὶς νὰ προφτάσῃ νὰ ἀπαντήσῃ οὔτε νὰ δικαιολογηθῇ ἡ σκυῖα μὲ τὸ σιδερένιο χέρι τοῦ τρέβησε δύο τρία τινάγματα πὸν τὸν ξάλασαν καὶ στὸ τέλος μὲ γερὴ κλωστή.

—Στοῦ διαβόλου τὰ κομπάρια, ἄκουσε νὰ τοῦ λέγῃ, φεύγα γρήγορα γιὰτί θὰ σὲ κάψω. Ἀπὸ τὴν κλωστή τὸ ἀλάνι τινάχθηκε δύο τρία μέτρα μακριὰ καὶ μπροῦνισε στὸ χῶμα, αὐσιμμένο δὲ καὶ λαχανιασμένο εἶδε τὴ σκυῖα νὰ στεκεῖται ἀκίνητη σὰν νὰ περιέμενε νὰ παραματοποιήσῃ τὴν ἀπειλὴ πὸν εἶπε νὰ τὸν κάψῃ μὲ καμμιὰ κουμπουριά.

Τὸ ἀλάνι τινάχθηκε ὀρθο σὰν κατοῖκα καὶ τῶδαλε σὶα πόδια μὲ γρηγορόδα φοβισμένου σκύλου.

Βεβαίως ἂν ἡ ἀπειλητικὴ ἐκείνη καὶ ἄγρια σκυῖα μπορούσε νὰ φαντασθῇ πὺδ ἦτανε τὸ χαμῖν ἐκεῖνο καὶ πὺς ἀπὸ σατανικὴ σύμπτωσι εἶχε βάλει στὸ χέρι του τὸ μυστικόν, δὲν θὰ ἐτελείωνε μὲ τὴν ἀπειλὴ ἄλλ' ἴσως θὰ ἐπληκούθει καὶ ἡ κουμπουριά.

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις)

Ἐκεῖνο τὸ ἀλάνι ἦτανε ὁ ἐξάδελφος τὴς Μάρθας.

Πονεμένος ἀπὸ τὴν κλωστή καὶ τρέβοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ δυνατὸ ξεκούνημα τὸν μαλλιών του χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Μὰ τὸ μυστικὸν ἔκαψε μέσα στὴν ψυχὴ του. Πρὶν πάει στὴν ψαροκαλύβα πέρασε ἀπὸ τὸ σπίτι τὴς Φλωροῦς.

Ζύγωσε ἀνάλαφρα στὰ παράθυρα, πιάστηκε ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελα καὶ κρατώντας κ' αὐτὴ τὴν ἀναπνοὴ του γύρεψε νὰ δῇ καὶ νὰ καταλάβῃ τί γινότανε μέσα στὸ σπίτι.

Πίσω ἀπὸ τὴς κατὰλειστες γυῖλιες δὲ φανόντανε καμμιὰ χαρμάδα νὰ δείχνῃ φῶς, οὔτε καμμιὰ φωνὴ σιγαλὴ κουβέντες μπορούσε νὰ πιάσῃ τ' αὐτὴ του.

Κάθισε κάμποση ὥρα καὶ κεῖ πὸν ἦτανε ἀποφασισμένος νὰ φύγῃ ἄκουσε ξαφνικὰ ἐκεῖνο τὸν ξηρὸ καὶ ἀλαφρὸ τρίξιμο πὸν κάνουν τὰ θυροφύλλα στὸ ἀνοίγμα.

Ζάρωσε κατὼ ἀπὸ τὰ κάγκελα σὰν νυχτερίδα καὶ εἶδε νὰ φεγγίζου ἡ κλεινὴ γυῖλις καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τὴς Φλωροῦς ἄσος νανοῖξουμε λιγάκι νὰ φύγῃ ὁ καπνός.

Ἐκεῖσε δεῖ μπόρεσε νὰ πᾶρῃ τ' αἰτί του τίποτ' ἄλλο.

Τὰ παράθυρα ξανάκλεισαν καὶ τὸ σκοτάδι χύθηκε καθὼς καὶ πρῶτα.

Ἐφυγε. Σὲ λίγο βρέθηκε στὴ ψαροκαλύβα, μὰ δὲ μπόρεσε οὔτε νὰ κλείσῃ μάτι, οὔτε νὰ βαστήξῃ μέσα του ἴσαμ' αὐριο τὸ φοβερό ἐκεῖνο μυστικόν.

Σύνηψε μὲ σκοκουντιές τὸν ἀδελφὸ τὴς Μάρθας πὸν κοιμότανε βαρεῖα τυλιγμένος σὲ κατὶ βρωμώτσουλα ἀπάνω στὸ χῶμα.

—Σύνα μωρὲ, τοῦ εἶπε... Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ μυστήρια πράγματα...

Μέσα στὴ ψαροκαλύβα σὲ σκοτάδι πυκνόν, γιὰτί τὸ λαχνάρι δὲν εἶχε καμμιὰ λάδι ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ τὴ κακομοιριά, ὁ ἀδελφὸς τὴς Μάρθας ἔμαθε ὅλη τὴν τῆσθρα.

Ὁ γέρος δὲν πῆρε χαίρασι. Νησιτικὸς ἀλλὰ πεσμένος κοιμότανε ροχαλίζοντας βαθεῖα.

Περάσανε κάμποσες μέρες ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο.

Οὔτε ἡ Φλωροῦ, οὔτε ἡ Μάρθα δὲν εἶχανε τὴν παραμικρὴ ὑποψία, ὅχι μόνο γιὰ τὸ μυστικόν τους ἀλλ' οὔτε πὸς ὁ σατανὸς εἶχε ρίξει τὸ ἀπόρητό τους στὰ χέρια τὸν δύο ἐκείνων ἐπικινδύνων ἀνθρώπων.

Ὅλες τὴς ἡμέρες πὸν πέρασαν ἔπειτα ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὴς μοῖρας καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ δὲ φάνηκε στὸ σπίτι τὴς Φλωροῦς, ἄσφανα ὅμως ἕνα σουροῦπωμα ἦλθε ἀπὸ σπῆτι καὶ γύρεψε τὴ Φλωροῦ ὁ ἐξάδελφος τὴς Μάρθας, ἕνα παιδί ἴσαμ' αὐριο ὅχι δέκα ἐννιά χρονῶν.

Ἡ Μάρθα ἦτανε μόνη της καὶ τοῦτε νὰ κάτῃ νὰ τὴν περιμένῃ. Τοῦ ἐξήγησε πὸς ἡ θεὰ εἶχε κατέβῃ στὴν ἀγορὰ, στὸν Πειραιᾶ καὶ ὅπου νάτανε τὴν περιέμενε. Ἐκεῖνος ὅμως δὲ κάθισε.

—Καλὰ, τὴς εἶπε, θὰ ξαναγυρίσω.

Ἀλλὰ δὲν ξαναγύρισε καὶ ἐνῶ ἔπρεπε βαρὺ τὸ σύστημα καὶ ἔπρεπε νὰ γυρῇ ἡ Φλωροῦ δὲν φανόντανε ἀκόμη ἡ θεὰ.

Ἡ Μάρθα ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ ἡ ἀνησυχία της ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν σκο-

τεινάζοντας η Φλωρού γύρισε ανήσυχη και ταράχνη, απέθεσε μερικά ψώνια πάνω στο τραπέζι και της είπε με χαμόγελο πού η Μάρθα κατ'όλην πώς ήτανε προσποιητό.

— Άκουσε παιδί μου... Έγώ είνε ανάγκη να ξανακατέβω στην αγορά γιατί κάτι ξέχασα... Έσύ παιδί μου θα μείνεις εδώ μόνη σου ως πού να γυρίσω... Δε θ' άργήσω, σε λίγο ώρα θα είμαι εδώ... Μά άκουσε παιδί μου... για καλό και για κακό θα κλειδομαντάλωσε και δε θ' άνοιξε σε κανένα... Τ' άκουσε σε κανένα... Ούτε στον πατέρα σου, ούτε στον αδελφό σου, ούτε στο ξάδελφό σου... Μονάχα θα άνοιξε έμένανε όταν κούρσε τη φωνή μου...

— Θ' άργήσης; ... Τη ρώτησε η Μάρθα.

— Α, μπά δε σου 'πα... θα γυρίσω γρήγορα.

— Άκουσε θειά, της είπε η Μάρθα με ψυχραιμία αλλά και ανησυχία, θέλω να μου πης τι τρέχει.

— Τίποτα παιδί μου τίποτα... μη νοιάζεσαι... Θα γυρίσω γρήγορα και θα τα πούμε... Μα τού σου, θα κάνης όπως σου'πα.

Τυλίχτηκε στο μπουξά της και έφυγε.

Η Μάρθα τη ξεπρόβαλε ως το κατώφλι της αυλόπορτας, τη μαντάλωσε, έπειτα ανέβηκε στο σπίτι κλειδομαντάλωσε την πόρτα του σπιτιού, και ανήσυχη αλλά άφοβη σκεπτότανε τί ήτανε εκείνο πού δέν της έξήγησε η Φλωρού και πού την άναγκασε να ξανακαταβή νύχτα στην αγορά.

Η Φλωρού έβαλε μεγάλη θέληση για να κρύ'η από τη Μάρθα το φόβο και τη λαχτάρα πού είχε κυριεύσει την ψυχή της.

Γυρίζοντας από την αγορά φορτωμένη για το άπομερο σπιτάκι της συναπαντήθηκε λίγο πέρα με τον ξάδελφο της Μάρθας, Αύτος μαθαίνοντας πως η γρηά θα γύριζε σε λίγο σπίτι, βγήκε έξω και την παραμόνεψε.

Την καλοπέρασε και τη σταμάτησε.
— Θες τίποτα παιδί μου τόν ρώτησε εκείνη, γιατί είμαι διασιτική, άργησα και η Μάρθα με περιμένει.

— Τό έξω, άκουσε να της λέη, από κει έρχομαι.

— Θες τίποτα;

— Έχω να σου πώ φοβερά πράματα κερά Φλωρού...

Έκείνη τόν κύτταξε στα μάτια.

— Φοβερά πράματα, της ξανάπε, πάμε λιγάκι άπόμερα γιατί δέν κάνει να μάς διηγαυεις από το σπίτι.

— Δε σε καταλαβαίνω.

— Θα με καταλάβης αν σου πώ, της είπε εκείνος ώμα και άπότομα, πως άπόψε θα στήσουνε καρέτι στους δυό σου φίλους που'ρχονται με μεσάνυχτα κρυφά στο σπίτι και θα τούς βαρέσουν.

Η Φλωρού αίσθάνθηκε μιá ζαλάδα, σαν να της κατέβασαν άξαφνα δυό τρεις ξυλίες στο κεφάλι.

Έγινε κατακίτρινη. Τα πόδια της τριλίσανε και από τα χέρια της πού κρατούσε τρία τέσσερα δέματα ξέφυγαν κένα δυό και πέρασε χέμο.

Ήτανε τόσο άπότομη και βαρειά σαν μπαλνταδής τα λόγια πού άκουσε πού όσο και αν ήτανε ψυχραιμη και πονηρή δέν μπορούσε να μη τη χάση.

Ολόκληρο το μυστικό έσκασε άπότομα σαν άστροπελέκι μπροστά στα μάτια της.

— Τελνε αυτά πού λες παιδί μου, τελνε αυτά πού λες; έτραβήλσε ζαλισμένη.

— Πρόσεχε κερά Φλωρού της ξανάπε ο μικρός, θα γίνη μεγάλο κακό άπόψε.

Τραβήχτηκαν άπόμερα, πίσω από κάτι χαλάσματα και το άλάνι εκείνο της έπρόδωσε μιá αληθινή συνωμοσία πού είχε καταστρω-

θή από τόν αδελφό της Μάρθας και από κάτι μαχαίροβγάλτες του λιμανιού και θα έπραγματοποιότανε για εκείνο το βράδυ.

Της είπε χωρίς να της άποκαλύψη πως αυτός ήτανε η αίτια όλης εκείνης της συνωμοσίας πως ο αδελφός της Μάρθας ήξερε καλά ότι δύο άνθρωποι πλούσιοι και ξένοι έρχονται τη νύχτα μυστικά στο σπίτι και γλεντάνε με τη Μάρθα, πως η Μάρθα είχε γίνει παληγονούα και πως αυτή την είχε πουλήσει.

Στο τέλος δε της φανέωσε πως μαζί με το μεγάλο κακό πού θα γινότανε τη νύχτα θα τη περνάγανε κι αυτή και τη Μάρθα από άγριο και άλύπητο μαχαίρι.

Η Φλωρού τη χρειάστηκε στ' αληθινά. Έκανε όσο μπορούσε τη ψυχραιμη και την άφοβη με μέσα της αίσθάνοτανε πως έτρεμαν τα φυλοκάδια της.

— Και σ'ν γιατί το πρόδωσες αυτό το κακούρημα, τόν ρώτησε.

— Γιατί έχω ανάγκη από λεφτά, της είπε, εκείνος με άναίδεια. Και αν δέν μου δώσης λεφτά πολλά, της προσέθεσε άπειλητικώς, έχω άλλο σχέδιον πού θα χαθής και σ'ν και η Μάρθα γεήγορα και σίγουρα.

Μπροστά σε τόσο μεγάλο και διαστικό κίνδυνο η Φλωρού έδωσε όσα λεφτά είχε και τού είπε να περιμένη να τού φέρη και όσα είχε στο σπίτι. Τού είπε πως ο ξένος ήτανε μεγάλος και άθώος προστάτης της Μάρθας και αυτήνης και πως να μη τη κανενός τίποτα αλλά νύσθη με το μέρος της και αυτή θα τόν έκανε έναν καλόν και πλούσιον νοικοκύρη.

Έτσι έπειτα από τη τραγική αυτή άποκάλυψη, γύρισε στο σπίτι, άφησε τα ψώνια συμβούλευσε τη Μάρθα τι να κάνει και πήρε την άπόφασιν να πάη στην άστυνομία να γυρέψη τόν άστυνόμο πού όλοι κουβεντιάζανε γι' αυτόνε στον Πειραιά και να τού πη το

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΜΙΑ ΣΟΝΑΤΑ

Τ' αγαπημένο μας κομάτι έλα πάλι
Καλέ μου άπόψε να σου παίξω
Έγώ τα χέρια θ' άκουμπώ στο πάνω άγάλι
Και στα παλάμας όνερνα θα τρέξω.

Και σ'ν σαν τότε στο ντιβάνι ξαπλωμένος
Θ' αναπολήσης χρόνια περασμένα
Πού τότε' έρχόσουνε στο σπίτι μας σαν ξένος
Μιλώντας τυπικά και φοβισμένα.

Τώρα πια όλ' αλλάξανε... Πιστά περνάμε
Τό δρόμο της ζωής μας παντρεμένοι
Μ' άπόψε θέλω με τη σκέψη μας να πάμε
Στην πρώτη μας ζωή την άνθισμένη.

Θυμάσαι τότε πως με λαχταρούσες
Κι' ένα κομάτι μου έλεγε να παίξω;
Τού Μόζαρτ μιá σονάτα... πως την αγαπούσες;
Βλέπεις ακόμα τη θυμάμαι άπ' έξω.

Έλα ξαπλώσου στο ντιβάνι και θυμήσου
Νά το παλιό τραγούδι μας άρχίζει
Νιώθω στα χέλια μου το πρώτο το φίλ σου
Πού ή σονάτα πάλι μου θυμίζει.

Τόσο τρανή πουν' ή άγάπη μας καλέ μου
Μόνο σαν θα πεθάνουνε θα σβόση...
Γλυκεία σονάτα πάντα θυμίζει μου
Της πρώτης μας άγάπης το μεθύσι...

ΦΙΛΗΝΕΙΑ ΡΕΝΤΖΟΥ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

μυστικό για να προλάβη το φοβερό κακούρημα.

Άλλος τρόπος σωτηρίας δε μπορούσε να δοθής.

Η Φλωρού δέν είξερε πούς ήτανε ο πλούσιος ξένος ούτε πως λεγότανε, ούτε αν καθάτανε στον Πειραιά για στην 'Αθήνα, έτσι δέν μπορούσε να τρέξη να τόν βρή ή αυτή ή τόν άκόλουθό του, να τού πη τα τραγόμενα και να τόν πείσει να μην έλθη εκείνο το βράδυ πού τούς είχε ειδοποιήσει πως θα έρχότανε.

Ο μόνος τρόπος ήτανε η άστυνομία, και επειδή ο Φόν Κολοκοτρώνης ήτανε άστυνόμος πού ο κόσμος στον Πειραιά και όλοι οι νοικοκυραίοι τόν άγατούσανε και τόν εκτιμούσανε, η Φλωρού πήγε κατ' ευθείαν σ' αυτόν.

Είδαμε και ύπό ποίας περιστάσεις η Φλωρού βρήκε τόν Κολοκοτρώνη ξαπλωμένο στο κρεβάτι του έπειτα από το άθελο και τραγικό μπάνιο με το γκρέμισμα της σκάλας του βαποριού από τούς λωποδύτας πού πήγε να τού στοιχίση τη ζωή και σ' αυτόν και στο πιστό του άκόλουθο άρχικλητήρα Σμπαράλια.

Είδαμε πως ο Κολοκοτρώνης από κει πού είχε πάρει το πρώτο στ' άστεία έσοδαρέντηκε πολύ. Σηκώθηκε, ντάθηκε, είπε στη Φλωρού να περιμένη και φώναξε μέσα το Σμπαράλια.

Η Φλωρού έπειτα από την έξομολόγησι πού έκανε στο Φόν, εκάθότανε ανήσυχη και περιμένη.

Όταν μπήκε ο Σμπαράλιας μέσα η Φλωρού τόν εκύτταξε με έκπληξι και ευχαρίστησι.

Μπροστά στο κοντό το μικροκομμένο και αδύνατο Φόν, ο Σμπαράλιας ήτανε αληθινός γίγας.

Άντρας ως εκεί πάνω με τετράγωνες πλάτες μακριά και χοντρά χέρια σαν κουπί και με μιάν κεφαλά όλοστρογγυλή και πλασσομούρικη σαν κεφαλοτύρι, μαύρα μάτια, πυκνά φρύδια και μουστάκιες μεγάλες και άνκαθωτές.

Η Φλωρού είδε το Σπαράλια σαν μιá έγύρσι έναντιόν τών κακούρηγων πού έτοιμάζαν τη δολοφονία.

A...

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΑΝΤ

— Τίποτε δέν μπορεί να θεραπεύση την ψυχήν παρά μόνον αϊ αισθήσεις, όπως άναλφώς τίποτε δέν μπορεί να θεραπεύση τας αισθήσεις ειμή μόνον ή ψυχή.

— Αϊ γυναίκες άγατούν υπερβολικά να μεταχειρίζονται την λέξιν «πάντοτε». Και έτσι καταστρεφουν κάθε ειδήλουν με το να προσπαθούν να το διατηρήσουν γιά πάντοτε.

— Οι νεαροί άνδρες θέλουν να είνε πιστοί, αλλά δέν το κατορθώνουν, ενώ οι γέροι θέλουν να είνε άπιστοι, αλλά δέν μπορούν.

— Οι άνδρες παντρεύονται γιατί είνε κυρσομένοι και ή γυναίκες διότι είνε περιεργασμένοι. Και οι δυό τους όμοως είνε άπογοητευμένοι.

— Οι άνθρωποι πού άγατούν μιá φορά στη ζωή τους είνε άσάτους χαρακτήρες. Διότι εκείνοι πού άποκαλούν αυτοί άρροισίαν και άλκιρινία δέν είνε παρά λήθαργος και έλλειψης άνταστας.

— Η γυνώκεις άμυνονται δι' έπιθέσεων, άκριβώς όπως επιτίθενται δι' άφνημιων και παραδόξων ύποχωρήσεων.

ΟΛΗ Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΠΑΛΗΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΓΛΕΝΤΖΕ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΩΝ ΜΟΝΡΟΥΖΗ

16...

Τότε το πυροβολικόν των ποτηριών, κάτι ποτηριών μεγίστων και χοντρών πού ελέγοντο «καντήλες» γιατί τα έχερησιμοποίουσαν και οι ευλαβείς χριστιανοί διά κανδήλας της Παναγίας, έδωλον βολλοδόθηρας και ή μάχη έμεινε. Τα γαλόνια άδειαζαν και οι μπενκάρδες ή έγένοντο έξαλλοι ή έπιπτον άναίσθητοι.

Επί του πεδίου της μάχης παρέμενον οι νεκροί και τραυματίαι με φουσκαλωμένες και τυμπανισίες κοιλίες.

Αυτού του είδους τα γλέντια και τα μεθύσια, κατά στρατιωτικήν και πολεμικήν τάξιν, τα έσυνειθίζεν ο Μουρούζης, αλλά πλην τού Μουρούζη, είχε αφήσει έποχην και ένας παλαιός άξιωματικός τού πεζικού, όστις άπέθανε γέρον εν άποστρατεία και αφήκε άγαθήν μνήμην και υιούς καλούς άποκαταστημένους εις την πρωτεύουσιν.

Τόν έλεγαν γενικώς «καπετάν Μπέδας», άλλ' ο Μουρούζης πού τού άρεσε να βγάψη παρατσούκλια τόν είχε όνομάσει με το όνομα Ρωμαιοί ενπατριδίου. Τόν έλεγε Γάιον 'Ιούλιον Κράσος! Εκείνος δε τού άνταπέδωσε προσαγορεύσας τόν Μουρούζη σε κάποιο γλέντι Καρδηάλιον Ρούφον!

Ο μακαρίτης ο καπετάν Μπέδας έφάρμοζε εις τα γλέντια όλα τα παραγγέλματα των στρατιωτικών συρράξεων, όταν δε τα εύρισσε σκούρα από τούς φαγάδες πού επέπιπτον στα κικουβέτσια ή στα ψητά εκραύγαζε «τετράγωνον κα!» Ιππικόν» όπερ έσήμαινε «σχάτην άμυναν ή κρωτιά στα τόπιαν».

Κάποτε ο καπετάν Μπέδας είχε κατόπιν συμπλοκής άπομονωθεί μέσα εις ένα ύπόγειον της όδοι Σαρρή με δυό φίλους του.

— Και τώρα τι θα κάνουμε, τόν ρώτησαν εκείνοι.

— Τι θα κάνουμε... θα εφαρμόσουμε τόν κανονισμόν φρουρίων και πόλειων.

Κατά την στρατιωτικήν τακτικήν της έποχής ήρχισε και το άποχαιρετιστήριο γλέντι τού Μουρούζη το βράδυ εκείνο στην 'Ακροναυπλία.

Έν άρχή ο έχθρος ένεφανίσθη με δυό χιλιάρες ούλων και με ψαρκιούς μεξέδες τού Παπαγκέκας και τών πρωτοπαλινκαριών του. Οι άκροβολισμοί ήρχισαν.

Μετ' όλιγον ή δυό χιλιάρες κατετροπόθησαν και τότε ο Μουρούζης έκαμε κάτι πού έξέπληξε τούς άλλους.

Έπήρε της άδεις χιλιάρες και κατάρθωσε να ρουφήη όσο μπορούσε καλύτερα τόν άέρα από μέσα και της έβούλιωνε ταυτόχρονως με της τάτες τεχνικώς και ταχέως.

Κατόπιν της έστερημένες πολλού άτμοσφαιρικού άέρος χιλιάρες της έξεσφενδόνισε την μιάν εις τόν ένα τοίχον και την άλλην εις τόν άλλον.

Η χιλιάρες έσкаσαν σαν βόμβες, με κράτον δηλαδή ισχυρότατον.

Οι συνδαιτηγμένες άλλάλαζον, άλλ' οι σκοποί άνήσυχισαν.

Ο Παπαγκέκας έστειλε άμέσως και τούς

ειδοποίησεν ότι γλεντάει το άρχοντόπουλο και να μη πους καθ' καφί για τίποτα.

Κατόπιν κατήλθεν εις την μάχην το πεζικόν, το πυροβολικόν, οι μεγάλοι όγκοι τών ψητών και τα βαρελάκια το κρασί και δέν πέρασε πολλή ώρα και άντήχησαν αι φράσεις της κρισίμου εφόδου «Εμπρός το Ιππικόν».

Κατά τα μεσάνυχτα ή 'Ακροναυπλία είχε άναστατωθή.

Φρουρά και φυλακισμένοι έπινον και έτρωγον άδελφικώτατα. Οι σκοποί είχαν εκκαταλείψει τας θέσεις των και οι πρώτοι πυροβολισμοί μεθυμένον άντήχησαν εις το σκότος και την γαλήνην της νυκτός.

Εις τας περιστάσεις τών γλεντιών αυτών

Οι φυλακισμένοι μαζί με τούς φρουρούς κατέδρασαν μεθυμένοι

άρχει να πέση ο πρώτος πυροβολισμός, κατόπιν οι άλλοι έρχονται ραγδαίοι και άκατάσχετοι.

Αυτό και συνέβη το Ιστορικόν εκείνο βράδυ. Οι άγρυπνούτες Ναυπλιώται ή όσοι δέν είχαν κοιμηθή βαρειά άκόμη πετάχτηκαν στο πόδι.

Έκίστευσαν ότι στην 'Ακροναυπλία σκοτώνονται. Ο φρούραρχος άφυνίσθη ανήσυχος.

Τόν έξύπνησαν από το φρουραρχείον με την ειδοποίησιν ότι μεγάλο κακό γίνεται στην 'Ακροναυπλία, σκοτώνεται ή φρουρά και φυλακισμένοι.

Φρούραρχος ήτο ένας καλονάγαθος παλαιός άξιωματικός τού πεζικού όνόματι Δημητριάδης.

Ένας ύψηλός και σωματώδης άνδρας με λευκήν γενειάδα.

Ο Δημητριάδης ήτο από τούς παλαιούς εκείνους στρατιωτικούς τύπους, οτινες ύπεκρίνοντο μέν τούς άστυρητάτους, ήσαν δε πραγματικώς καλονάγαθοι. Εις το Ναύπλιον και όπου άλλου είχαν ύπηρετήσει είχε προκαλέσει την άγάπην και την συμπάθειαν, αλλά και μεταξύ τού κύκλου τών συναδέλφων

του έπιστεύετο όπως και πράγματι ήτο ειλικρινής με χαρακτήρα εύθι και αληθινός προστάτης τών άδικουμένων εις ήσαν αυτοί άξιωματικοί είτε άπλοί στρατιώται.

Εις μιάν έπιθεώρησιν τών φυλακόν ο Δημητριάδης άφού εκύτταξε καλά καλά τόν Μουρούζη όστις ίστατο εις στάσιον προσοχής άπάναντί του, τού είπε με ύφος άσθηρως καλωσύνης...

— Δε θα βάλης μυαλό βρε πριγκιπόπουλο... Έκείνο το βράδυ ο Δημητριάδης ανησύχησε πραγματικώς και ή έκπληξις του ύπήρξε μεγάλη όμα τόν άρύπνισαν και τού έξηγήσαν ότι «μεγάλο κακό» συμβαίνει εις τας φυλακάς της 'Ακροναυπλίας, πκουσε και μόνο του άπήρησι τών πυροβολισμών και διέταξε να έτοιμασθή άμέσως ένας λόχος της φρουράς και να άνεβή ταχέως εις την 'Ακροναυπλιαν με τόν ύποφρουραρχον επί κεφαλής. Δέν ήτο δυνατόν να έξηγήση το κακό εκείνο διότι εις την 'Ακροναυπλιαν δέν ήσαν φυλακισμένοι ούτε βαρδιποιοι, ούτε έπικίνδυνοι και μεγάλοι κακοποιοί, συνεπώς δέν ύπήρχον φόβοι, ούτε άποδόρασεων, ούτε βιαιοτήτων, ούτε είχε προηγηθή κανένα παράπονο και καμμία άφορμή διενέξεων από τούς κρατουμένους προς την φρουράν.

Άλλά μέχρις ότου έτοιμασθή ο λόχος και άνεβή εις την 'Ακροναυπλιαν το κακό είχε πάρει δρόμο. Οι φυλακισμένοι μαζί με τούς δεσμοφυλάκας και τούς φρουρούς κατεβανταν στην πόλιν τυφλά στο μεθύσι.

Τό γεγονός ήτο πρωτοφανές.

Υπέρ τούς εκατόν άξιωματικούς, ύπαξιωματικούς και στρατιώται εις όμίλους και φέροντες άντι όπλων ποτήρια, μπενκάρδες, κανάτες τεμάχια κρατών και κούκλα και μηρούς άμυνών και χοιριδίων κατήρχοντο προς την πόλιν με εκκωφαντικά κρουγές και άπερίγραπτον θόρυβον.

Είτε κατά σύμπτωσιν, είτε από προδιαγεγραμμένον σχεδίου οι διάφοροι όμιλοι τραγουδούσαν τα πλέον συνήθη μάρς της έποχής και άλλοι έθνικά και πατριωτικά τραγούδια, μεταξύ τών όποιων κυριαρχούσε το γνωστότατον και συμπάδιστατον την έποχην εκείνην μάρς τού Μπουλανζέ και το «Μαύρη είνε νύχτα στα βουνά».

Κάθε στροφή και τού ενός και τού άλλου τραγουδιού κατέληγε σε διατόρους ζητωκραυγές ύπέρ τού Έθνους, ύπέρ της Ελλάδος, ύπέρ τού φρουραρχου και ύπέρ τού ... Παπαγκέκα.

Ο περίφημος εκείνος και Ιστορικός τύπος τού παλαιού ύπαξιωματικού, ο όποιος ήτο μοιραίον να πάθη χάρις εις το πρωτοφανές εκείνο γλέντι την σκληροτέραν τιμωρίαν της ζωής του, έφερετο εν τώ μέσω τού πολυλήθεατέρου όμίλου και κυριολεκτικώς άκατάλογιστος από το μεθύσι, κρατούσε ένα τέντερε τόν όποιον έκτυπούσε με το καπάκι διαρκώς όταν ή φώναζε ή τραγουδούσε ή ζητωκραύγαζε.

Η συνέχεια εις το προσεχές)

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΔΘΗΝΑ

—Καί ή λήξασα έβδομάς ύπηρεζε ζωηροτάτη ύψ' όλας τās έτόφρεις.

—Η παρά τψ ναυάρχω καί τή κ. Ν. Μακ καί πρώτη δεξίωσης ύπηρεζε θανμασία.

—Η βίλλα των όρωσάτη, διακοσμησμένη δέ αϊ αϊθουσαι πολυτελώς με παλαιά έπιπλα — πίνοντας των γνωστοτέρων ζωγράφων καί κομμοτεχνήματα σπάνια.

—Πλείστοι έκ των προσκεντών παρέστησαν, μεταξύ των όποιων ή συμπαθεστάτη ηρώδεια τής Πολωνίας κ. Ντέ Πούργεβιτς καί ό εις πάντας άγαπητός προσκεντής τής Αιγύπτου Κιαμύλ Μπέης.

—Άπειρία προπεξίδων μπριτζ, χορός εις τό μεγαλοπρεπές χώλ έως άργα. Τό κυλικείον πολυτελέστατον, με φινέτσες από τής σπανιότερες.

—Αϊ δίδες Ίρεν καί Άλεξ. Ν. Μακκά, πλέον χαριτωμένες παρά ποτέ, με κόκκινες σικ τουαλέτες.

—Η παρά τψ κ. Φόν Κάρδοφ, προσκεντή τής Γερμανίας, δεξίωσης υπό πσαν έτοπιν θανμασία. Κόσμος πολύς καί έλεκτός, σοντέ θανμασιόν, με άφθονον καμπαίντην, ένα χοιρίδιον έξαιρετικώς είχε μεγάλη πέραςα. Παρέστη καί ό διάσημος πλανίστας κ. Σνάμπελ, άλλα δυστυχώς χωρίς να παίξει τί ποτε, καίτα παρακληθείς παρά των παριστων μένων. Παραυρήθησαν ή κ. Έλενα Βενιζέλου, ό κ. καί ή κ. Α. Μικαλοπούλου, ή κ. Μπαπ, ή κ. Άπ. Άλεξανδρή, οι προσκενταί Αιγύπτου, Πολωνίας καί Αυστρίας. Σικ έμ φανίσαις αϊ κ. Ρομάνου με άσπρα, Άρεν-τούλη με ρόζ, Ταρσούλη με μαύρα καί Κοράλου με άσπρα. Διεκρίναμεν επίσης τόν κ. καί τήν κ. Γ. Μακκά, τόν κ. καί τήν κ. Άντ. Σταβάτου, τόν κ. καί τήν κ. Μ. Μεταξά καί άλλους πολλούς.

—Δεξίωσης παρά τψ προσκεντή τής Αιγύπτου Κιαμύλ Μπέης έπί τή ευκαιρία τής έπτελειον των γενεθλίων του Βασιλέως Φουάτ.

—Κόσμος άπειρος, όλοι αϊ αϊθουσαι ύπερ πλήρεις, τό χώλ, ή σκιάλα, τό θερμικόν ύπερ γεμάτα από τόν κομμοτερο κόσμον.

—Αϊ κοσμικά Άθήναι όλα παρούσα.

—Τό διπλωματικόν σόμα σύσσωμον παρίστατο, μηδένος έπρεσβευτο έξαιρετικόν.

—Η Μαρκησία Τριόννα μόνον έλαμψε διά τής άπουσίας της καί έστερήθησαν τοιούτο-τρόπως οι γνωστοί της τής καλής καί ευχάριστης συντροφιάς της.

—Αϊ κυρία Αικ. Ματσίνη, Δ. Λοβέρδου καί Ύψηλάντη πολύ έλεγχάντως σφονδύ-τες, με σικ τουαλέτες τής τελευταίας μόδας. Τό κυλικείον πλουσιώτατον με διάφορα αλγυπτιακά καί τουρκικά θανμασια γλυκά. Τό μοναχαιμπί εις τήν ήμερησίαν διάταξιν.

—Ο προσκεντής τής Αιγύπτου, όστις κατ' αυτάς μεταφέρει τήν προσκενίαν του εις τό έπί τής όδου Κηφισίας Μέγαρον Ψύχα, προϋ τίθεται να δώση πολλές δεξιώσεις, γεύματα καί σιναναστροφάς.

—Χορευτικόν άπόγευμα τήν παρελθούσαν έβδομάδα παρά τψ κ. καί τή κ. Κ. Ζέγγελι. Η δισ Ζέγγελι χαριτωμένη με κόκκινα. Πολύ ή νεολαία, χορός υπό τούς ήχους γραμμοφώνων, μερικά τραπέζια μπριτζ καί ράονι ζωηρότατον. Μεταξύ των παρευρεθέντων έν τού διπλωματικού σόματος διακρίνονμεν τούς πρεδευτάς Γερμανίας, Πολωνίας καί Αυστρίας.

—Διακρίνονμεν επίσης τήν παρεπιδημούσαν κυρίαν Ν. Πολίτη, σύζυγον του έν Παρισίους πρεσβευτοϋ.

—Έκείνην άκριβώς τήν ήμέραν άνηγγέλθησαν καί οι άρραβόνες τής θυγατρός της δι-

δος Έλένης Ν. Πολίτου μετά του κ. Κ. Ήλσκου.

—Πολύ ευχάριστη καί συμπαθητική συνομιλήτρια ή κ. Ήλ. Ήλσκου με μαύρο σύνολον. Πολύ ευμορφη ή κ. Μλένη με πράσινα.

—Εμφάνισις λίαν καλαισθητός, ή κ. Γ. Τσάτσου. Πολύ έξυπνη καί ευχάριστη ή κ. Β. Λοπρέστη. Η κ. Α. Φραντζή άκαταγώνιστος εις σπανιτοβολούσαν όμιλίαν.

—Η παρά τψ ναυάρχω καί τή κ. Ν. Μακ καί δεύτερα δεξίωσης ύπηρεζεν επίσης έπαυχή.

—Η άρτι άρχιθείσα πρέσβειρα τής Γαλλίας κ. Κλεμάν Σιμόν παρέστη με μαύρη τουαλέτταν καί πύλον πλατύγυρον, τελευταίαν λέξιν τής μόδας. Η κ. Χεμπερλάν γοητευτική με μαύρα. Η κ. Καρλινή πολύ συμπαθής, άκαταγώνιστος εις τό μπριτζ. Η κ. Λεοντοπούλου πολύ όμορφη με μαύρα καί πλατύγυρον άσπρον πύλον. Η κ. Καρέλλα σικ εμφάνισις με μαύρα καί ρόζ πάλ τουνίκ.

—Η νεολαία άντεπροσώπευτο από πολλές χαριτωμένες δίδες, μεταξύ των όποιων ή όρωστέρα ή δισ Παπαλιούκα με μαύρο έλεγχάν τινα μεγάλο καπέλλο.

—Η παρά τψ κ. καί τή κ. Κ. Δρούλα χορευτική μαστίχα έπαυχεσάτη. Έλεκτός καί πολύς κόσμος έχόρευεν εις τās πολυτελείς αϊθουσας των. Η έκδοδούσα όρωσάτη με μαύρα, έδέχτο βοήθουμένη από τās αδελφάς της κυρίας Ζωλοκόστα καί Μπότση.

—Πολύ κομψή ή πρέσβειρα τής Ρουμανίας κ. Ρασκάν με κόκκινη τουαλέττα. Ο προσκεντής τής Ιταλίας συμπαθεστάτα συνωμιλεί με τήν Μαρκησίαν Τριόννη καί τόν κ. Γ. Μακκά. Η άρτι άρχιθείσα έκ Παρισίων κ. Γκερώ, σύζυγος του γραμματέως τής Γαλλικής πρεσβείας, χαριτωμένη με μαύρο σύνολον.

—Πολύ ευμορφη ή κ. Π. Χέλην με μαύρα καί άσπρη τουνίκ.

—Κυλικείον πλούσιον, χορός ζωηρότατος καί δύο μόνον τραπέζια μπριτζ, στά όποια διεκρί-

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Ο διευθυντής τής σκηνής του «Μον. τιάλ» κ. Γάκης Χατζηγεωργίου, τώ δεξι χέρι του κ. Α. Μακέδου

Ποτέ δέν έδικάσαστε έως τώρα μυθιστόρημα περισσότερον ένδιαφέρειν καί συναρπαστικόν από τής αρχής μέχρι τού τέλους σάν «Τό Μυστικό τής Μαίρης Γκρήαρ», του όποιου ή δημοσίευσις αρχίζει από του προσεχούς φύλλου μας.

ναμεν τήν έξαιρετικώς πάντοτε κομψήν καί χάριτος κ. Δ. Λοβέρδου με μαύρο βελούδο.

—Τό παρελθόν Σάββατον χορευτική έπαυχή παρά τψ κ. καί τή κ. Σ. Παπατρίτου.

—Η έκδοδούσα θάψμα κομψότητος με άσπρη παγιετέ τουαλέττα. Η κ. Αικ. Μπαπ η δνειρον έμορφιάς με άσπρα. Η κ. Γ. Μπαπ τζαβόνου χαριτωμένη με μαύρα. Η κ. Κοράζιδου συμπαθεστάτη με μαύρα καί άσπρες δαντέλλες. Ρεζορ κομψότητος ή κ. Διον. Λοβέρδου με έμερδω βελούδινη τουαλέττα. Πολύ χαριτωμένη ή κ. Μολδοβάνη με ρόζ μόν σικ τουαλέττα. Η κ. Μπακοπούλου με άσπρα

όρωσάτη καί κομψοτάτη. Η κ. Στ. Διερύτου με ρόζ βελούδινη σικ τουαλέττα. Η κ. Κ. Άλεξανδρή πολύ έλεγχάντως τουαλέττα από μαρόν δαντέλλα. Η κ. Μπέστη όρωσάτη με καφέ σικ ναντελλέτια τουαλέττα.

—Τό σπiti θαύμα ιδέσθαι, με όρωσάτη έπαυχα παλαιά καί σπάνια λουλούδια διακοσμημένο. Μυγκέ παντού — τό άνθος τής μόδας — καί πασχαλιές. Τό κυλικείον πλούσιον καί ή τζάζ πολλή έκλεκτική, κρατήσασα τούς κεκλημένους μέχρι τής δης πρωινής.

—Προχθές δεξίωσης παρά τψ κ. καί τή κ. Γ. Μακκά. Κόσμος πολύς, έμορφες άναρτήτες, μπριτζ, ράονι, κυλικείον πλούσιον.

—Διεκρίθησαν οι προσκενταί Ρωσίας καί Βουλγαρίας, οι γραμματείς πρεσβεϊών Ιταλίας, Ρωσίας καί Γαλλίας μετά των κυριών των, ή κ. Π. Τσαυδάση, ή κ. Π. Μελά όρωσάτη με μαύρο σύνολον, ή κ. Κ. Τσαυδάση με γκρι άρζάν, ή κ. Καρέλλα κομψοτάτη όπως πάντοτε, με μαύρα καί μόδ, ή κ. Γυλιόστρα χαριτωμένη με μαύρο, επίσης ή κ. Άντ. Φωκιάρη πολύ νόστιμη με γκρι. Χαριτωμένα εμφανίσαις αϊ δίδες Κανώκη, Μακκά, Μαυρομάτη, Βαλτινού καί Παπαδημητρίου.

—Η παρεπιδημούσα κ. Κάν —αδελφή τής κ. Καρλινής — χαριτωμένη με μαύρα, Η δισ Κάν όρωσάτη με σύνολον μετζέ.

—Άγγέλονται :

—Δεξίωσης παρά τψ κ. καί τή κ. Ν. Καρέλλα.

—Τρίτη δεξίωσης παρά τψ κ. καί τή κ. Ν. Μακκά.

—Τουρνου ντέ μπριτζ παρά τψ κ. καί τή κ. Α. Τσουκαλά.

—Τέρον παρά τή κ. Τουλία Κατωκομάνη.

—Δεξίωσης παρά τψ κ. καί τή κ. Γ. Γουλιόστρα.

—Μπριτζ παρά τή κ. Βασ. Άκριθού.

JE SAIS TOUT

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΦΟΡΙΕΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΟΙΕΙ

Η άνοιξις ήλθε καί μαζί μ' αυτή μās έρχονται νέες μόδες, νέα χρώματα, νέα ύφάσματα. Οι περισσότερες από σās περιμένουν να δούν τί «θα φορεθί» γιά ν' άποφασίσουν να φωνίσουν τίς άνοιξιάτικες τουαλέτες τους. Εις αυτό τό άναμεταξύ προσπαθών να περάσουν όπως-όπως με τά χειμωνιάτικα των καί τά περυνά των. Τό ίδιο άλλως τε κάμουν καί στο Παρίσι.

Μερικοί άνθρωποι νομίζουν ότι αϊ Γαλλίδες άγοράζουν συνεχώς καινούργια φορέματα, καί όμως άπαύονται. Η Γαλλίς εινε πολύ οικονομική καί θά τό σκεφθί πολύ προτού άπορρίψει ν' άγοράση κάτι νέον. Ξοδεύει πολύ όλίγη γιά τά ρούχα της καί όμως κα-

τορβώνει να εινε πάντα καλοντυμένη καί να φαίνεται πάντα σικ. Αυτό θεθαίως εινε ζήτημα γούστου, γιαντί ή Γαλλίς εινε γεννημένη γιά τήν μόδα καί ξεύρει πώς να ντυθί. Μπορεί να θυσιάση τήν μόνη έλευθέρα ήμέρα που είχε να μη πάγη στόν κινηματογράφο να καθίση σπiti της να επιδιορθώση ένα παλιό φόρεμα καί να κάμη μ' αυτό μία θριαμβευτική εμφάνισι.

Αά έχετε όλες σας στο βάθος τής καρδιάς σας κανένα περσινό σας φόρεμα που εινε πολύ κοντό γιά να φορεθί έφέτος. Λοιπόν να μι άδεα γιά να τό επιδιορθώσετε. Κόψτε το λίγο από κάτω, άνεβάστε τήν μέση στήν θέσιν της, βάλτε ένα κομψό γιακαδάκι καί θά έχετε μι άρτια τουνίκ που θά τήν φορέσετε με μι άκουρότερη φούστα. Έάν ή τουνίκ σας εινε μετζέ θά κάμετε μι μαρόν φούστα. Με μι κόκκινη ή πράσινη τουνίκ, μι μαύρη φούστα άποτελεί ένα όρωσιον σύνολον. Η τουνίκ θριαμβεύει αττήν τήν εποχήν στο Παρίσι. Γίνονται τουνίκες από όλα τά ύφάσματα καί γιά όλες τίς ώρες τής ήμέρας καί τής νυκτός. Ένα όρωσιον σύνολον γιά μι άραδινή τουαλετίτσα εινε μι τουνίκ από μιλέ λαμ που σχηματίζει δυό μύτες έμπρός καί πίσω, καί πέφτει με πολύ χάρι επάνω σε μι βελούδινη φούστα.

Μιά άλλη νουβωτέ που λανσαρίσθηκε πρό όλίγων έβδομάδων καί φαίνεται ότι θά έπαυρήσθ, εινε τά σταυροκουμπωμένα παλτά. Αιτί τό κούμπο με τή διπλή σειρά

κομψιά θά τήν δώμε όχι μόνον στα παλτά αλλά σε ροζέματα, σε μπλούζες άκόμη καί σε ουιττερ. Ήδη τά διπλοκουμπωμένα ταγιέρ έκαμαν τήν εμφάνισιν των.

Αυτή τήν εποχή οι σεμιζέτ που συνοδεύουν τα ανιές εινε στήν δόξα τους. Γίνονται από λεπτά ύφάσματα καί εινε έλαστικές με άκούρ τής χειρός. Οι μπλούζες από κρέπ σστέν συνηθείζονται πολύ καί προσέχετε καλά. Η μεγάλη καινοτομία τής εποχής εινε οι φούγγες. Έάν θέλετε να έχετε μι μπλούζα τής τελευταίας μόδας μη παραλείτετε να τήν γαρνίρετε με φιδύγους. Στollίζουν πολύ στα μανίκια καί στόν γιακά καί προσδίδουν μι άδιατέρα χάρι καί φρεσκάδα. Ένα πρωτότυπο γιακαδάκι εινε μι μαντίτσα που κόβεται άν φόρη στόν λαϊμό, σταυρώνει έμπρός καί καταλήγει σ' ένα ζαμπό πλισέ.

Καί πρίν τελειώσωμε πρέπει να προσθέσωμε δυό λόγια γιά τά σκαυτεζικά ύφάσματα που θά φορεθούν πολύ έφέτος. Με τό ταγιέρνι σας εινε άπαραίτητον ένα γιλεκάκι από σκαυτεζικό ύφασμα που πρέπει να συνοδεύεται με ένα μπρεδεάκι από τό ίδιον ύφασμα. Εινε πολύ πρακτικόν, δίδει μι εύθυμη νότα καί κάμει ένα σύνολον έντελώς μοντέρνο.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες τά δίδουν όλα. Χρειάζεται μόνον να ύπάρχη ή δύναμις εκείνη που τά δίδει όλα—ή δύναμις τής αγάπης.

Η όρωστέρα αγάτη εινε εκείνη, που δέν έξέρει κανείς γιαντί άπαύεται.

Τό κλειδί προς τήν αγάπην εινε ή έμπιστοσύνη—Η άλυσίδα, με τήν όποιαν δένεις τήν αγάπην—ή έκτίμησις.

Η έργασία εινε τό καλλίτερον φάρμακον γιά τής πληγωμένες ψυχές—ή τό ύγιέστερον ναρκωτικόν.

Ο πόνος χειροτερεύει τόν άνθρωπον.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΡ

Παρακολουθήσατε το μυστικόν της Μαίρης Γκρήρ. Είναι μια γυναίκα που έχει την ψυχή της, βλέπει πώς όλη ή ύπέρση αγάπης της κατέληξε σε μι άίσχρη ταπεινώσή της, καί σάν ρόδο μαράνεται, πέφτει πρόωρα, σπάει από τό λεπτό του κλαδί καί κυλίστα στο βόρβορο τής προδοσίας των συζυγιών καθηκόντων καί καταλήγει στο γραφείο του πρώτου δικηγόρου γιά να τής λύση τά δεσμά που τής έπλεξαν ο ουρανός καί ο θεός τού κόσμου.

ΟΣΚΑΡ ΜΠΛΟΥΜΕΝΤΑΛ

Η ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ

ΓΑΜΟΣ Ι Ι

—Χρησιτά μου έγνώρισα καλά τόν κόσμο καί περισσότερο τή γυναίκα ύψ' όλας τās μορφάς της, παρεκλούθησα τήν εξέλιξιν της καί έξέρω καλά πώς σήμερα δέν ύπάρχει κόρη που να μη γνωρίζη τά καθήκοντά της ως συζύγου.

—Άλλά ό,τι καί άν έξερης κόρη μου, μη τό δείξης ποτέ στόν άνδρα σου. Δέν πρέπει να παίξης βέβαια τό ρόλο τής μωράς παρθένου, αλλά μην έπιχειρήσης τίποτε, μην τής λέξη καί, προ πάντων, άρρησε εκείνον που σε άγαπά να σε μεταχειρισθί όπως θέλει.

—Η όγνοια, κόρη μου, μαγειρεί, θέλγει καί ή πυρόβενος τό πρώτο βράδυ του γάμου της, πρέπει να δείξη όλη τήν άγνή καί άμωμη ψυχή της. Ο διαταγμός, ή συγκίνησις, τά δάκρυα εινε εκείνα που εξυψώνουν στα μάτια τοι άνδρος μι γυναίκα.

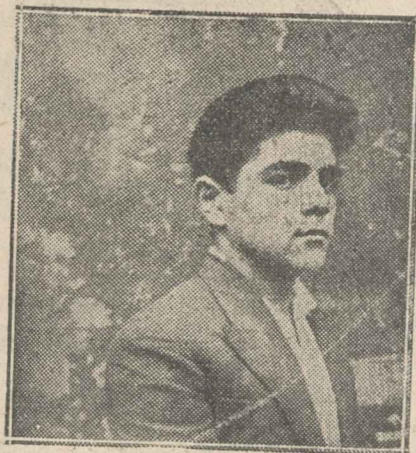
—Άκουσα από στόμα κοριτσιού να λέη: «Μά ξένος εινε ο άνδρας μου; γιαντί να τόν ντραπώ;

—Λάθος! Ο άντρας σου δέν εινε ξένος, μά ένας λεπτός άνθρωπος τά παρατηρεί όλα αυτά. Ύπηρεα κι' εγώ νέος, πολύ νέος, κι' όταν έσοπούδα στο Βερολίνο είχα γνωρισθί με μι άσυμπρέττα —ένος μικρού θεάτρου ποιητιών. Παιδιά κι' οι δυό τότε άγαπηθήκαμε, κι' ή Έβελ με πήρε σπiti της, όπου έμεινα τρία χρόνια, τά χρόνια των σπουδών μου. Πήραμε λοιπόν, ότι σ' όλο αυτό τό διάστημα, ή Έβελ, ούτε μι άραδία δέν έπεφτε να κοιμηθί, άν δέν έσθινε τό φως γιά να γδωθί. Ξέρεις πόσο εξυψώνει τήν γυναίκα ή αιδώ ;

—Σού εύχομαι σάν πατέρα που ποθεί τήν εύτυχία του παιδιού του, να βής έναν άνδρα λεπτό κι' εύγενή στόν τρόπο καί τό φέρεσθαι. Δέν μπορείς εσύ ποτέ, άθώο μου παιδί, να φαντασθής τί κτηνωδία κρύβεται πίσω από τό μονόκλ μερικόν κυρίων, τί προστυχιά καί τί άναίδεια κάτω από μερικόν άριστοκράτας.

—Ύπάρχουν άνδρες που έχουν στήν ψυχή τους τήν αγνότητα του άγαπών. Πόσο θά είσαι, παιδί μου, εύτυχής κοντά σ' ένα τέτοιον άνδρα, σ' έναν άνδρα που θά σε μεταχειρίζεται σάν ζουμπούλι καί θά φοβάται να μη σου χαλάση τήν εύαδία τής αγνότητός σου!

—Παντρεύονται καί παίρνουν ένα άγγυχο ρόδο, ένα μπουμπούκι που μόλις άνοιξε, καί τό μεταχειρίζονται όπως μετεχειρίζοντο με χει χθές τήν έρωμένη του έλαφροκόρμου. Καί ή κόρη ή άγνή, που παραδίδεται μ' όλη τήν ψυχή της, βλέπει πώς όλη ή ύπέρση αγάπης της κατέληξε σε μι άίσχρη ταπεινώσή της, καί σάν ρόδο μαράνεται, πέφτει πρόωρα, σπάει από τό λεπτό του κλαδί καί κυλίστα στο βόρβορο τής προδοσίας των συζυγιών καθηκόντων καί καταλήγει στο γραφείο του πρώτου δικηγόρου γιά να τής λύση τά δεσμά που τής έπλεξαν ο ουρανός καί ο θεός τού κόσμου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΥΚΑΜΙΝΙΔΗΣ
ΠΡΕΒΕΖΑ
αριθ. 6502, Δραχ. 2000

Νέοι από Πόντου

—Μία Αμερικανική στατιστική πιστοποιεί ότι κάθε Αμερικανός χρειάζεται κατ' έτος 10.000 δρ. δια τὰς τέχνες και τὰ ἔλκικα τῆς ὥρασιότητός της.

—Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐξοδεύονται κατ' ἔτος ὑπὸ σχετικῶν Κλόνμπ. 10.000.000 λίρες διὰ τὸ κινῆναι πῶν ἀλεπούδων, διὰ τὸ ὁποῖον διατηροῦνται ἄλογα, σκύλλοι, βοήθοι καὶ ὑπηρεταί.

—Κατὰ τὰς παρεχόμενας μετρήσεις τῶν βασιλικῶν τῆς καλλονῆς τὸ ἰδεώδες ἀνάστημα γυναικῶν εἶνε 1,75 ἕως 1,76 ἑκατοστάμετρα.

—Τὸ πρῶτον ἐργοστάσιον παρασκευῆς μαργαρίνης καὶ λοιπῶν ἀπομιμήσεων τοῦ βουτύρου ἰδρύθη πρὸ 60 ἐτῶν.

—Τὸ ἰσπανικὸν μονοπώλιον τοῦ Καπνῶ ἀπεφάσισε νὰ ἐγείρῃ ἀνδριάντα εἰς τὸν πρῶτον καπνιστὴν τῆς Ἰσπανίας Ροδρίγον ντὲ Γιάρετς, ὅστις συνόδευσε τὸν Κολόμβον εἰς τὸ ταξίδι του πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ἐξέμαθε τὸ κάπνισμα.

—Ὁ γνωστὸς καὶ εἰς ἡμᾶς φακίσης Ταχρά-Μπέης ἤγειρε εἰς τὸ Παρίσι ἀγωνίην κατὰ τοῦ ἐπιστήμονος Πὸλ Χετσὲ ζιτῶν 500 χιλ. φράγκα ἀποζημιώσιν διότι τὸν ἐδίδασκε ἐπαγγελματικῶς καθόσον εἰς δημοσίαν παραστάσιν ἀπεκάλυψε (ὅπως καὶ ἐδῶ ἕνας ἰατρός) τὰ μυστήρια τῆς τέχνης του.

—Οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκουν κατὰ μέσον ὅρον εἰς ἡλικίαν 56 ἐτῶν.

—Εἰς τὸ Παρίσι, κατὰ μίαν στατιστικὴν συνέβησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 841 δυστυχήματα ἀτυχημάτων ἐκ τῶν ἐπιτηρούμενων τὴν κίνησιν τῶν αὐτοκινήτων.

—Μία Ἀμερικανὴς ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου ἐπέτυχε παρὰ τῶν Ἀμερικανικῶν δικαστηρίων ἀποζημιώσιν 8.000.000 δρ. ἀπὸ τῶν ἐνοχλῶν της εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ μάντιον ἐκαθουρδίσθη ἐπειδὴ κατὰ λάθος στὸν ἀγῶν τὸν κρῖνον νεροῦ ἔγραψε ζετό.

—Εἰς τὴν Ἀμερικὴν μερικὰ παιδιὰ εἶχον στοιχηματίζει ποῖο θὰ ἔχει τὴν ἀνδρείαν νὰ σταθῇ περισσότερο ἐμπρὸς σ' ἓνα ἐπερχόμενον τραῖνον. Ὁ ἀνδρείότερος ἀνθρώπος ἀπὸ τὴν ἀμαρσοτουζιάν καὶ ἐγενε κομμάτια, ἀλλὰ ἐκέρδιζε τὸ στοιχίημα.

—Εἰς τὰ ὄρη τῆς Εὐρώπης τὸ χιόνι ἔχει φθάσει τὰ 3 1/2 μέτρα.

—Ἡ Ἀργεντινὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ μὴ δέχεται μετανάστες ἐργατικὰς ἀπὸ

ΧΑΡΙΑ ΧΟΥΡΣΟΓΛΟΥ
Ἰουστινιανὸς 13 Θεσσαλονίκη
αριθ. 6412, δρ. 500.

ΜΗΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Ἱεροδιακόνος, Μεσσηνία
αριθ. 3359, δρ. 500

ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΣΤΑΘΙΟΥ
Συν. Διδασκαλείου, Τσίπολης
αριθ. 5886, δρ. 500

τὰς χώρας τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης ἕνεκα τῆς ἀνεργίας, ὅσους δὲ φθάνουν ἐκεῖ τοὺς γυρίζει πίσω δι' ἐξόδον της.

—Τὸ παγκόσμιον ἀπόθεμα εἰς χρυσὸν ἔφθασε ἐφέτος γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μεγάλο ποσὸν τῶν 50 δισεκατομμυρίων Μάρκων. Πρόκειται περὶ τοῦ χρυσοῦ ποὺ βρίσκεται εἰς κυκλοφορίαν εἰς χρυσὰ νομίσματα καὶ εἰς τὰ τρεῖς τῶν Ἐκδοτικῶν Τραπεζῶν.

—Ἐπανέρχονται πάλιν εἰς τὴν μὸδαν τὰ πλεκτὰ γυναικῶν γαρνιρισμένα ὅμως μὲ ἐμπροσθὲλλον στὸ ἀνοιγμα τοῦ στῆθους πλεγμένον ἀπὸ διάφορα χρώματα.

ΟΛΓΑ ΚΟΝΤΖΑΜΠΑΣΗ
Χανιά (Κρήτης)
αριθ. 7810 Δραχ. 500

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ἰταλικὸν μουσικὸν περιοδικὸν ἀναγράφει τὸ ἔξης χαριέστατον ἀνέκδοτον πρὸ μεγάλου μουσουργοῦ τῆς Ἱταλίας Ροσσίνι.

Μίαν ἡμέραν ἐν Παρισίῳ εὐρισκόμενος ὁ Ροσσίνι ἔκαμνε τὸν συνήθη περιπάτον του εἰς τὰ βουλεβάρτα, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος φίλου του. Περιεπάτων ἀμφοτέρωθεν εὐθεῖαι καὶ ζωηροί, ὅτε αἰφνης ὁ φίλος τοῦ μουσουργοῦ ἠσθάνθη τὸν βραχίονα τοῦ τελευταίου ἐρειδόμενον βαρύτερον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του, ἐνφὶ τὸ βῆμα τοῦ κατέστη ἐκτάκτως βραδύ.

Ἐκπληγτος διὰ τὴν ἀπίστην ταύτην μετὰ βολὴν στρέφεται καὶ βλέπει τὸν Ροσσίνι χωρὶς τῶντα διὰ θεομῆς χειραγιάς ἔνα ἐν τῶν ἐπὶ σῆς μεγάλων συνθετῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸν Μέγερμπερ.

—Τί κάμνετε, ἀγαπητὲ διδάσκαλε; Πῶς εἶνε ἡ ὑγεία σας; ἠρώτησεν εὐγενέστατα ὁ Μέγερμπερ.

—Κακὰ! πολλὴ ἄσχημα, ἀγαπητὲ μου! ὁ πῆντησεν ὁ Ροσσίνι διὰ φωνῆς σχεδὸν κληθμυρᾶς.

Ὁ Μέγερμπερ ἀφοῦ πῆλξθη περὶ αὐτὸν εἰς τὸν γηραιὸν Ροσσίνι ἀπεμαρμόνη. Καὶ τότε ὁ συνοδεύων τὸν Ροσσίνι τὸν ἠρώτησε μετὰ περιεργίας:

—Διατί εἴπατε εἰς τὸν Μέγερμπερ ὅτι εἶσθε ἄσχημα καὶ διατί ὑπερλήρητε τὸν ἀσθενή, ἀφοῦ περιπατεῖτε ζωηρότατος;

Ὁ Ροσσίνι ἐμειδίασε πονηρῶς καὶ μετὰ σιγὴν ἀλίαν σιγῶν ἀπήντησε:

—Μάθε, φίλε μου, ὅτι ὁ Μέγερμπερ θὰ ἤχητο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν μου διὰ νὰ ἐκλάμῃ περιεσπότερον ἡ ἰδική του ἀξία. Τὸ γνωρίζω καλῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησα νὰ τὸν ἀπογοητεύσω...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐκδοτικοῦ Ὁμοῦ Δημητράκου ἐξεδόθη καὶ ἐκκυκλοφόρησε τὸ νῆον βιβλίον τοῦ κ. Δ. Γατοπούλου «Τὰ 100 ἑλληνικὰ χρώνια». Τὸ ἔργον τοῦ κ. Γατοπούλου, σειρὰ αὐτοτελῶν μονογραφικῶν, περιλαμβάνει τὰς περιεργωτέρας καὶ πλέον ἀγνώστους σελίδας τοῦ Ἀγῶνος καὶ τῶν πολιτικῶν γεγονότων τοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος, συνεγράφη δὲ κατ' ὅλην νέας ἐρευνῆς καὶ μακρὰς ἐργασίας ἐπὶ τῇ βάσει πῶν ἀρχαίων τῆς οικογενείας Ζαφειῆ καὶ ἄλλων ἀρχαίων καὶ πηγῶν.

Ἐξεδόθη εἰς κομψότατον τόμον ἓνα νέον μυθιστόρημα τοῦ γνωστοῦ ἐν τῶν νέων λογιῶν κ. Ἀλέκου Μ. Λιδωρίκη ὑπὸ τὸν τίτλον «Διὰ φλόγας ἀπὸ μὰ φωτιά». Τὸ «Τικ-Τακ» θὰ γράφῃ προσεχῶς ἐκτενέστερον γιὰ τὸν νέον βιβλίον, τὸ ὁποῖον κάθε φιλιαναγνώστης πρέπει νὰ τὸ προσέξῃ.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ

—Αθλητική ζωή

ΠΑΤΡΑΙ, Μάρτιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Συνεχίζομεν τῶν ἀγῶνων πρωταθλήματος Πελοποννήσου, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν συντηθήσαν εἰς τὸ γήρεδον τῆς Παναχαΐκης Γυμναστικῆς Ἐνώσεως ἡ ὁμάς αὐτῆς ὁμάς μετὰ τοῦ Παναγαλιέου Αἰγίου. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε μεγάλου ἐνδιαφέροντος ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς φόρμας εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντα ἀμφοτέρω αἱ ὁμάδες. Τὸ α' ἡμιχρόνον παρήλθεν ἄνευ ἀποτελέσματος καὶ ἐκ τῶν δύο ὁμάδων. Εἰς τὸ 2ον λεπτὸν ἡ Παναχαΐκη εἰς μίαν θυσίαν καθόσον ἐπιτυγχάνει τὸ νοητικὸν τέρμα τῆς νύκτος καὶ ἔτσι ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ ἀποτέλεσμα 1—0 ὑπὲρ τῆς Παναχαΐκης. Ἡ μέρα σήμερον βαθυλογιὰ τῶν ὁμάδων τοῦ α' γόρου, ὁ ὁποῖος πλησιάζει νὰ τελειώσῃ, ἔχει ὡς ἔξης: Παναχαΐκη ἀγῶνες 2 βαθμοὶ 4, Ὀλυμπιακὸς ἀγ. 3 βαθ. 5, Ν. ἡ ἀγ. 3 βαθ. 3, Α. Ἀστὴρ ἀγ. 3 βαθ. 0, Α.Ε. Κ. ἀγ. 3 βαθ. 3, 1 Παναγαλιέος (Αἰγίου) ἀν. 3 βαθ. 4, Ἡρακλῆς (Πύργου) ἀγ. 5 βαθ. 7.

Πατρεῖς

—Ζωὴ καὶ κίνησις

ΜΙΤΥΑΗΝΗ (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Ἡ Μιτυλήνη, ποὺ πάντα πρώτη εὐρίσκεται εἰς τὴν γραμμὴν τῆς προόδου, ἀπέκτησε ἀπὸ ἡμερῶν καὶ ὁμιλοῦντα κινηματογράφον, χάρις εἰς τὰς φιλοτιμίας προσπάθειας τοῦ νέου διευθυντοῦ τοῦ «Λεσβιακοῦ» κ. Παπαγεωργίου. Ἐξαιρετικὰ καλὸ ἔπανος καὶ πρὸ παντὸς κατ' ἐπιστήμην, γὰρ πρῶτη ἡ Μιτυλήνη πύλη νὰ ἀπολαμβάνῃ ὁμιλοῦντα κινηματογράφον, πράγμα τὸ ὁποῖον ἕνας ἐπαρχιακὸς μόνον εἰς τὸ κλεινὸν ἄστυ θ' ἀπελάμβανεν.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἔγινε μία ποδοσφαιρικὴ συνάντησις ἀπὸ τοῦ Παλιέσθικου καὶ τῆς Ἀστράτης Ν. ἡ Ἀστ. κ. π. ἡ ὁποία διὰ τρίτην φορὰν ἐπισκεπτεται τὴν νῆσον μας, κατὰ τὰς δύο προηγουμένους συναντήσεις ἐξῆλθε νικήτρια. Προσέδξ ἐξῆλθεν ἰσχυρὸς μετὰ τὴν ἰσορῶν ὁμάδα τοῦ Παλιέσθικου, παρ' ὅλον ὅτ' οἱ ποδοσφαιροῦντες τὴν ἤταν.

—Ἀπὸ ἡμερῶν ἡ πόλις μας φιλοξενεῖ τὸν Μουσικὸν Θάσον Μ. Νέξερ - Σὺλβα - Ἰατρὸν δι. Ὁ ἀναισθηθὴς, καλῶς κατηχημένος, δίδει καλλιμενὸς παραστάσεις, παίζων ὅλας τὰς κλειστάς ἐπιθεωρήσεις ποὺ παύσαν στὴν Ἀθήνα, ὅπως τὸ «Ἐξω Ὀλα», «Παυλὸς», «Ριόκα», «Ἀλανά», κ.π. Παρ' ὅλην τὴν ἀναισθηθὴν καίαν, τὸ θεατρίον κοινὸν τῇ Μιτυλήνῃ ὑποστηρίζει ὅσον δύναται τὴν θάσον, ἀποδείξει ὅτι ἔχει νὰ ἐντυμῇ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ἓνα πᾶγμα ποὺ ἀξίζει.

Σ. Μουτζουρέλλης

—Σχολικὴ παράστασις

ΝΑΕΟΣ, Μάρτιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, ἐπέτεον τῆς ἑθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς, ἐδόθη σχολικὴ παράστασις ὑπὸ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τοῦ ἐνταῖθα γυμνασίου τῆς πόλεως μας ἐν τῇ εὐνοχῶν αἰθρῇ τοῦ Κοιτητοῦ. Ἡ εὐοχὴ ἐπέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, γάρ εἰς τὰς ἀκροῦς ἐνεργείας τοῦ Γυμνασίου μας κ. Ζαφ. Φραγκίσκου. Τὴν σχολικὴν παράστασιν ἐτήμησε διὰ τῆς παρουσίας τῆς βλ. ἡ ἐκλεκτὴ μερὶς τῆς πόλεως μας. Μεταξὺ τῶν παρευρισκόμενων διεκρίναντο οἱ κ.κ. Δ. Πάγκαλον ἱατρὸν, μετὰ τῆς ἀξιοτιμῆς κυρίας του, κ. Γ. Μαργαρίτην ποτὴν βουλευτὴν μετὰ τῆς γαυτοδότου θυγατρὸς του, κ. Βλ. Σφινδοῦσαν καθηγήτῃν, κ. Μίνα Βάλανδον, κ. Μυ.

Μαργαρίτην, Ι. Ζωρζὸν καθηγήτῃν μετὰ τῆς κυρίας του, Π. Πάγκαλον διεκρίνον, Μάρκον Ἀνδρῶν ἑμπορὸν, Νικ. Ὁρφάνον τηλεγραφητὴν μετὰ τῆς κυρίας καὶ ἀδελφῆς του, κ. καὶ κ. Μακρὴν ταμειάρχον ὑπάλλῃον, Ζαφ. Φραγκίσκου γυμνασιάρχον, Δίδα Ἀθηνᾶν Σίγη, Νικηφόρον Λεγάρον γυμναστήν, κ. καὶ κ. Α. Μακαβελίδην, Ν. Ὁρφάνον ἱατρὸν, Ἀντ. Χάμπαν, κ. καὶ κ. Κ. Μ. Κατσηνικολάου, κ. καὶ κ. Δ. Δέτην συμβολαιογράφον, κ. Σταύραν τελοῦν μετὰ τῆς χαριτοβόρου θυγατρὸς του Μπεμπέας καὶ πολλοὺς ἄλλους.

Θ. Δ.

—Ὁ χορὸς τῆς Ἰσραηλιτικῆς κοινότητος

ΞΑΝΘΗ, Μάρτιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὴν αἰθυσαν τῆς Ἰσραηλιτικῆς Λέσχης ὁ χορὸς τῆς Ἰσραηλιτικῆς Κοινότητος ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν. Διεκρίναντο τὸν κ. Ἀρδίτην, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σμῖα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Π. Ταμπάκη, τὴν διδα Ταμπάκη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Μ. Μπέλλο, τοὺς κ.κ. Μερμασάτ, Β. Πιγᾶ, Α. Ἐσκαναῖ, κ.π. Εἰς τοὺς χοροὺς διεκρίθησαν αἱ διδξ Μερμασάτ, Ὁδαῖα, Πιγᾶ, Μπέλλο, Μαργαρίτα κ. α. Τὸν χορὸν ἐτήμησαν οἱ κ.κ. Π. Χρηστίδης πολιτεῖς, Σαραχίδης, Λαλαζήσης, Μουτεβλῆς μετὰ τῆς διδξ ἀδελφῆς του, Ἀθανασιάδης μετὰ τῶν διδων ἀδελφῶν του, Π. Στεργιάδης, Τόλτον καὶ ἄλλοι, τὸν ὁποῖον τὰ ὀνόματα μὲν διατρέχουσιν. Ὁ χορὸς διήρκεσε μετὰ τῶν προῖκων ὥρων.

—Ὁ χορὸς τοῦ Μουσικογυμναστικοῦ Συλλόγου Σάντ.

Ἐπίσης εἰς τὴν αἰθυσαν τῆς Λέσχης τοῦ ὁ Μουσικογυμναστικὸς Σύλλογος Σάντ ἔδωκε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὸν ἐτήσιον χορὸν του. Παρευρεθὴ ἡ καλλιτέρα Ἀρμενικὴ κοινότης.

—Αθλητικὴ κίνησις

Τὴν Κυριακὴν συντηθήσαν εἰς ἀγῶνα πρωταθλήματος αἱ α' ὁμάδες Ἀτλας καὶ Ἐλπίς. Κατὰ τὴν ἀγῶνα νικήσας νικήσας ἀν.

ΕΧΕΤΕ ΑΡΘΡΩΣΕΙΣ

καὶ μὺς σκληροῦς.

Πόνους ὅστις εἰς ὅλον τὸν λαμβὼν καὶ τοὺς ὅμους... σὰς παρέχουν τὸ συναισθηματικὸν ἐξασθενησας; Μὴν ὑποφέρετε! Μεταχειρισθετὲ τὸ Σλόαν κατὰ τὸν ἀκολουθοῦν τρόπον διὰ νὰ ἀνακουφίσετε τοὺς πονεμένους μὺς.

Ἐναποθέσατε ελαφρὰ τὸ Σλόαν ἐπὶ τοῦ πονεμένου μέρους ἢ χλιαρὰ καὶ ὑγιεινὴν θερμότητά τοῦ Σλόαν εἰναί τεσσον εὐχαριστος ὅσον καὶ ὁ ἥλιος. Ὁ πόνος ἐξαφανίζεται ταχέως. 13 ἑκατομμύρια οἰκογενειῶν τὸ μεταχειρίζονται εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀγοράσατε σημερινὴν μίαν φιάλην.

SLOAN'S LINIMENT

δείχθη ὁ Ἀτλας μὲ τέματα 1 ἔναντι 0.

—Ἐπίσης ὥρα 10 1/2 αἱ β' ὁμάδες Ἐλπίς καὶ Ἀτλας. Νικήτρια Ἐλπίς μὲ 6—0.

—Ὁρα 11 1/2 Ὁρφεὺς νική Σάντ μὲ τέματα 6—3.

Βασ. Βασ.

—Ὁ Φιλόπτωχος Σύλλογος

ΦΛΩΡΙΝΑ, Ἀπρίλιος (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Μὲ τὰς κολοσσιαίας προόδους τῆς καὶ τὴν ἀλματικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἡ διοικήσεως τῶν ἀλλοδαπῶν ἐφέλασε σ' ἓνα ἥμισον σημεῖον ἑλληνικῆς πόλεως. Μέσα σὲ ὀλίγα χρόνια, μὲ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐργατικῶν κατοίκων τῆς, πέταξε ἄν' ἐπάνω τῆς τὴν ξένη δοτικὴ φορεσιὰ καὶ πῆρε μὰ ὁ λαὸν τὴν μορφή ἑλληνικῆς πρωτευούσης. Σχολεῖα, ἐθνικὰ ὀργανωθεῖς φιλοanthropικά ἰδρύματα κ. α. π. εἰνε ἀναριθμητὰ. Μέσα σ, αὐτὰς τὰς προόδους ἐβλάστησε σὰν ἓνα βοτάνοι ὁ Φιλόπτωχος Σύλλογος τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων, γιὰ νὰ ἐπαινεύσῃ τὰς πληγὰς τῶν διντυσμένων. Ὁ σκοπὸς τῶν εἰν ἱερὸς, ἀνθρωπιστικὸς καὶ ἰδανικός. Δι' αὐτὸ εἰνε αἷσις πολλῶν συγχωρητῶν καὶ ἐπαίνων.

Ἀνταποκριτῆς

ΜΟΥΣΙΚΟΣ, ὑπηρετήσας ἐπὶ μακρὸν ὡς ὀργανωτὴς καὶ διευθυντὴς φιλαρμονικῶν ἐπαρχιακῶν πόλεων, γνώστης τῶν πνευστῶν καὶ ἐγγύθων ὀργάνων, καθηγητῆς τοῦ βιολιού καὶ τῆς ἀρμονίας, ἤξει θέσιν εἰς ἐπαρχιακὴν Φιλαρμονικὴν. Γράψατε: «Ἀρχιμουσικόν» Γραφεῖα «Τικ-Τακ».

ΘΕΛΕΤΕ νὰ μάθετε νὰ ὑποψήσετε καὶ νὰ μαγειρεύετε; ΘΕΛΕΤΕ νὰ μωρεῖτε νὰ ἐκτελεθῇ ὅλα τὰ παράδοξα καὶ περίεργα ψυχικὰ περιγίματα; Μελετήσατε τὸ βιβλίον «ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΥΠΝΟΥ-ΤΙΣΜΟΥ», ποὺ εἶνε ὡς τὰς μεθόδους. Δρα. 50. Ἐκδοτικὸν Γραφεῖον Ἀντιπύρις, Πετροῦ 30, Ἀθήνα.—Διὰ τὰς ἐπαρχίας 55.

Άρχισυντάκτης : Παν. Παπαδόπουλος

Είδοποιούνται οι εις τας επαρχίας αναγνώσται μας, οι κερδισάντες εις το πρώτον λαχείον, να ζητήσουν το ποσόν το οποίον εκέρδισαν από τα κατά τόπους υποπροκαταρκτικά της Εταιρείας 'Ελληνικού Τύπου, τα οποία έχουν λάβει σχετικήν έντολήν.

Κους, Κους, Ντίμην 'Αλκην, Καλάμας.—Τα αποσταλέντα δεν θα ελήφθησαν, εντός εάν δεν έχετε ιδεί σχετικήν απάντησιν. 'Οσον άφορα τας λύσεις του διαγωνισμού, δημοσιεύσαμεν μόνον τα όνόματα των αποσταλάντων λύσεων όρθως, από 5 και άνω. 'Οποδδήποτε, εις το μέλλον δεν θα επαναληφθή. 'Ο 'Πόθος' δεν έχει μέτρο. Διαορθώστε το και στείλτε το.—Δ. Γουργούρη. Κάπου άλλο θα έπρεπε ν' απευθυνθήτε διά την παράδοσιν και... άποχρεωτικήν πράσιν σας.—Α. Παπαμιανώλην, Κέρκυραν. Αυτά που μας γράφετε δεν είνε κατάλληλα διά το περιοδικό μας.—Μόρτην. 'Η περιβολή του άνδρος δεν είνε περίπλοκος όπως της γυναίκας και δι' αυτό δεν αφιερώσαμεν ειδικήν στήλην.—Δημ. Κυριακόπουλον. Τα ανέκδοτά σας ελήφθησαν. 'Εάν είνε καλά θα δημοσιευθούν με την σειράν των, εάν όχι δεν θα δημοσιευθούν. Πάντως, δεν μας είνε δυνατόν να σας γράψωμεν ποία και πόσα ενερίθησαν, διότι έχει ληφθή σωρεία άνεκδότων.—Κ. Ζαφειρόπουλον. 'Η 'Ανάστασις' έχει καλόν στίχον, αλλά δεν λείπει τίποτα πρωτότυπον. Σας συνιστούμε να διαβάσετε και θα γράψετε καλά.—'Κυματάκη' Λευκωσία. Τα ποιήματά σας καλά. Θα δημοσιευθούν εντός όλίγου εις την σειράν που θα καθιερωθή.—Ρεον Γλαΐων. 'Επίσης Χ. Τσίριταν. 'Η «συνέντευξις» προχειρογραμμένη. Γ.Κ.Σ. 'Οχι καλά. Γ. Γαλάτην. 'Επίσης, γιατί δεν γράφετε σε μία όρισμένη γλώσσα; Π. Σταμπόλην. Προσέχετε περισσότερο και αποφεύγετε τις τραγιότητες. Γερ. Λειβαδά. Δυστυχώς όχι καλογραμμένο.—'Εφημεριδοπώλην. Ε. Κ. Σάμον. Τό ποιήμα σας 'έφημεριδοπώλη' δημοσιεύεται εδώ :

«Είνε άηδόνια που λαλούν
μες στών δασών τ' άρώματα
μά κι' άλλα άηδόνια διαλαλούν
κοντά στα ξημερώματα
τα πρωινά τα νέα
με μία φωνή γενναία.
'Εφημερίδες κελαϊδούν
πολούν εφημερίδες
κι' άπ' το πρωί παντού σκορπούν
νέα πολλά κι' έλπίδες»
κάτι λεβέντικα παιδιά εφημεριδοπώλες
που ρίχνουν μέσα στη δουλειά
και τις καρδιές των όιες.

Μ. Παπαδόπουλον. Ευχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Δυστυχώς δεν είνε έξισον καλό και τό ποιήμα σας.—Δ. Ζαλ. 'Ο Ντίκ ό Μαρσεγιέζος' όχι καλός. Α. Σκουτζόπουλ. Μερικά από τα σταλέντα είνε καλά και θα δημοσιευθούν.—Χρ. 'Ορφανόν. Διαβάστε προς τό παρόν και έπειτα γράψετε.—Ρ.Β. Θεσσαλονίκη. Γράψετε καλά, αλλά δεν παίρνεται πολύ ζωντανά θέματα. 'Αν έχετε στείλτε μας τίποτε μικρότερο.—Ε. Τσιλίδου. Προσέχετε περισσότερο στο γράψιμο.—Ν. Παν-

ταζόπουλον. 'Οχι καλό. Κ. Κουπιτόπουλον, επίσης. Α. Ραπτάρην, επίσης. Χρ. Χαλαμπόπουλον. Αυτής της φύσεως συμβούλας δεν δημοσιεύομεν. Κ. Χ. Τό «Θανάθη» καλό, αλλά τό χαλάει ό τρίτος στίχος. Τό νόημα του όποιου είνε στρεφτόν.—Κ. Παπαδόπουλον.—'Η μόνη σύσταση που έχουμε να σας δώσουμε είνε να διαβάσετε, γιατί τό αίσθημα και ή έμπνευσις δεν σας λείπει. 'Η εκτέλεσις όμως κακή.—Β. Τήνιον. Τό ίδιο και σε σας.—Σ. Γούσκον. Νομίζουμε πως έχουν δημοσιευθή σε άλλο περιοδικό. 'Αν θέλετε, στείλτε μας πρωτότυπα, τα όποια να μη στέλνεται και άλλο.—Ζενβίλ. Παρ' όλη την επίεικά μας, δεν μπορούμε να σας ευχαριστήσομε. Για πρώτο όμως, όχι άσχημο. Μ. Ζακυνθινάκην, όχι καλό.—Α. Χατζόπουλον, επίσης.

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

'Εξ λύσεις απέστειλαν αι διδες Πόπη 'Αλεξανδροπούλου, Γιοάννα Νικολέσκου, Α. Μανουμάτη, Σ. Κρητικού, Α. Κανάκη, Κική 'Αθανασίου, και οι κ.κ. Χ. Παπαλιδής, Κ. Πισυλίδης, Π. Σμυρνάπουλος, Γ. Ανάγος, Α. Χιδριδής, Ι. Παναγιωτίδης, Ειρήνη Καπογιάννη, Α. Καραλάτος, Σ. Μοζαγκός, Θ. Τσιγκαλάς, Σ. Συμεωνίδης, Πηνελόπη Καζαντζόγλου, Γ. Φουντής, Πιη Χατζηδάκη, Μ. Στάμου, Δ. Ρούσος, 'Ιφιγένεια Καραιώτη, Δέσποινα Πετρίδη και Κ. Βαφειάδης.

Πάντε λύσεις απέστειλαν οι κ.κ. Π. Κισήρης, Μ. Βρεττός, Σ. Βρεττός, Σιμά Γαλιανόλη, Π. Κιτριανάκης, Γ. Καραμάντης, Ν. Αύγουστινος, Γ. Τούγιας, Μ. Ζώρζου, Πόπη Γαρίου, Α. Φραγκιάς και Η. Δεξιάδης.

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

'Η κλήρωσις του διαγωνισμού των αινιγμάτων θα γίνη την Δευτέρα του Μάου και ώραν 11 π.μ. 'Η κλήρωσις αυτή όπως και ή προηγουμένη του λαχείου μας, θα γίνη δημοσία. Μπορούν συνεπώς να παρευρεθούν όσοι εν των αναγνώστών μας επιθυμούν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΤΩΝ

Σ.Α.Κέρκυρα. Αι ανταποκρίσεις δεν εδημοσιεύθησαν όλες λόγω έλλειψως χώρου. Είς τό μέλλον θα δημοσιεύονται τακτικώτερον. Για παράπονά σας δίκαια, αλλά μέσα εις την σωρεάν των επιστολών φυσικόν είνε να γίνουν και λάθη. Δελτία δεν έξεδίδομεν άκόμη.—Δ. Φράγκον, Στέλλετε.—Θαλήν Κερίσσην, Κωνσταντινούπολην. Σύμφωνοι, ευχαριστούμεν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ι. Παπακαλαμπίτην, Τριφυλίαν. Πιθανόν να έχη συμβή λάθος. Σας ζητούμεν συγγνώμην. Είς τό νέον λαχείον θα σας δώσωμεν 2 λαχούς διά να έπανορθωθή τό λάθος.—Ι. Νιώτην, Χαλκίδα. 'Επίσης.—Δημ. Σύρρον Μεσολόγγιον, Στέλλαν 'Αλιόεστον Μυτιλήνην. Δεν φθάνουν 6 κουπόνια για τό νέο μεγάλο λαχείο. 'Αναγνώσατε τοίς όρους του νέου λαχείου εις τό έσωτερικόν του έξωφύλλου.

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

'Από του δεκάτου φύλλου, ήρχισε νέα σειρά αινιγμάτων, ή όποία θα περιλαμβάνη 10 αινίγματα. Τας λύσεις δέον ό αναγνώσται μας ν' αποστείλουν εις τό τέλος ό λα μ α ζ ύ, εντός συστημένης επιστολής. Θα διανεμηθούν δέ τα έξής δώρα :

Είς τόν πρώτον, όστις θα λύση επιτυχώς και τα 10 — ή τα περισσότερα—αινίγματα ένα γερομόφωνον αξίας 2.500 δρ.

- Κατά σειράν δέ εις τούς άλλους :
- 1 ώρολόγιον αξίας 1000 δρ.
 - 2 φωτογραφικά μηχανά.
 - 1 νεσεσαίρ μανικιοθή αξίας 700 δρ.
 - 5 στυλογράφοι συνολικής αξίας 1000 δρ.
 - 1 άνθοδοχείον αξίας 500 δρ.
 - 5 πλάκες γραμμοφώνου αξίας 500 δρ.

Και 10 συνδρομαί έξάμηνοι, εάν οι λύται είνε του έσωτερικού, ή τρίμηνοι, εάν είνε του έξωτερικού.

Πρώτος απηλθόν, θα θεωρηθή όστις θα λύση όλα τα αινίγματα.

'Εν ή περιπτώσει άπαρχουν περισσότεροι του ένός λύται, τότε θα γίνη κλήρωσις εις τα γραφεία μας, εις τήν όποιαν θα κληθούν να παραστούν όσοι των αναγνώστών μας επιθυμούν. 'Εάν δεν λυθούν όλα τα αινίγματα, πρώτος θα θεωρηθή όστις θα λύση τα περισσότερα και ούτω καθ' εξής :

ΑΙΝΙΓΜΑ 1ου.

Δύ φίλοι κουβένταζαν μία φορά. 'Εξάφην ό ένας λεί στον άλλο :

—Μπορείς να μου πής πόσο είνε τό άθλημα των ήμερών των δώδεκα μηνών του έτους :

'Ο δεύτερος γέλασε και του είπε πως είς τριακόσες έξήντα πέντε.

—'Οχι, ειπεν ό άλλος. Σκέψου και θα π βρής. Είνε πολύ περισσότερες.

'Ο δεύτερος σκέφθηκε, μά δεν τό βρήκε. Μπορείτε σεις ;

Τό νέον μας μυθιστόρημα ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΓΚΡΗΑΡ

είνε ή πιστοτέρα αναπαράστασις του κόσμου του εγκλήματος. Παρακολουθήσατέ το από του προσεχούς φύλλου μας.

Ο ΟΙΚΟΣ ΣΩΤΗΡΗ

'Ο γνωστός άθηναϊκός οίκος καλλονής Σωτήρη, γνωστοποιεί εις τήν αξιότιμον πολυπληθή πελατείαν του, ότι προκειμένου κατ' αὐτάς να μεταφερθή εις τήν όδόν 'Αμερικῆς τό Πολιτικόν Γραφείον, μετέφερε προσωρινώς τό κομψό του ατελι εις τήν πρόσην διέθυνσιν του, όδός Βουκουρεστίου 18.

ΠΙΑΝΟ γερμανικόν εντελώς καινούργες, μόλις εισαχθέν, μάρκας ROYAL, πωλείται αντί 26.000 δραχμών. Πληροφορία όδός 'Αθηνάς, γωνία Λικονόργου. Φωτογραφείον Κυριακού.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ 500 ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100.000

'Από του έννάτου φύλλου ήρχισεν ό νέος μεγάλος διαγωνισμός του «ΤΙΚ-ΤΑΚ» διανομής δώρων εις τούς αναγνώστας 100.000 δραχμών. Τό σχετικό κουπόνι συμμετοχής εις τόν έν λόγω διαγωνισμόν δημοσιεύεται πάντοτε εις τήν κορυφήν του έσωτερικού μέρους του όποθίου έξωφύλλου εις τρόπον ώστε να δύναται ν' αποκόπτεται χωρίς να καταστρέφεται τό φύλλον.

Τό κουπόνι θα δημοσιεύεται από του 9ου μέχρι του ύπ' αριθμόν 39ου φύλλου συμπεριλαμβανομένου. Οι αναγνώσται δηλαδή, οι όποιοι θα μετάσχουν εις τόν διαγωνισμόν θα πρέπει να συγκεντρώσουν έν όλφ 31 κουπόνια, τα όποια θα αποστείλουν ΟΛΑ ΜΑΖΥ εις τα γραφεία μας, μετά τήν λήξιν του διαγωνισμού, ήτοι μετά τήν έκδοσιν και άποκοπήν και του κουπονίου του ύπ' αριθ. 39ου φύλλου μας.

Τα τυχόν έλλειποντα κουπόνια δύνανται οι αναγνώσται μας να συμπληρώσουν ζιὰ κουπονίων της αυτής ήμερομηνίας.

Είς τούς αναγνώστας τών 'Αθηνών και Πειραιώς, οι όποιοι θα προσέρχονται αυτοπροσώπως είτε δι' αντιπροσώπων των θα αλίσσωνται τα κουπόνια δι' ένός λαχνού φέροντος αζήοντα αριθμόν κατά σειράν.

Οι αναγνώσται τών επαρχιών και του έξωτερικού, άφού συλλέξουν όλα τα κουπόνια, θα τα αποστείλουν εις τα γραφεία μας εντός συστημένης επιστολής με τό όνοματεπώνυμόν των και τήν πλήρη διεύθυνσιν των καθαρογραμμένην ό δέ αριθμός του λαχνού ένός έκαστου θα δημοσιευθή εις τό «ΤΙΚ-ΤΑΚ».

Θα κερδίσουν εν συνόλφ 500 αναγνώσται τα έξής είδη :

'Ο 1ος αριθμός ένα ραδιόφωνον μεθ' όλων των συσκευών του κλπ. χρεωδόν προς εγκατάστασιν αξίας δρχ. 10.000.

'Ο 2ος αριθμός μίαν τουαλέτταν γυναικείαν, παριζιάνικο μοντέλλο, αξίας δρχ. 8.000

'Ο 3ος αριθμός μίαν τουαλέτταν θραυνήν του οίκου Ι. Ευαγγελίδη αξίας δρχ. 5.000

'Ο 4ος αριθμός ένα άπογευματινό φόρεμα του αυτού οίκου αξίας δρχ. 4.000.

'Ο 5ος, 6ος και 7ος αριθμός άνα έν καστούμι άνδρικόν ραμμένο, αξίας έκαστον 2.500 δραχμών, ήτοι έν όλφ δρχ. 7.500.

'Ο 8ος και 9ος άνα έν γερομόφωνον αξίας έκαστον 1.300 δραχμών ήτοι δρχ. 2.600.

'Ο 10ος μέχρι του 15ου άνα έν ώρολόγιον αξίας έκαστον 1.000 δραχμών εν του άδμαντοπώλειου Βουράνη και Μάσχου ήτοι δρχ. 1.000.

'Ο 15ος μέχρι του 30ου άνα έν κόσμημα εν του οίκου Ντάβις αξίας έκαστον δρ. 500 ήτοι έν όλφ δρχ. 7.500.

'Ο 30ος μέχρι του 330ου, ήτοι 300 αριθμοί, άνα έν ζεύγος γυναικείων ή άνδρικόν κελισών μεταξωτών, μάρκας ETAM, ήτοι 300 αριθμοί προς δρχ. 150 έκαστος, έν όλφ δρχ. 45.000.

'Ο 330ος μέχρι του 384ου αριθμού άνα μίαν πλάνα γραμμοφώνου, ήτοι 54 αριθμοί προς 100 δρχ. έν όλφ δρ. 5.400.

Τέλος από του αριθμού 384 μέχρι του 500 άνα έν διαρκές εισιτήριο 2 θέσεων έλευθέρως εισόδου εις τό θέατρον «Μοντιάλ». Διά τούς αναγνώστας των επαρχιών άνα μία τρίμηνη συνδρομή του «Τικ-Τάκ».

Έν όλφ δρχ. 100.000.

ΚΟΥΠΟΝΙ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΤΟΥ «ΤΙΚ-ΤΑΚ»

Έξ 100.000 δραχμών

Αριθμός 8

Όνοματεπώνυμον
Διεύθυνσις

ΠΑΣΤΙΛΛΙΕΣ

Παρασκευαζόμενοι εκ καθαρού χυμού φρούτων. Είνε αι μόναι διευκολύνουσαι τήν χώνευσιν. Δρoσί-ζουν τόν στόμαχον, μοσχεύουσιν τό στόμα και κέθουν τήν δίψαν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΤΑΣ

Βανάνες, Δεμένι, Περγουλάι, Μανδάριν, Φράουλα, Πολεύονται παντού.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ
'Ελεούσης 10.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ΚΙΡΣΟΙ (ΧΤΑΠΟΔΙ)

'Ηγγημένη άνώδυνη δι' ένέσεων θεραπεία χωρίς έγχρήσιμον. Οι πόνοι και αι αίμορραγία καταπαύουν άμέσως. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ειδος ιατρος τών Παρισίων. Δέχεται 10—112 και 5—7. Φιλελλήνων 3. Πληροφορία λάβετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΡ. ΝΤΑΒΑΡΗΣ

Χειρουργός Στετατελός
'Οδοντίατρος, Πτυχιούχος
'Εθνικού Πανεπιστημίου, έ-
φαρμόσας όλες τας νεωτέ-
ρας μεθόδους χειρουργικής
και προσθετικής

Βύσση, 21

ΑΘΗΝΑΙ

MODES

Άπαντα τα είδη των γυναικ. πλιν εις τας πλέον χαμηλάς τι-
μας καθώς και τα τελευταία σχή-
ματα (MODELLES) παρελή-
φθησαν εις τό κατώστημα

N. ΚΟΡΩΝΑΚΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 32α

Θα μείνετε εκπληκτες και
κατενθουσιασμένη με τήν

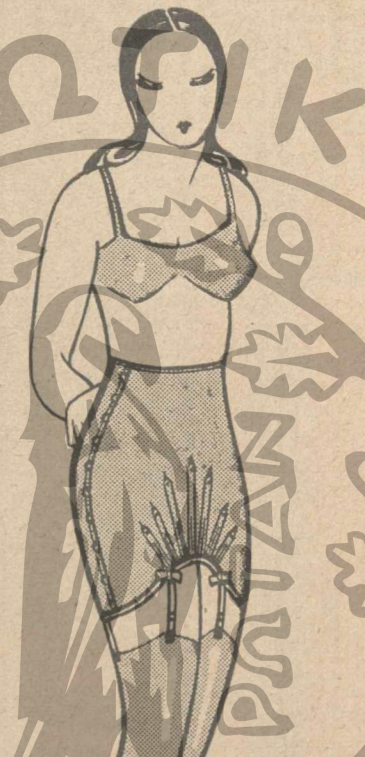
ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΧΙΟΝΑ

Ουδέποτε έχετε δοκιμάση
άλλο τι τό όποϊον να λευ-
καίνει και να καθιστά τό δέρ-
μα σας τόσο άπαλόν και
δρoσερόν.

Είς κάθε δοχείον ύπάρχει ή
επιστημονική του συμβουλή.

ΖΩΝΑΙ — ΚΟΡΣΕΛΕΣ
Τελείας έφαρμογής

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΜΙΝΕΡΒΑ

Σταδίου 15

Παρά τό 'Αττικόν

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ ΤΟΥ ΟΛΟΥ ΕΡΓΟΥ (24 ΤΟΜΟΙ)

ΜΕ ΑΜΕΣΟΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΔΟΘΕΝΤΩΝ 14 ΤΟΜΩΝ

(ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ)

ΑΝΤΙ

ΔΡΑΧ. 9.000

♦ ♦ ♦

Οί δέκα τέσσαρες (14) έκδοθέντες τόμοι χρυσόδετοι έντός κομψής βιβλιοθήκης, έπαρκούς διά τò όλον έργον, θα παραδίδονται άμα τή ύπό του άγοραστού και του έγγνητου του ύπογραφή του σχετικού συμβολαίου επί καταβολή μόνον

ΔΡΑΧ. 1.000

Πρός κάλυψιν του ύπολοίπου της άξίας των παραλαμβανομένων τόμων ό άγοραστής θα ύπογράφη δέκα έπτά (17) γραμμάτια με ίσαρίθμους μηνιαίας συνεχείς λήξεις διά δραχμάς διακοσίας πενήκοντα (250) έκαστον.

♦ ♦ ♦

Τους μέλλοντας να έκδοθώσι δέκα (10) εισέτι τόμους, προς συμπλήρωσιν του όλου έργου ό άγοραστής θα παραλαμβάνη προνομιακώς εύθύς άμα τή συμπληρώσει έκάστον, καταβάλλον δραχ. εκατόν είκοσι πέντε (125) τοίς μετρητοίς και ύπογράφων γραμμάτιον δραχμών διακοσίων πενήκοντα (250), πληρωτέον ένα μήνα μετά την λήξιν του τελευταίου των εις χείρας της Έταιρείας προς είσπραξιν γραμμάτων του.

♦ ♦ ♦

Οί έν ταίς έπαρχίαις πληρώνουν δι έξοδα αποστολής δραχ. είκοσι πέντε (25) επί πλέον κατά τόμον.

Πληροφορίαι και δηλώσεις: "ΠΥΡΣΟΝ,, Α.Ε.
Έν ΑΘΗΝΑΙΣ: Βουκουρεστίου 6^η, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πανταζίδου 5
και εις τους έν ταίς έπαρχίαις Πράκτορας.